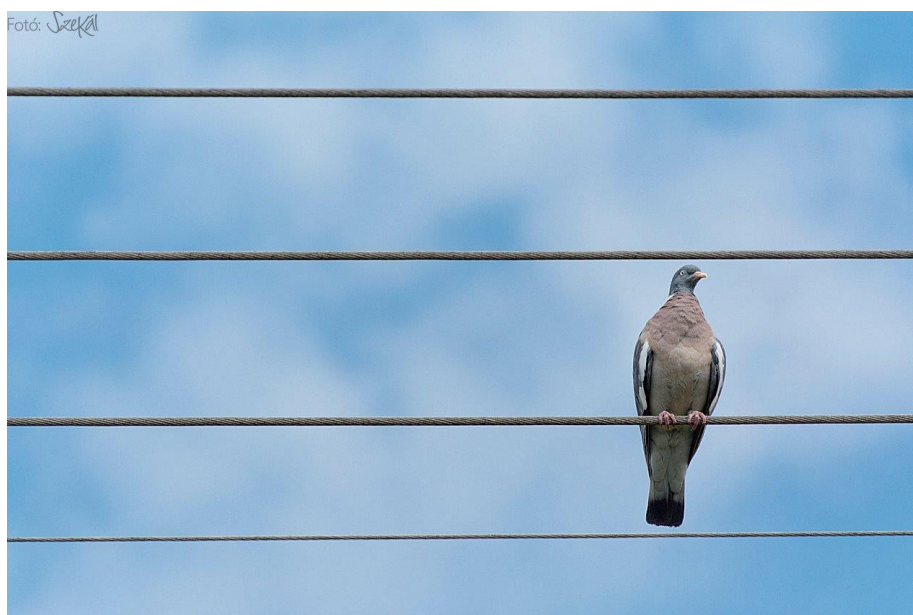

Pintér István

Krisztusi kiskaté

és más istenes írások

PILISVÖRÖSVÁR, 2015

ELŐSZÓ

A történelmi kereszténység katekézise elsősorban hitoktatási célokat szolgál. A hittételek eme rendszere persze az érdeklődőket is eligazítja, az egyház tagjai pedig ebből tudhatják meg, hogy miben kell hinniük. Ezek a dogmák „természetesen” nem változhatnak, de „fejlődhetnek”. Új megközelítésekre azért van szükség, hogy a tanok ne váljanak végképp tarthatatlanná. A júdaizmus éppen ezért csak képlékeny hitelveket ismer, amelyek vita tárgyát képezik [1]. A témában lehetetlen konszenzusra jutni, ezért a formális tekintélyek kötelező jelleggel hirdetik ki tanaikat. A dogmák egy-egy markáns személyiség elgondolásait tükrözik, akik valamiféle tanítóhivatal égisze alá bújnak. A végeredmény már úgy jelenik meg, mint a hitköztség tagjainak közmegegyezésen alapuló vallása.

Minden ilyesfajta szervezet hívekre és papokra osztható. Ezek megnevezése felekezeti függő, a lényeg azonban ugyanaz. Az „egyház” valójában a hierarchiát fedi, a többiek az ő előírásaihoz igazodnak. A hasonulás azonban nem teljes, mert a „követők” többnyire nem is értik; miről van szó. E tájékozatlanság fő oka az érdektelenség. A hívek egyszerűen nem érintettek azokban a szent kísérletekben, amiket az ő bőrükre végeznek. A papok által vezetett nyájnak mindegy, hogy merre halad a csorda. Nekik az a fontos, hogy hétköznapi életük megszentelést nyerjen.

Ez még a szektákban is így van, pedig azokban, a kisebb létszám miatt, előbb a közösség. A kis egyházak ugyanoda jutnak, mint a nagyok, ezt a reformáció is igazolta. A nagy számok törvénye szerint a világvallások elég sok okos embert tudnak felmutatni. Ezek a zsenik azonban több száz évet fednek le, és valójában nem is a teológia halad, hanem csak ők lépnek előre.

Igazi változást az jelentene, ha a hívek kivennék a részüket a szellemi munkából. Magyarországon volt ilyen jellegű kísérlet: a Bulányi György által instruált „Bokor” mozgalom. Az egyetemes papság eszméje sajnos nem váltotta be a hozzá fűzött reményeket. Bebizonyosodott, hogy a híveket nem lehet felnőttként kezelni... Egy alulról felépülő egyházhoz elkötelezett és felelősségteljes emberek kellenének. A homo sapiens „alapértelmezésben” egyáltalán nem ilyen... Szót érteni kizárólag az „elveszett” juhokkal lehet, azokkal, akikben nem csordaszellem munkál [2].

A kereső arról híres, hogy olvas és gondolkodik. A názáreti Jézus is így kezdte [3]. Ő nem alapított vallást, nem beszélt szentségekről és nem írt katekézist. Semmi olyasmit nem akart, amit manapság neki tulajdonítanak... Az a fajta kereszténység, amelyet demonstrált, csupán fellépésétől mennybemeneteléig tartott. Ez a krisztusi kor volt az igazi [4], s ennek az időszaknak megfogalmazhatók a hittételei, mégpedig az írott evangéliumok alapján.

Zavart csak egyvalami okoz: a „kollektív üdvtörténet” folyamatosságának erőltetése. Erre az állítólagos evolúcióra minden világvallás igényt tart. Mózes, Szt. Pál és Mohamed sem tudott megenni nélküle. Utóbbi zseniális módon csatlakozott be ebbe az illuzórikus kontinuitásba, a júdaizmust és a kereszténységet is maga mögé utasítva ! Ráadásul az iszlám, kímélve magát, nem kebelezte be az ó- és újszövetség könyveit.

[1] Lásd Maimonidész *Tizenhárom elvét*, mek.oszk.hu/12600/12635, 164–165. old.

[2] Mt 18,12–4; Lk 15,1–7

A teljes levezetést lásd *Bulányi, a tisztelendő* c. könyvem 17 – 19. oldalain. (mek.oszk.hu/10200/10251)

[3] Tm 26., Jn 7,15

[4] Tm 92., Mt 16,1–3; Lk 12,54; 19,41–4; Jn 8,25–9

Mózes mezopotámiai kultúrák teremtéstörténeteit adoptálta [1], hitbéli gyökérként pedig egymással rokonságban álló pásztornépek vallását használta fel, nomádokba vetítve vissza saját ideológiáját. A kereszténység – ami a júdaizmus jogtalan utóda – kolonként örökölte meg ezeket a szentírássá tett legendákat. A zsidó iratok asszimilálására persze a kontinuitás végett volt szükség. Ezt az V. századi ballépést a páli teológia tette elkerülhetetlenné, amelynek hatása nem csak az apostoli levelekben, de a zsidókeresztény hagyományban is tetten érhetőek.

A nagykonstantini kereszténység és a júdaizmus között éppen azért nincs lényegi különbség, mert közös az irodalmuk. Mindkét vallás tagjai kiválasztottnak hiszik magukat, egy kollektív szövetségben bíznak, a megtisztulást erkölcsi-etikai síkon képzelik el, s az üdvözülést illetően várakozó álláspontra helyezkednek.

Ebből a kényszerházasságból a zsidók profitáltak többet. Ha ugyanis a Könyvekre reátenyerelő korifeusok nem nevezik ki „őszövetségnek” a történelmüket, teológiájukat és szépirodalmukat, akkor a júdaizmus megmarad egy törpeállam egzotikus vallásának.

Az üdvtörténeti kontinuitás kimutatása nyakatekert spekulációkat szült, amiket a számmisztikával megfejelt krisztológiai konstrukciók tovább bonyolítottak. A szentháromság dogmája egyértelműen Jézus logionjainak meg nem értéséből fakadt. Istenné tevésének tragikus, sőt végzetes következménye lett: attól kezdve senki se merte hozzá mérni magát. Márpedig a krisztusi kereszténység éppen erről szól!

Az Emberfi nem törekedett arra, hogy mondanivalóit valamiféle jogfolytonosságba ágyazza. Ő ugyanis – a közhiedelemmel ellentétben – nem népekben gondolkodott! [2]. Vallási szervezetet sem akart alapítani, mert az ő egyháza *személyenkénti eklézsia*, mely a gondolkodó egyén logikájára épül [3].

Máté és Lukács evangéliuma igazándiból a 3,1–gyel kezdődik, előttük „konceptciós” fejezetek vannak, egyébként is érdektelen témákkal. A lóláb egyértelműen kilóg: a szent család menekülésére azért volt szükség, hogy Jézus Egyiptomból jöhessen, mint Mózes. A betlehemi gyermekmészárlás a fáraó rendeletét másolja [4], zsidó olvasók szimpátiáját felkeltendő. A számárcsikón Jeruzsálembe bevonuló Krisztus ezzel a szimbolikus cselekedetével is elhatárolta magát Dávid harcos lelkületétől, az evangélium szerkesztője mégis beleintegrálta a királyi vérvonalba. A nemes családfát ezért egy közismert házasságtörés csúfítja el [5].

A János-evangélium 1,29–34 szövege szintiszta krisztológia, s az is könnyen észrevehető, hogy a 3,27–35 nem illik a Bemerítő ajkára. Ezeket a mondanivalókat korábban Jézus fogalmazza meg a 3,1–13 alatt! Ha a csak-vízzel-keresztelni-tudó János tisztában lenne a szóban forgó dolgokkal, akkor ő lenne a Messiás. Kettejük viszonyát külön tanulmány tisztázza [6].

A „Krisztusi kiskaté” mindazok számára gyümölcsöt fog teremni, akik érintettek a Dolgokban. Az élet nagy kérdéseit rendre megválaszolja az Írás, mégpedig örök érvényű módon [7]. A megértéshez nem kell egzegétának lenni, mert a kinyilatkoztatás egyéni és személyre szabott módon működik.

[1] Tótfalusi István: *Kalauz a Bibliához*, 10 – 20. old. (mek.oszk.hu/12600/12635)

[2] A Mt 15,21–8 (Mk 7,24–30) kommentárját lásd *Bulányi, a tisztelendő* c. könyvem 17 – 19. oldalain.

[3] Az igehely magyarázatát lásd *Az ember igazi tragédiája* c. könyvem 46 – 47. oldalain. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[4] 2Móz (Kivonulás könyve) 1,15–22

[5] 2Sám 11,1–27; Mt 1,6b

[6] *Válogatott tanulmányok*, 33 – 44. old. (mek.oszk.hu/08000/08019)

[7] Mt 24,35

A Tamás–evangélium idézett részeit

Hubai Péter

fordította, kopt eredetiből.

+++

Az újszövetségi igehelyek

Csia Lajos

fordításában olvashatók.

+++

A borító

„Legyetek egyszerűek, mint a galambok”

c. fotóját

Szegedi Kálmán

készítette.

+

T A R T A L O M

<i>Előszó</i>	2
<i>Kolofon</i>	4
Krisztusi kiskaté	6
Két pont az Élet	30
A szó elrepül...	36
Örök szövetség	42
Jákob álma	50
A gazdag ifjú	54
A világ csak test	55
Odailló szavak	63
<i>Elérhetőségek</i>	69
<i>A szerző művei</i>	70

Krisztusi kiskaté

1. Van-e Isten ?

Mindenki tudja, hogy van, csak a másik embertől várja a bizonyítást. Isten léte azonban nem igazolható – másvalaki számára. Ez a felismerés kizárólag személyesen élhető át.

2. Hány Isten van ?

Végső okként csak egy. Isten azonban teremtésével, világával és teremtményeivel homogén közösséget képez, ezért numerikusan nem jellemezhető.

Mt 19,17b

3. Mindenható-e az Isten ?

Ha a „mindenhatón” olyasvalakit értünk, aki bármit megtehet, akkor ez Reá nézve nem igaz. Önmagával-lényegével-lelkületével-céljaival ellentéteset ugyanis nem „tud” tenni.

4. Igazságos-e az Isten ?

Nem. Az igazságosságnak tudniillik a tények parancsolnak, az irgalmas lelkület viszont felülírja azokat.

5. Mi az „Isten szeretete” ?

Isten szeretete (magatartása) az irgalom. Ez az, ami nincs meg a farizeusokban.

Jn 5,42

6. Isten képe megrajzolható-e a minket körülvevő természet alapján ?

Nem. A természet ugyanis irgalmatlan. Az élővilágban az erősebb érvényesül. A létfeltételekért folytatott harc véres körforgást eredményez.

Róm 8,20–2

7. Ki az Isten ?

Ő a pozitív előjelű Princípium, tehát az alfa és az ómega. A lélek vagy szellem halmazállapoton kívül nincs más Valóság/Igazság.

Jel 1,8; Jn 8,44d A Sátánná lett Tékozló fiú nem akart belépni Isten Világába.

8. Milyen az Isten ?

Isten csak-jó, „de” és „ha” nélkül, beléje nem lehet dualizmust vinni.

Mt 5,45

9. Miért jó az Isten ?

Mert tökéletes. Ez azt jelenti, hogy mindig lelkiismeretével–lényegével összhangban viselkedik. Ugyanezért boldog is. Ezt a fajta tökéletességet és boldogságot az ember is elérheti, ha lelkét egyesíti Istenével.

Mt 5,43–8; Jn 14,7–11; Tm 107., Isz 123/204

10. Miben rejlik Isten ereje ?

Ereje a jóságában van és teremtésben nyilvánul meg. Ez az Erő működik közvetlen istenkapcsolattal rendelkező mennyei és emberi fiaiban is.

Mt 26,53; Mt 11,4–5

11. Mi a teremtés elengedhetetlen feltétele ?

A szabad akarat, mely korlátlan lehetőségek következmények nélküli kiaknázhatóságát jelenti.

Lk 4,5–7

12. Mit csinál az Isten ?

Teremt, és ez a soha–meg–nem–szűnő folyamat nem választható el tőle. Teremtésének produktumai jók és szépek, élettartamuk pedig örök.

Jn 5,17

13. Miből teremt az Isten ?

Saját alkotóelemeiből. Ha a semmiből teremtene, akkor a „semmi” is létező dolog lenne, magyarul: isten.

Mt 3,9; Lk 3,8; 19,40; Tm 18.

14. Mi az „anyag” ?

A Mindenség szövetét alkotó szellem fonákja, ami három dimenzióba van kényszerítve. Anyag akkor keletkezik, ha a Valóság kifordul önmagából. A mi világunk egy diszharmónikus élettér, mely csak saját magát képes látni. Az anyag nem más, mint befelé forduló szellemiség. Ez a definíció e kor istenére is vonatkozik !

Róm 8,20-2; 2Kor 4,4; 1Ján 5,19; Zsk 35. (Fp 109.)

15. Végtelen-e az Isten ?

A „végtelen” egy tér-idő kategória fosztóképzős alakja, vagyis a térbelinek tagadása. Magyarán: nem térbeli. Mégis, amikor a végtelen szót kimondjuk, valami térbeli végnélküliségre gondolunk, ami ostobaság. Isten végtelensége az állandó jellegű pozitív változásokban rejlik, melyek nem érintik a lényegét.

Jn 5,17

16. Időtlen-e az Isten ?

Az Abszolútumnak saját ideje van, ő az örök jelenben él.

Mt 22,32; Jn 8,56 Ábrahám Jézus „napját” (vö. Tm 3.) = a teljes megvilágosodást követő nyilvános működését látta meg !

17. Hol van az Isten ?

A reá hasonlító Világban, ahol mennyei teremtményei veszik körül. Ezeknek közvetlen istenkapcsolatuk van, melyet alanyi jogon vesznek igénybe.

Mt 18,10; Lk 15,31

18. Milyenek ezek a mennyei teremtmények ?

Istenképűek, ezért nemileg nem jellemezhetők (legalábbis a homo sapiens számára).

Mt 22,30; Mk 12,25; Lk 20,34-6

19. A mi világunk a próbatétel helye ?

A Jóisteni teremtetéshez ilyesmire nincs szükség. Semmiféle várakozási vagy próbaidő nem indokolt. Nincs honnan hova fejlődni, s erre nincs is (külön) hely. Az örökkévalóságban „idő” sincs rá.

20. Hol van a mi világunk ?

A Jóistenre hasonlító Világ egyik pontján, amely átmenetileg perturbációt szenved.

21. A mi világunkban van-e (alanyi jogú) közvetlen istenkapcsolat ?

Nincs. Ez csak kiaknázható lehetőségként van jelen. Megvalósulását legfőképpen az ún. közvetett istenkapcsolat tévhite gátolja meg. A széles (kollektívan járható) út azonban a veszedelembé visz.

Mt 7,13-4; Lk 13,24; Tm 1., 28., 71., 37. Jézus távoztával bezárt a „mennyei nagykövetség”.

22. Kik kövezik ki ezt a pokolba vivő széles utat ?

Az egyházak, melyek tudatlanságból és közvetítő szerepük megóvása érdekében mindent kollektív módon kezelnek. Ebben persze anyagilag is érdekeltek.

Jn 11,47-8; 12,19

23. Istenskapcsolat-e az ima ?

Nem. Csak egy Jézushoz hasonló Fiú vagy Leány imája számít annak. Amíg nem kerülünk istengyermeki státusba, addig a Miatyánkot kell imádkozni.

Mt 6,9-13; Lk 11,2-4

24. Jelen van-e Isten ezen a világon ?

Kizárólag Jézushoz hasonló Fiaiban vagy Leányaiban, akik Pneumájukba fogadják.

Jn 14,12; 15,20; Tm 1., 32., 37., 82a, 109.

25. Gondot visel-e reájuk ?

Igen, már a megvilágosodásuk folyamán is, nyilvános működésük idején pedig különösképpen.

Mt 6,25-34; Lk 12,22-32; Tm 35.

26. Létezhet-e másmilyen Gondviselés ?

Nem, mert a gondviselésnek elengedhetetlen feltétele a közvetlen istenkapcsolat. Az Atya csak a Fiain tud segíteni, és nekik is csak a tanúságtevésben.

Jn 14,10; Mt 6,33 A szükségeseket csak a királlyá lett, Isten igazságosságát gyakorlók kaphatják meg, mégpedig ingyen, fáradság nélkül (Isz 132/113).

27. Hol tartózkodik ilyenkor Isten ?

Életre nemzett Pneumánkban, amely a hústest temploma.

Tm 2., 28., 71., Jn 2,19-21; Mk 14,58 Isten valódi háza három nap alatt is felépíthető – magyarázatokkal.

28. Hol található a Pneuma ?

Az életre nemzhető Lélek az agyban van.

Tm 1., 2., 28., 71., Jn 4,24; Lk 11,9-13 (A kígyó és a skorpió halálos teológiai tévtanokra utal.)

29. Hol születhet újjá az ember ?

A lelkében.

Tm 28., 29., 47., 107., Mt 18,19-20; Efesus 2,14-6 (A két utolsó igehelyen is testről és lélekről van szó, nem emberekről, pláne nem nemzetekről...)

30. Hogyan születhet újjá az ember ?

Az eszét használva.

Mt 12,13 (Az egyetlen dolog, ami akkor is a birtokunkban marad, ha van, s akkor is, ha nincs – az eszünk.)
Jn 3,3-7 (vízből és szellemből = gondolkodás általi megtisztulás)
Tm 110. (Az agytekervényeink között elterülő termőföldet meg kell művelni !)

31. Mi az újjászületés jézusi szimbóluma ?

A gyermek, mert folyton kérdez.

Tm 3., Mt 18,3-5 (Az érteni akaró gyermek azzal alázza meg magát, hogy bevallja a tudatlanságát.)
Lk 9,46-8 (Aki azért tesz fel kérdéseket, hogy megvilágosodjon, az Jézushoz válik hasonlónak.)

32. Mivel kezdődik az újjászületés ?

Más felismerésre téréssel. Meg fog változni az isten-, a világ- és az emberképünk.

Tm 1., Mt 18,3: *180 fokok* fordulat kell ! Mt 5,18: Amíg „ég és föld” nem múlik el, addig nincs változás !

33. Mi az üdvtörténet ?

Az egyes emberben végbemenő eredményes megvilágosodási folyamat. A Dolgok könnyen és gyorsan felfoghatók, angyalaink segítségével.

Tm 19., Mk 4,30-2; Isz 74a/89 A mustármag szárba szökkenése nem társadalmi méreteken értendő !
Jn 6,35-58 (Jézus azt tudja „feltámasztani”, aki állhatatos módon eljut az utolsó napig.)

34. Mi az emberi élet értelme ?

Az istengyermeki státus elnyerése.

Tm 71., Mt 16,26 (Az embernek semmi mása nincs, csak az Életre nemzhető lelke.)

35. Mi az egyetlen szentség ?

A Fiúvá/Leánnyá válás. Ennél többet és kevesebbet nem lehet tenni.

Mt 7,21; 10,25-5; Isz 82/8

36. Ki lett az Atya elsőszülött emberi fia ?

Jézus. Vele kezdődött és végződött a krisztusi keresztség. Sem előtte, se utána nem akadt még senki, aki bevilágította volna a világot.

Tm 23., 61., 78., 84. Mt 6,22-3; Lk 11,35-6; Jn 1,4-5; 14,46; 14,3b; 17,24; Isz 153/160; 2Kor 4,6

37. Ki tanította meg Jézust a mennyek királyságára ?

Az Atya.

Mt 23,8-10; Jn 6,45; 7,15-6; 16,12-5

38. Mit tud adni az Atya az embernek ?

Kizárólag szent Szellemet, mely megteremti a közvetlen istenkapcsolatot.

Lk 11,13; 16,9-12; 18,7-8

39. Kinek tudja adni az Atya a szent Szellemet ?

Azoknak a gondolkodóknak, akik a találás szándékával keresnek.

Tm 70., Lk 6,21; 4,18-9

40. Mit csinál a megérkező szent Szellem ?

Igazi mammonként kiegészíti a hamisat, örökre megmaradó isteni tudással gazdagítva bennünket.

Lk 12,33b; 16,9-12; 18,7-8 Az igazságszolgáltatás = ismeretközlés csak az állhatatosan (Tm 1., 93.) keresőknek jár, akik „pimaszul” zörgetnek.
Tm 28., 82., 96., 110.

41. Mi lesz a megvilágosodás következménye ?

Tudáson alapuló lelki béke, nyugalom és biztonság, magabiztos tanúságtevés, királyként való uralkodás.

Tm 1., 32., 49., 82., 110., Jn 14,27; Mt 11,25-30

Lk 10,21-4 A Dolgokat csak azok értik meg, akikben működik a szent Szellem (Lk 10,17-20).

42. Meglátta-e Jézus a megvilágosodási folyamat végén az Atyát ?

Igen.

Tm 14., 16., Mt 5,8; Jn 5,37b; 6,46

43. Mikor és hol tanult Jézus ?

Szombatnapi elmélkedései idején, csendes és zavartalan körülmények között.

Tm 26., Mk 1,12; Isz 87/26; 96/158

44. Hogyan tanult Jézus ?

Autodidaktaként. Egy gazdaember tudniillik önmagára van utalva ! Neki kell kitalálnia mindent, ismereteire és tapasztalataira támaszkodva. Ezeket értelme segítségével idézi fel (régi tudás), illetve bővíti ki (új tudás).

Mt 13,51-2; Tm 40., Mt 13,12; 25,29; Mk 4,25; Lk 8,18; 19,26; Isz 110a/216,7

45. Nyilvánvalóvá válnak-e a Dolgok ?

Igen, a gondolkodó ember számára, aki mindent megtud.

Tm 1., 4., 40., 89., Mt 7,7; 10,26; Mk 4,22; Lk 8,17; 11,9; 12,2; Jn 16,12-5; 1Ján 5,20a

46. Kik segítették Jézust a Dolgok megértésében ?

Angyalok és próféták, akik meglévő tudására és együttműködésére alapoztak.

Tm 89., Mk 1,13b, Mt 13,24-43; Mk 1,13; Lk 12,8-10; Jn 1,51

47. Kicsodák az angyalok ?

Az Atyának azok a mennyei fiai, akiken keresztül felénk áramolhat az „igazi mammon”. Ezek az „égi tolmácsok” a szent Szellem adagolásával segítik a Dolgok felfogását.

Tm 89., Mt 22,30; Mk 1,13b; Lk 16,9-12; Jn 1,51

48. Vannak-e őrangyalaink ?

Lehetnek, ha igénybe vesszük a szolgálataikat ! Ezek a barátaink személyre szabott módon, intuitíve tolmácsolják a kinyilatkoztatásokat. Ők segítenek nekünk elégetni a bennünk burjánzó gyomot, s ők fogadnak majd be minket az égi hajlékokba.

Tm 56., 89., Mt 18,10-11; 13,24-30; Mk 1,13b; 4,26-9; Lk 16,9-12; Jn 1,51; 4,35-8

49. Ismerte-e Jézus az Írásokat ?

Igen, mégpedig behatóan, ezért tudott belőlük idézni, alkalomadtán. Önképzés keretében forgatta őket.

Jn 7,15; Tm 89. (Ebben utal a prófétai irodalomra.)

50. Igaznak tartotta-e azokat ?

Nem. Az Írásokat saját mondanivalóinak szemléltetésére használta. Idézetei csak hasonlatok voltak, melyek a megértést szolgálták. Az „...*ahogy meg van írva*”, illetve „...*hogy beteljesedjék*” fordulatok nem valamiféle predestinációra utalnak !

Lk 24,44–5

51. Melyek a krisztusi kereszténység szent írásai ?

Jézus szellemi hagyatéka, a kánoni evangéliumok, az apostoli levelekben lévő logionok, az iszlámban megőrzött mondások,* a zsidókeresztény hagyomány,** s minden olyan irat, ami ezután kerül elő időszámításunk első 300 évéből.

* A felsorolt művek mindegyike hozzáférhető a Magyar Elektronikus Könyvtárban.
(mek.oszk.hu/08000/08061)

** In: Pikó Gábor Mózes: *Minden Jézusról* (Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó, Budapest, 2002.)

52. Mikor és miért diktálta le Jézus Tamásnak szellemi hagyatékát ?

Feltámadása és mennybemenetele között mondta tollba, valahol Galileában... Az anyag tudniillik a Nyilvános Működés során elhangzott logionokat tartalmazza. Ez a mű örök etalonként szolgál.

Mt 28,10

53. Nyújtani tudta-e Mózes az Életet ?

Nem. Ez nem is állt szándékában. Nem is tudta, hogy van ilyen lehetőség. Ő evilági és kollektív viszonylatokban gondolkodott.

Jn 6,27–58

54. Miért vádolhatja Mózes a zsidókat (a formális tekintélyeket) ?

Mert hiányzott belőlük a valódi *tudásvágy*. Nem volt meg bennük a közvetlen istenkapcsolat iránti *igény*. Ezek helyét a *hiúság* foglalta el, ami meggátolja az ismeretszerzést. „Isten szeretete” nem más, mint az *irgalom*, tehát a *lelkülettel* van baj. Aki már az Írásokhoz is rosszul áll hozzá, az Jézust sem értheti.

Jn 5,39–47

55. Próféta volt-e Jézus ?

Nem, ugyanis annak kritériumai vannak. Minden próféta megerősíti a nemzeti kiválasztottságot, a kollektív szövetségekötést és a Törvényt. Jézus egyiket sem tette. Prófétának sem titulálta magát, a három szentírási helyen *közzmondásokat* idéz. Már a Beméritő is túltett a prófétákon, az Emberfi pedig őt is lekörözte, közvetlen istenkapcsolatával.

Tm 51.

56. Mi volt Jézus véleménye a prófétákról ?

Nem tartotta mértékadóknak őket, mivel nélkülözték az atyai felhatalmazást, s az ezzel együtt járó Életet.

Tm 51., 45., Mt 11,11; Lk 7,28; Jn 3,3-7

57. Meddig tartott a Törvény és a próféták szerinti tájékozódás ?

Ez az időszak Beméritő Jánossal lezárult. Ő még az Írásokra hivatkozva hirdette meg társadalmi reformjait, s előírásszerűen imádkozott és böjtölt.

Mt 9,14-5; 11,13; Mk 2,18-20; Lk 5,33-5; Jn 4,23-4; Tm 105.

58. Miért volt a Beméritő prófétánál is nagyobb ?

Azért, mert minden társadalmi osztályt megszólított, s a Törvényen kívüliek és a bűnösök számára is volt mondanivalója. Ezen kívül felismerte, hogy a nemzeti kiválasztottság és a hivatalos szövetség nem garantálja Isten jóindulatát.

Mt 3,9-10; 21,31-2; Lk 3,8-9; 3,12

59. Tanulhatott-e Jézus valamit Beméritő Jánostól ?

Nem. A kettejük közti rokoni viszony üdvtörténeti konstrukció, barátságuk valószínűtlen, találkozásuk kétséges, a keresztelési aktus pedig kizárt... János botránkozott az Örömhír hallatán !*

(A „teofánia” egy zsidó szimbólumokkal megtűzdelt biblikus kép, amely az „őszövetséget” hivatott összekötni az „újszövetséggel”.)

Tm 45., Mt 11,6; Lk 7,23; 11,11; Lk 7,28; Jn 3,3-7; Zsk 4a

* Bővebben lásd *A szűk kapu*, 46 – 56. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

60. Kik voltak Jézus igazi útkészítői ?

A párosával előreküldött 72 tanítvány, akiket országjáró körútja idején indított útnak. Ezek jézusi szöveget kürtöltek szét, Jánossal ellentétben.

Lk 10,1-9; Mt 10,7-13; 10,23b Ez a vers csak annyit jelent, hogy Jézus a sarkukban fog járni.

61. Értették-e a Mestert a tanítványai ?

Nem. Csak az ő égisze alatt voltak Fiú-aspiránsok. Jézus delegáltjaiként sikerült nekik a gyógyítás, saját szakállukra (tudás hiányában) azonban nem ment a dolog. Valójában az ismeretlen ördögűző szintjén álltak. Bőjtölniük kellett volna a világgal !*

Lk 9,37-43; 10,17-20; Mt 7,21-3; 17,17c; Mk 9,38-42; Lk 9,49-50; Tm 20., Zsk 65., 66.

Lk 22,31 A Sátán kezdetől fogva megrostálta a tanítványokat, ez válik nyilvánvalóvá az utolsó vacsorán.

* Tm 26., Mt 17,21

62. Reményteljes tanítvány volt-e a Tizenkettő ?

Nem, már az első perctől fogva sem. Jézus először a fővárosi értelmiséggel igyekezett szót érteni, aztán az írástudókkal. Akkor ment ki az utcára válogatni, amikor ezekben csalódott. Tanítványait alig titkolt ironiával titulálta „apostoloknak”. Ez a küldötti státus az illuzórikussá vált istengyermekség pótléka.

Tm 64., Mt 22,1-10; Lk 6,13

Mt 23,37-9 Jeruzsálem fiai = a júdaizmus reprezentánsai

63. Miért mondatott el a főpapi ima fennhangon ?

Mert pedagógiai jelleggel is bírt. A tanítványokra vonatkozó versek csak megelőlegezik a lehetséges jövőbeni történeteket.

Jn 17,1-26; Lk 22,31-2 Péter megbízatása is feltételes: „ha majd megtérsz...”

64. Hogyan tudta Jézus a világba küldeni a Tizenkettőt ?

Úgy, ahogy őt küldte az Atya. A Fiúvá levésnek nincs más útja, csak az, amit az egykori názáreti építőmester már bejárt ! A megvilágosodás az első szombati elmélkedéstől az utolsó napig tart.

Jn 14,6; Tm 1., 26., Jn 6,39-40; 6,44-5

65. Mikor „szállt volna le” a szent Szellem a Tizenkettőre ?

Akkor, ha nem térnek vissza eredeti foglalkozásukhoz és a fővárosban maradnak. Egymást okítva kellett volna eljutniuk a teljes megvilágosodásig.

Lk 24,48-9; Mt 26,31-2; Jn 16,32abc Máté úgy állítja be a szétszóródást, mint Jézus rendelkezését (28,16), Márknál már csak előre tudásról van szó (16,7c), holott a Mester fontosnak tartotta, hogy Jeruzsálembe is kövessék (Mt 16,24-8) !

66. Kik lesznek Jézus igazi követői ?

A „kisdéd nyáj” tagjai. Ezeket a nemcsak zsidókból rekrutálódó tanítványokat szintén a Mester világosítja meg, örökölni hagyott logionjai által. Létszámuk csekély, de elvileg bárki közéjük tartozhat, akár nő is.

Mt 8,11; Lk 12,32; Jn 10,16; 12,24; 17,20-6; Tm 3., 22., 115.

67. Ki ülhet majd Jézus jobbán és balján ?

Az a két személy, aki őutána kezd nyilvános működésbe. Ezek elvben a Zebedeus-fiak is lehetnének, ha tudnák, hogy miről van szó.

Mt 20,20–3 A pohár, amit Jézus kiürített, a kereséstől a végső tanúságtevésig tartó folyamat.

68. Jézus családtagjai segítették-e a Nyilvános Működést ?

Nem. Dühöngő örülként akarták hazatoloncolni „szégyellni való” rokonukat.

Jn 7,3–9; Tm 100., Mt 12,47; Mk 3,31–5; 12,14a; Lk 20,21; Jn 3,3; 7,7; Isz 172a/190; 172b/207

69. Meg akarták-e ölni Jézust a zsidók vezetői ?

Meg bizony ! Ötször is életveszélyes helyzetbe hozták. A válóleveles gyakorlat, a felhatalmazottságára irányuló kérdés, a császárnak fizetendő adó, a feltámadás kérdése és a házasságtörő asszony elővezetése mind-mind nyílt provokáció... Ezek bármelyike megkövetéssel, illetve a Nagytanács elé citálással, vagy a megszálló hatóságnak való átadással végződhetett volna.

Mt 19,1–12; 21,23–7; 22,15–22; 22,23–33; Jn 8,3–11; 7,25

70. A Jézust követni akaróknak milyen keresztet kell a vállukra venniük ?

A kivégzőkeresztet... Átvitt értelemben: legjobb, ha nyakukba teszik a kötelet, mert küldetésük vége a biztos (biológiai) halál.

Mt 10,24–5; 16,24; Jn 15,18 – 16,4

71. Mit adott Jézus a zsidóságnak ?

A júdaizmusból hiányzó kinyilatkoztatást. Szavakkal, tettekkel és jelképes cselekedetekkel demonstrálta, hogy Isten igazságossága nem más, mint az *irgalom logikája*. Viselkedésünket ennek kell áthatnia, nem pedig valamiféle áldozathozó lelkiületnek. Jézus valamennyi csodáját a spontán feltámadó irgalom motiválta.

Mt 12,7; Jn 4,22–4; 2Kor 3,6c

72. A zsidó néphez jött-e Jézus ?

Csupán Izráel házának „elveszett juhaihoz”, vagyis azokhoz, akiket már nem a csordaszellem határozott meg, s ezért képesek voltak helyes következtetések levonására.

Mt 18,10–1; 18,12–4; Lk 15,1–10; Mk 2,17; Tm 42.

Mt 15,21–8; Mk 7,24–30 A kánaáni asszony nem volt *kereső*, de tudott logikusan gondolkodni, márpedig ez a lényeg (Tm 115.). Zakeus a hamis sáfár észjárása szerint járt el, ezért kapott dicséretet.

73. Használ-e a körülmetélkedés ?

Nem. Az Isten és ember közti szövetségnek ugyanis a lelki tisztaság a jele.

Tm 52., 90., Mt 23,25; Lk 11,39; Jn 6,63; Róm 2,28; Tm 3. A hétnapos kicsi a körülmetéletlenségre utal.

74. Van-e értelme a gyermekkeresztelésnek ?

A gyermek szempontjából nincs.

Lk 18,15 Jézus nem foglalkozott gyermek-hitoktatással, ebből az esetből is a felnőttek tanultak !

75. Hogyan értendő Jézus keresztelési parancsa ?

A szinoptikusok búcsúbeszédei feltételesen indítanak útnak. Csak az meríthet értelembbe valakit, aki maga is értelmes... A „fennhatóságot” az a tudás biztosítja, amit személyes példával illusztráltan, oktatva lehet tovább adni. Az ismeretanyag Jézus logionjaiban van elrejtve, tehát azokat előzetesen értelmezni kell. Ez a feladat meghaladta a Tizenkettő képességeit. Ők csupán mesterük tetteiről tanúskodtak, szavait megőrizve. A három legígéretesebb tanítvány nagyon korán visszaadta mandátumát. Miután leköszöntek tisztükről, a szadduceus (!) Jakab lett a zsidókeresztény közösség püspöke, noha Péter még el sem hagyta Jeruzsálemet. Ilyen körülmények között a farizeus Pál könnyedén átvehette a teológiai irányítást.

Mt 28,18–20; Mk 16,15–8; Lk 24,47–9

76. Tovább lehet-e adni a szent Szellemet kézrátétellel ?

Nem, mert a tudást senkinek sem lehet tölcserrel beletölteni a fejébe. A tanítványokra lehelés Jézus egyik jelképes cselekedete volt, mely a következőt sugallja: „Bennem van szent Szellem, legyen hát tibennetek is !

Jn 20,22

77. Megtérhetett-e Saul egyik napról a másikra ?

Nem. A zsidó szimbólumokkal megtűzdelt biblikus kép csak azt akarja közölni, hogy a pálfordulás megtörtént. (Sajnos, kellő ismeretek hiányában.)

ApCsel 9,1–9 Jellemző, hogy Pál egy nímanddal „hitelesíttette” magát...

78. Láthatta-e István megnyílni az eget ?

Nem. Jézus az ég megnyílását, felgöngyölődését és elmúlását képletesen értette. Ez azt jelenti, hogy a helyes következtetéseket levonó embernek megváltozik a világképe, mert feltárul előtte a Valóság.

Tm 10., 112., Mt 5,18; Mk 13,31; Jn 1,51

79. Érvényes volt-e Mátyás apostollá választása ?

„Fej vagy írás” alapon ? Persze, hogy nem.

ApCsel 1,26

80. Király volt-e Jézus ?

Igen, mert szuverén módon viselkedett. Ezt el nem avuló erszéneyei tették lehetővé. Közvetlen istenkapcsolata miatt együtt uralkodhatott Atyjával. Irgalom vezérelte jócselekedeteiben Isten igazságossága mutatkozott meg.

Tm 1., 28., 82., 96., 110., Mt 7,28–9; Lk 12,33–4

81. Homousion vagy homoiusion ?

Jézus Istenhez *hasznló*, mert lényegileg-lelkületileg *ugyanaz*.

Tm 61., 107.

82. Mi volt Jézus maga-választotta neve ?

Emberfi, mely a státusát tükrözte, tudniillik Isten emberi fia volt.

Mt 16,13; 10,23b Ez a vers csak annyit jelent, hogy Jézus előre küldött tanítványai sarkában fog járni.

83. Ki az egyedüli mértékadó ?

Isten meghatalmazott nagykövete, aki jogosult a képviselőjére.

Lk 9,35 Jézust nem imádni, hanem hallgatni/olvasni/értelmezni/követni kell !

84. Ki lehet a Messiás ?

Kizárólag Isten fia.

Mt 16,16–7; Jn 1,49; 4,26 Jézus egyik igehelyen sem utasítja vissza a címet !

85. Hogyan szabadíthat meg bennünket a Messiás ?

Az igazság közlésével és demonstrálásával.

Tm 27., Jn 8,31–2; 4,25 Ha a Messiás mindent tud, akkor az asszony előéletével is tisztában van...

86. Messiás volt-e Jézus ?

Igen, mégpedig az igazi. Nem a legendabéli „Dávid fia”, aki politikai értelemben szabadította volna fel Izráelt.

Lk 19,38–40 Az Emberfi itt deklarálja ország-világ előtt igazi Szabadító mivoltát !

87. Ama legendabéli messiásnak tartották-e a tömegek Jézust ?

Nem. Az ágról szakadt vándorprédikátorból senki sem nézte ki Dávid utódát... Ő hangsúlyozottan nem úgy viselkedett, mint egy hadvezéri ambíciókkal bíró férfi. Szamárcsikón való bevonulása sem volt véletlen !

Mt 16,13–4; 21,5

88. Ki volt tisztában Jézus státusával ?

A Sátán és a gonosz lelkek pontosan tudták, hogy mivé lett a názareti építómester.

Lk 4,1–13; 4,41; Mt 8,29

89. Szét tudták-e választani a tanítványok a kétféle messiásságot ?

Nem. Biztosak voltak abban, hogy mesterük az Eljövendő, de úgy gondolták, hogy egyúttal Izráel házát is helyreállítja.

Mt 16,16; ApCsel 1,6 Ezen az „utolsó utáni” napon ugyanazt kérdezik, mint az elsők...

90. Tökéletes ember volt-e Jézus ?

Kétszeresen is ! Egyrészt három alkotóelemből állt: testből, lélekből és Pneumából; másrészt mindig lelkiismeretével összhangban viselkedett.

Tm 28., Mt 5,48 Ilyen elvárást csak az támaszthat, aki szintén ilyen...

91. Istenképű-e a homo sapiens ?

Csak akkor, ha Jézus nyomdokain haladva tökéletes emberré válik.

Tm 109., Jn 4,13–4; 6,53–8; 17,26

92. Mi lesz az ítéletnap szétválogatás alapja ?

A kinyilatkoztatások vételére alkalmas Pneuma megléte vagy hiánya.

Mt 25,1–13; 25,31–46 Ez olyan nyilvánvaló lesz, mint a juhok és kecskék különbözősége.

93. Ki a kinyilatkoztatások kútfeje ?

Az, akiben már feltört a forrás, s ezért mások számára is nyújtani tudja. Péterből és Pálból nem „folytak élő vizek árjai”.

Tm 12., Jn 7,37–9

94. Ki részesülhet kinyilatkoztatásokban ?

Bárki, aki hitelt ad Jézusnak, elfogadva őt egyedüli mértékadóként. Az igazság azonban csak szavait, tetteit és jelképes cselekedeteit elemezve tárul fel.

Mt 11,27; Lk 10,22; Jn 3,35–36; Róm 10,17; 1Ján 3,23a; 5,20a

95. Hogyan érkeznek hozzánk a kinyilatkoztatások ?

Egyéni és személyre szabott módon, angyalok és próféták közvetítésével, az Írások tanulmányozása közben.

Tm 89., Mk 1,12–3; Jn 3,27

96. Mi történik velünk a megvilágosodási folyamat utolsó napján ?

Életre kelt bennünket a Lélek.

Jn 6,63

97. Életre kelt-e Jézus ?

Igen, teljes megvilágosodásakor. Ezután már csak biológiailag halhatott meg.

Mt 10,28a; Jn 14,30; Tm Prológus, Zsk 39. (Fp 100.)

98. Legyőzte-e Jézus a világot ?

Igen, magában. Vagyis egy idő után már nem hatottak reá a csábításai. Ezt a szintet önmegtagadás árán érte el.

Tm 99., Lk 14,25–7; Jn 16,33c

99. Milyen volt Jézus és a világ viszonya ?

Ellenséges, mert nem belőle származott, és ellene tett tanúságot.

Jn 7,1–9; 17,16; Tm 55., 81., 1Ján 5,19; Isz 29/90 32/124 62/145 124/35 137/38 139/41

100. Mi a „világ” ?

A Sötétség Birodalma, melynek látható részét emberek, nem látható részét pedig gonosz lelkek népesítik be.

Jn 1,5; 8,31-47; Jel 22,5; Lk 8,30; 22,53; 2Kor 4,6; 1Ján 5,19; Tm 23., Isz 157/117

101. Ki volt Jézus tulajdonképpeni ellenfele ?

A Sátán, aki azt akarja, hogy Isten helyett őt imádjuk, elénk tolt világában keresve a boldogságot.

1Ján 3,8; Lk 4,5-7 Ez az igehely evilág teremtményére is rámutat !

102. Ki az, aki Pilátusnál is bűnösebb ?

A Sátán, aki szürke eminenciásként ördögi Gépezetének „rendes” működésével gyilkol, előre beprogramozott mechanizmusok szerint, esetenként kézi vezérléssel.

Jn 19,11

103. Miért „kezdettől fogva” embergyilkos a Sátán ?

Mert már a terveiben sem biztosított örök életet a homo sapiensnek, aki nem is tud a benne rejlő lehetőségről.

Tm 17., 71., 110., Jn 8,51-2 Aki nem hozza létre a Pneumáját, az megízleli a halált.

104. Hol tartózkodik a Sátán ?

Saját birodalmában.

Lk 4,6-7; Isz 57/129 Mivel nem akart belépni Isten Világába, csak a magáéban lehet...

105. Kitől kell félnünk ?

Attól, aki képes bennünket észrevétlenül, élve felemészteni (szekularizálni), a mammon csábításaival. A világ ugyanis felcicomázott gyehenna.

Mt 10,28; Lk 12,4-5; Tm 59.

106. Kik a Sátán mindenkori segítői ?

A gonosz lelkek, akik „a vádló angyalaiként” farizeus lelkületű emberekbe bújva a nyilvánosan működő istengyermekekre támadnak.

Mt 25,41; Isz 115/108

107. Milyen lelkületű embereket tudnak irányítani a gonosz lelkek ?

A farizeusokat, akik hitükért az Istenen is képesek átgázolni... Ezek olyan vallási fanatikusok, akiket a hiúságuk miatt az orruknál fogva lehet vezetni.

Mt 23,1-36; Jn 5,41-4; Isz 115/108; Jn 18,19-21 Kaifás is elmehetett volna meghallgatni Jézust...

108. Tudatában vannak-e a farizeusok annak, hogy mit tesznek ?

Nincsenek. Vakságukban úgy gondolják, hogy ők az embereket szolgálják. A világ azonban nem választható el ördögi alkotójától.

Isz 115/108; 157/117

109. Tudta-e Jézus, hogy a homo sapiens az alkotójára hasonlít ?

Persze. Ezért nem bízott bennük.

Mt 16,23; Jn 2,24-5 Csak az ismer minden embert, aki tisztában van annak mivoltával !

110. Mi az egyház ?

Egy Istenre hivatkozó, ám ördögi sugalmazás alatt álló, emberek által létre hozott felesleges szervezet, mely lelki kufárkodásból él, és „ópiumot” forgalmaz.

Mt 7,13-4; 15,13; Jn 15,1-8; Tm 38., 39., 103., Isz 109/53; 157/117

111. Mi az egyház társadalmi szerepe ?

Lecsitítja a kedélyeket, megnyugtatja a háborgó lelkiismeretet, megáldja a fegyvereket és szőnyeg alá söpri a világ szemetét. Végül, de nem utolsósorban: ama széles útra terelve „felmenti” az egyént a keresés alól, s ezzel a veszedelembe sodorja. Jogosulatlan biztosítási tevékenységéért ráadásul Istentől vár fizetséget.

Mt 5,20; 10,16; 23,9; 23,13; Lk 11,52; Tm 38., 103., Isz 80/5,1; 108/197

112. Kell-e védeni a hitet ?

Nem kell. Az vagy van, vagy nincs... A legtöbb gazságot „a hit védelmében” követték el. Egyik háború se szent, az inkvizíció pedig fanatikus farizeusok tombolása volt.

113. Mit tehetett Jézus nyilvános működése ellen a Sátán ?

Semmit, mert „megkötözte a kezeit”, ill. „elvette a fegyverzetét”. A hegyre épített várost nem tudta eltakarni semmivel.

Tm 31., 34., Mt 5,14; 12,29; Lk 11,22; Jn 14,30b

114. Hány éves volt Jézus nyilvános működése idején ?

A szemtanúk ötven évesnek se saccolták, tehát kb. 45–46 lehetett.

Jn 8,57 Jézus nem azt mondta, hogy ő látta Ábrahámot...

115. Mi volt Jézus polgári foglalkozása, mellyel később felhagyott ?

Építőmesterként dolgozott.

Csia Lajos így fordítja az „ács” kifejezést.

116. Hol lakott Jézus ?

Kapernaumban, saját házában, mely sem a hegyektől, sem a Genezáreti-tótól nem esett messze.

Mt 13,1; Mk 3,1–35

117. Aszkéta volt-e Jézus ?

Kizárólag akkor imádkozott és böjtölt, ha erre oka volt. Tanítványait se biztatta ilyesmire.

Tm 5., 13., 105., Mt 9,14–5; Zsk 4b

118. Megszegte-e a szombatot ?

Formálisan igen, a törvény szellemét tekintve azonban nyilvánvalóan megszentelte.

2Kor 3,6c

119. Nős volt-e Jézus ?

Nem. A világ felismerése, és az azzal való szembe helyezkedés kizárja az ilyen viszonylatokat. Ebben is példát kell vennünk róla !

Tm 26a, 55., 81., Isz 62/145

Óh, emberek fiai! Csak a halálnak nemzetek, és csak a pusztulásnak építetek (Isz 104/218)

Én vagyok, aki a világot kiforgatva a földre dobtam, mert nincs feleségem, aki meghalhat, se házam, mely tönkre mehet (Isz 66/118).

120. Büntelen volt-e Jézus ?

Isten nem a büntelennel köt szövetséget, hanem a *keresőkkel*. Fia szemében sem volt jó ajánlólevél az életszentségre való törekvés. Egy bűnös ember is istengermekké válhat, újjászületése után már úgyszólván képtelen lesz vétkezni. Hogy „azelőtt” mi volt, az nem ránk tartozik.

1Ján 3,9

121. Van-e áteredő bűn ?

Az ősbűnt a Sátánná lett Tékozló fiú követte el, akkor, amikor önfejűen szembe helyezkedett Atyjával, avégett, hogy saját kis világában őhozzá hasonló Abszolútum lehessen. Az embernek azért van affinitása a vétkezésre, mert pszichoszomatikus egysége az előre meghatározott környezet hatalmának van alárendelve. A homo sapiens egy ördögi program által vezérelt, gépiesen cselekvő automata. Ebben a világban s emberként nemigen tud helyes módon viselkedni. Mire észbe kap, már bűnök betege és rossz szokások rabja.

Mt 7,11; Lk 11,13 A Mester simán gonosznak nevezte tanítványait a Hegyi beszédben...
Jn 8,31-6 Ebből az állapotból csak Jézus szabadíthat ki minket.

122. Büntelen volt-e a gazdag ifjú ?

Nevetséges állítás... A jó Mester ezért mosolygott rajta.*

„Azt mondta Jézus: Hogyan mondhatod, hogy megtettem a Törvényt és a prófétákat? Hiszen meg van írva a törvényben: Szeresd felebarátodat, mint önmagadat ! És íme, sok testvérednek, Ábrahám fiainak, por lepi a ruháját, éhen halnak, a te házad pedig tele van mindenféle jóval, de azokból sehogy sem jut nekik semmi.” (Héberok evang.)

Tm 63., Mt 6,19-21; Lk 12,16-21; 12,33-4; 16,19-31 * Mk 10,21a

123. Van-e halálos bűn ?

Van. Az követ el ilyet, aki nem áll szóba Jézussal mint egyedüli mértékadóval. Státusának fel nem ismerése országbeli halált okoz.

Mt 23,37-9; Jn 8,24; 12,44-50

124. Mit értünk hiten ?

Jézus szavainak igaznak tartását. Másmilyen hitet nem is követelt tőlünk.

Jn 12,44-50; Tm 42., 44., 101. Státusa kikövetkeztethető abból, amit mond.

125. Miben hittek a Jézus által meggyógyított személyek ?

A státusában, vagyis abban, hogy közvetlen istenkapcsolata van. Ez a hit tette egészséggé őket.

Lk 10,17-20 A 72 tanítvány is ebben hitt, ezért tudtak regisztrált delegáltként működni.

126. Mi könnyebb: bűnöket bocsátani vagy gyógyítani ?

Mindkettőhöz közvetlen istenkapcsolat kell, tehát a jogot és az erőt is az istengyermeki státus biztosítja.

Mt 9,1-8 Ez a hatalom nem az embereké, csak a Fiaké !

127. Megbocsáthatja-e a bűnöket az egyház ?

Se joga, se ereje nincs hozzá ! Ilyesfajta felhatalmazást kizárólag egyének szerezhettek. A halál óráján való megtérés lehetősége tévtan, az „életszentség” pedig illúzió...

Mt 7,13-4; 9,1-8; Jn 14,12-4; 16,23b-27; Lk 13,24; Tm 15., 22., 48., 53., 76.

128. Mit oldhat és köthet Péter (utóda) ?

Nem házasságokat, hanem bűnöket. Feltéve, ha megszerzi az ehhez szükséges istengyermeki státust.

Mt 18,18; Lk 22,32b ...ha majd megtérsz...

129. Miért érintette meg Jézus a betegeket és holtakat ?

Az Erő kiáradásához nincs szükség fizikai kontaktusra. A kézrátétel mindig a demonstráció része. Süketnéma alany esetében például nehéz lenne megmondani; mi okozhatta a gyógyulást... A naini ifjú feltámasztásakor ugyanezért kellett megérinteni a koporsót. A Lázárért mondott nyílt színi fohász meg is van indokolva: „...hogyan elhiggyék, hogy te küldtél engem”. A kapernaumi százados számára nyilvánvaló volt, hogy ha Jézus csodát tud tenni, akkor arra is képes, hogy leküzdje a távolságot... A vérfolyásos és a kánaáni asszony hasonlóképpen gondolkodott. Helyes következtetések nem is maradtak jutalom nélkül !

Lk 11,20 Ha én Isten ujjával űzöm ki az ördögöket, akkor elérkezett hozzátok a királyság (= megvalósult a közvetlen istenkapcsolat).

Mt 8,10-2 Izráel házából-teológiájából a logika tűnt el ! Az Emberfi ezt jött megkeresni-helyreállítani !

130. Mi a „csoda” ?

Csodákat eddig kizárólag Jézus művelt a szent Szellem erejével. Tanítványai az ő égisze alatt hasonló dolgokat cselekedtek, több-kevesebb sikerrel... Távozása óta ilyesmi nem történt, mert az Erő igénybe vételéhez közvetlen istenkapcsolat szükséges.

Mt 9,1-8; Tm 37.

Mt 17,24-7 Ez a csoda kizárólag Péternek szólt, Jézus istenfiúságát bizonyítandó.

131. Mi az, ami hegyeket is képes mozgatni ?

A közvetlen istenkapcsolat, mert az teszi lehetővé Isten erejének megnyilvánulását.

Tm 107., Isz 123/204; Mt 17,20; Mk 11,23; Jn 5,17

132. Kik teszik lehetővé Isten evilági működését ?

Emberi Fiai és Leányai, akik elvállalják a nyilvános tanúságtételt.

Jn 3,11-8

133. Kik a boldogok ?

Azok, akik kivetettségük miatt fogékonyak a Dolgokra. Evilági értelemben nincsenek jó helyzetben, de éppen ezért indulhatnak előnyös pozícióból.

Tm 48., 53., 68., 69., 70., Mt 5,1–12; 11,28–30; Lk 4,18–9; 6,20–1

134. Kivetett volt-e Jézus ?

Igen nagy valószínűséggel. Mi más indíthatta volna rendszeres elmélkedésekre? Hosszú idő telhetett el, míg a „Mária fiának” gúnyolt személyből „Isten lelke” lett.*

* Az iszlám hagyomány sokszor nevezi így.

Tm 1., 26.

135. Kiknek szól az örömhír ?

Elsősorban a kivetetteknek, tehát a lelkileg meggyötört, látni (érteni) akaró vakoknak, vagyis a keresőknek.

„Én azért jöttem hozzátok, az én Atyámtól és a ti Atyátoktól, hogy fölkeltslek titeket az ostoba halálból, hogy meggyógyítsalak benneteket a bűnök betegségéből, hogy végleg megszabadítsalak titeket a tévhitek, a rossz szokások s az elvetemült tettek megkötözöttségéből, azzal a szándékkal, hogy miután lelketek megtisztult a vétkektől, és a bölcsesség a lelket fölélesztette, az felemelkedhessék a mennyek országába, az én Atyámhoz és a ti Atyátokhoz, ahol a boldogok életét fogjátok élni, és hogy kiszabadítsalak benneteket evilág börtönéből, vagyis a szenvedések, a romlás és a megsemmisülés világából, mely bizony a siralom háza és az ördögök lakhelye a Sátán vezérlete alatt.” (Isz 57/129)

Lk 4,18–21; Tm 1., 1Tim 1,15a; 1Ján 5,20a

136. Mi az örömhír ?

Az, hogy ha hajlandók vagyunk gondolkodni, akkor közvetlen istenkapcsolatra tehetünk szert.

Tm 1., 2., Mk 1,15

137. Mi a királyság ?

Egy lelki- vagy tudatállapot, mely a közvetlen istenkapcsolattól sugárzik.

Lk 17,20–1; Tm 1., 2., 23., 114.

138. Mit tesz egy király ?

Isten képviselőjében uralkodik, teljes felhatalmazással és korlátlan lehetőségekkel.

Tm 82., 96., 110., Jn 3,34–6; Mt 10,19–20 A 16–22 vers nem a tanítványi próbaútról szól, az a téma véget ér a 15. verssel. A 10,23 viszont még a 10,1–15 része.

139. Kik számára áll fenn ez a lehetőség ?

Azok számára, akik a királlyá válásra használják fel a rendelkezésükre álló időt.

Mt 25,1-13; Lk 13,23-30; Isz 91/29; Jn 21,18 (A 19a vers csak szerencsétlen kommentár.)

140. Nők is megcélozhatják ezt a státust ?

Természetesen, hiszen Jézus szerint képesek a logikus gondolkodásra. Tanítványai közül hetet név szerint is ismerünk ! Ezek: a magdalai Mária, Salome, Johanna, Zsuzsanna, Sára, Márta és testvére, Mária.

Tm 20., 61., 115., Lk 7,36-50; 8,1-3; 10,38-42; Jn 20,1-18; Zsk 92b, 103.

Jn 4,1-42 Jézus ezen a samáriai asszonyon keresztül misszionálta a zsidók által pogánynak titulált, egyébként szintén mózesvallású népet. Múltba (Jn 4,16-18), jelenbe (Isz 38b 4.) és jövőbe látását (Lk 22,34) a közvetlen istenkapcsolat tette lehetővé.

141. Hányan érnek Célba ?

A meghívottak sokan vannak, a választottak kevesen.

Tm 22., Lk 13,23-4

142. Mi az Atya akarata ?

Az istengyermeki státus elérése, és az azt követő nyilvános működés.

Jn 3,16-7; Lk 10,20; Mt 10,29-31 A Fiú-aspiránsokra őrangyalok vigyáznak.

143. Mit fejezünk ki az oltáriszentség vételekor ?

Hogy Jézushoz hasonlóan szeretnénk tanúságot tenni, minél előbb.

Tm 89.

144. Meddig nyilváníthatjuk ki ezt a követési szándékot ?

Jézusról addig kell példát venni, amíg lehet.

Tm 58., Mt 25,1-13; Jn 8,43-7; 9,39-41; 11,9-10; 11,25-6; 12,35-6; 14,6-11; Isz 133/34,14-16

145. Van-e középút ?

Nincs.

Tm 46., Mt 6,19-24; Mk 2,21; Lk 5,36-9; 16,13; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162

146. Van-e tisztítótűz és pokol ?

Az Örökkévaló nem teremtett se próbapályát, se kínzókamrát, se börtönt. A földi lét maga a pokol, „a külső sötétség”, ahol csak sírva és fogcsikorgatva lehet élni. A tisztítótűz az egyszeri teremtés fantazmagóriájához kapcsolódik, s elhelyezni csupán a geocentrikus és emberközpontú világkép segítségével lehetne – valahová.

Tm 64., Mt 22,14 Akik visszautasítják a királyságot, azoknak csak az az életforma marad, amelyet Evilág Ura kínál nekik... Ezeknek meg van kötözve kezük-lábuk, vagyis önerőből már nem tudnak szabadulni.

147. Mi történik azzal, aki ítéletre kerül ?

Mindenki előtt bebizonyítják, hogy önhibájából tudatlan, és felsorolják a bűneit.

Zsk 16., Jn 5,24-9

148. Milyen békét hagyott reánk Jézus ?

A tudás békéjét és biztonságát, mely üldözések közepette is eltölt minket, s magabiztos cselekvést tesz lehetővé. Ha szert teszünk erre a nyugalomra, akkor halálfélelmünk se lesz, hiszen nem fenyeget bennünket az országbeli vég.

Tm 1., 17., 49., 59., 91., Mt 11,28; Mk 10,28-31; Jn 8,51-2; 14,26-7

149. Miért boldogok a békeességcsinálók ?

Mert csak az tudja Jézus békéjében részesíteni embertársait, aki már tudása folytán a nyugalom „helyén” van, tehát istengyermekké avanzsált.

Mt 5,9; Tm 23., 59.

Az Isz 41/57-nél is kiderül, hogy milyen „földet” örökölnék a szelídek: a Paradicsomot, vagyis azt a zártkerti gyümölcsöt termő ligetet, mely agytekervényeink között terül el, átvitt értelemben a Pneumát.

Lásd a Tm 18-at és a Jel 22,3-5 alatti verseket is.

150. Mikor jön el Jézus másodszor is ?

Ha követőre talál egy Fiú vagy Leány személyében, aki az adott kor viszonyaihoz alkalmazkodva megismétli a nyilvános működést.

Tm 109., Jn 14,12; 15,18-21

151. Hol lesz világvége ?

A mi fejünkben, ha feltárul előttünk a Valóság.

Tm 1., 10., 21., 112., Mt 5,17-20; 24,35; Lk 16,17; Jn 1,51; 8,51

Izajás 34,4 Ez csak egy kép, tehát a szinoptikusok borzasztó leírásait nyugodtan elfelejthetjük. János okosabb, az ő evangéliumában minden világos (Jn 16,16-23).

U T Ó S Z Ó

Zsidókeresztény kultúrkörünk hitelveit az Emberfi logionjai alapján lehetne összegyűjteni. A júdaizmus szándékosan nem gyárt dogmákat, ezzel az alapállással azonban nem tudja megválaszolni a hívők kérdéseit. Geocentrikus és emberközpontú felfogásával magát az Örökkévalót is kirekeszti a Valóságból, hiszen annak szerepe kimerül az új ég és új föld megteremtésében. A Messiás kormányozta választott nép ugyan merőben más körülmények között, de lényegében Isten nélkül él tovább a Föld nevű bolygón. Ez a szemlélet csupán akkor nem minősül materializmusnak, ha panteizmusként fogjuk fel.

Az Örökkévaló viszont nem lehet a dolgok összessége vagy eredője, mert akkor egyrészt fogalommá redukáljuk, másrészt kénytelenek vagyunk a rossz forrásának is tekinteni. A zsidó gondolkodók ezt a dualizmust „a vádló” személyével oldották fel. Ennek az ügyvédféleségnek az a (tulajdonképpen pozitív) funkciója, hogy időnként próbára tegye az embert. S itt van a kutya elásva ! Amíg ugyanis nem mondjuk meg, hogy honnan van a Rossz, addig teológiánk fabatkát sem ér. A muszlimok a Sátánra mutogatnak, rituálisan megkövezve azt. Bizony, csak akkor tehetünk bármit is, ha előzőleg megkötözzük. Ennek fontosságáról és lehetőségéről Mohamed persze az evangéliumokban olvasott...[1]. A muszlim hívők előtt földi gyönyörök mézesmadzagját húzza el, a boldog beteljesülést odaáttra ígérve.

A keresztény dogmatika megörökölte a júdaizmus geocentrikus és emberközpontú világképét. Lényeges különbség, hogy szerinte Isten jelen van a világban, míg a zsidó filozófia szerint azért nincs, hogy teret adjon annak. A „cimcum” elmélet szerint kezdetben mindent az Örökkévaló töltött be, tehát teremtésekor némileg összébb kellett húzódnia... Ez megmagyarázná életterünk istentelenségét, amit a keresztények agyonhallgatnak.

Teszik ezt azért, mert minden rosszért a bűnbe esett Ádámot és Évát hibáztatják, egy mezopotámiai legenda alapján. Így jár az, aki „hozott anyagokkal” akarja feldúsítani saját teológiáját. A pokol és a tisztító tűz meg nem értett szövegrészek miatt vált „helyé”, az angyalok és ördögök pedig emberszabású, némileg jellemezhető személyekké. A Sátán viszont „pszichén belüli realitássá” fokozódott le, aminek nagyon örül, mert a háttérben akar maradni. A teremtés koronája az ő sugallatára isteníti magát, holott csak egy zsebkiadású káoszharcos [2], aki szaporodásával újratermeli a problémáit.

A homo sapiens életének csupán teremtője szempontjából van értelme. Szerepe az, hogy automatikusan benépesítse és fenntartsa azt a rossz világot, amellyel a Tékozló fiú igazolni kívánja magát. Aki – sírva és fogcsikorgatva ugyan, de – be tud illeszkedni ebbe a „külső sötétségbe”, annak nem lesz szüksége közvetlen istenkapcsolatra. A Sátán pedig pontosan ezt akarja ! Ő egy materialista alapon működő életteret akar felmutatni, ami legitimizálja tetteit.

Univerzumunk csak egy „rendszeren belüli átmeneti jelenség”. Parányi horpadás a rugalmas Valóság testén. Az ilyen jellegű fals világok keletkezését a szabad akarat miatt nem lehet megakadályozni. Ezek a képződmények azonban nyomtalanul el fognak tűnni. A sodródók számára ez az egyetlen realitás, mert nem látják a fától az erdőt... A logikusan gondolkodók azonban az Abszolútum tulajdonságaiból [3] ki tudják következtetni az igazságot, mely el van rejtve előlük [4].

[1] Tm 34., Mt 9,32–4; 12,22–36; Mk 3,20–35; Lk 11,14–23

[2] Pierre Casetti–Frei definíciója.

[3] Jn 3,13

[4] Tm 4., 40., 89., Mt 10,26; Mk 4,22; Lk 8,17; 12,2

Két pont az Élet

Bevezető

„Ravatal előtt állva” c. írásom publikálása után többen is kérték, hogy fejtsem ki bővebben ama kényes kérdést. Melyiket? Hát azt, amit Petrovics Sándor imígyen fogalmazna meg: *zsidók legyünk vagy magyarok...* Áthallásokkal zavart „nemzeti dalunk” tudniillik identitásproblémákkal terhes. Értelmiségünk fél évszázada vajúdik, félve az előbb–utóbb bekövetkező szüléstől.

Az egyházi antiszemitizmus vitorláiból szocialista berendezkedésünk ugyan kifogta a szelet, de Tábor Béla (*A zsidóság két útja*) műve alig érdekelt valakit, Pap Károly pedig ma is félreértések áldozata. Kodolányit persze lehetett forgatni (*Az égő csipkebokor*), és Stefan Heym (*Dávid király krónikája*) szintén ott volt a polcokon, Mika Waltari köteteiről nem is beszélve.

A kultúrember azonban kapkodhatta a fejét, mert az 1967-es arab–zsidó háború furcsa helyzetet teremtett. A Szovjetunió csatlós államaként Magyarország (túlnyomórészt zsidó) vezetésének az arabokat kellett támogatnia... Az USA tudniillik az „imperialista” Izrael mellett állt ki. Le is lőttek egy MALÉV–utasszállítót Tel-Aviv térségében, máig se tudni, miért...

Hogy a pesti újságolvasók melyik félnek drukkoltak...? Nem fontos, mert a politikát nem ők csinálják. Ez 56-ban is kiderült, amikor a Washingtonban akkreditált magyar nagykövet nem volt hajlandó engedelmeskedni a forradalmi kormánynak. Arra hivatkozott, hogy ő szovjet állampolgár.

Izrael kezdetben élvezte az európai baloldal erkölcsi és anyagi támogatását. Kibucokat épített, termelő szövetkezetes vagyonszövetséggel kísérletezve. A 80-as évek óta az állam gazdaságilag és politikailag erősen jobbra tolódott. A rendszerváltás utáni Magyarország is, s nem ez az egyetlen közös pont a két nép történelmében. Az egykori cionisták szocialista társadalmat akartak, nyolc órás munkaidővel.

A hetvenes években már olvashattunk Sztálin Hitlert időben megelőző koncentrációs táborairól (*Babij Jar*), de a Lengyelország felosztásában játszott szerepéről hallgattak. Az 1944-es Varsói Felkelés 200 000 halottja is az ő lelkén szárad... A Vörös Hadsereg egyszerűen kivárta a Visztula bal partján, amíg a németek „végeznek a piszkos munkával”. A háború finisében ezt az amerikai hadvezetés is megjátszotta. Elfoglalhatták volna egész Berlint, de tudták, hogy a keleti szektor politikai okokból a szovjeteké lesz. Nem is áldoztak fel érte egyetlen katonát sem.

Katiny csupán a szamizdatot járatók előtt volt ismert, a Mein Kampf pedig indexre került. Kevesen tudták, hogy a terrorista Carlos Magyarországon üdült, s hogy a Fekete Szeptember tulajdonképpen a Vörös Október arab megfelelője... Amerika „a világ csendőre” volt, a SZU „nemzetközi szerepvállalása” persze „egészen más” kérdés. A történelem órákon bevettük, hogy Finnország lerochanása nem számít támadó háborúnak, Afganisztán megszállása is kozmetikázva lett.

Elítéltük a Nyugat nukleáris fegyverkezését, mert azt hittük, hogy a szovjet SS–rakéták körül békegalambok repdesnek... Szörnyülködtünk a Gestapo módszerein, holott a KGB is azokat alkalmazta. A keleti blokkot útlevéllal is alig lehetett elhagyni, a zsidók kivándorlási lehetőségeit pedig legjobban egy korabeli vicc mutatja meg:

A helsinki egyezmény kihirdetése után Kohn bácsi elmegy az illetékes hivatalba. Mondja a csinovnyiknak, hogy a távozáshoz szükséges papírokat szeretné. Az aktakukac készséges, de türelmet kér. Jöjjön holnap a kérelmező... Másnap ugyanazt mondja az öregnek. Amikor harmadnap is beállít az ügyfél, ráripakodik: „Mondtam már magának, hogy holnap jöjjön, és maga mindig ma jön...!”

Ezek a viszonyok háromféle magatartást kényszerítettek ki a zsidókból. Ortodoxiát, kikeresztelkedést és ateizmust. Be kell látnunk, hogy ezek közül az utolsó volt a leglogikusabb, és egyben a legcélravezetőbb választás. A materialista beállítottságú egyén ugyanis gondolkodik. Olvasgatja a szent írásokat, más világvallásokét is. Tanulmányozza a történelmet, előítéletek nélkül. Toleráns, mert nem kell vallási előírásokhoz igazodnia. Szembesül azzal a ténnyel, hogy a pogromokat nem a nácik kezdték, s hogy Nagy Katalin cárnő már a Zsidó SZSZK előtt gettót hozott létre. Rájön arra, hogy maga a Természet az, ami nem természetes. Jézussal is szóba áll, amit se a zsidó, se a keresztény nem tehet meg.

A helyzet fokozódik

Ma már élesben mennek a dolgok, mert a védőhálók eltűntek. Csak az marad talpon, aki a saját lábán áll. Az állam mindenhol „kivonul”, érdekszféráknak adva át a helyet. A politikát a piacgazdaság szabja meg, a jogot a nyers erő definiálja, a tudomány és a technika a tőke szolgája, a vallás pedig igyekszik mindezt szentesíteni. A kisember lehetőségeit már az oktatás szintjén korlátozzák, a kultúra árucikk, a művészet kénytelen a kereslethez igazodni, a versenysport meg üzlet. Ifjúságunk kendőzetlenül bemutatott bűntörténeteken cseperedik fel. A televízióban leggyakrabban elhangzó mondat a következő: „Biztosat csak a boncolás után mondhatok”.

Diagnózisként az állapítható meg, hogy a szocializmus nem működött, a kapitalizmus meg akkor működik, ha a cápákhoz hasonlóan állandó mozgásban van. Ezért az igazi erővonalak az alvilágból és az éjszakai életből nyúlnak ki. A fogyasztói társadalmat pszichológusok által irányított reklámdömpingek manipulálják. A nevezetes „fenntartható fejlődés” spirális körbejárás, mely a Möbius-szalag végtelenségével kecsget.

Az egyén szinte észrevétlenül tűnik el ebben a feneketlen süllyesztőben... Volt már ilyen helyzet, s azt a nemzeti szocializmus használta ki. A kultúrnépeket mindig a nomádok győzik le, létszámmal s hangerővel. Most az iszlám a fenyegetés, mellyel szemben a Nyugat elvesztette erkölcsi alapjait. A vallási fanatikusok szemében a melegházasságok legalizálása förtelmes dolog. Az is botrányos, hogy az amerikai elnök Nobel-békedíjat kapott, miközben országa hadat viselt... Ilyen körülmények között könnyű a vaskalapos hitszónokok dolga.

A színpalak mögötti küzdelem tétje persze az élettér-nyerés. Ezt a vallási köntös sem leplezi. Az „üdv történelem” csak maszlag. Közel az idő, amikor már ideológiára sem lesz szükség. Akkor csak a halott indián lesz a jó indián, hogy „kevesb ember legyen, s több a főka” [1].

Nincs hova hátrálni...

Itt, a Föld északnyugati negyedtekéjén, már nem lehet nemzetállamban és államvallásban gondolkodni, mert a határok között nem homogén a népesség. A kíváncsú egység érdekében Sztálin szisztematikusan irtotta a nemzetiségeket, Hitler pedig ki akarta tenyészteni a felsőbbrendű fajt. Az etnikumok azonban autonómiát akarnak, hiszen mindig is önrendelkezésre vágytak. A birodalmak elnyomták ezeket a törekvéseket, és ezzel megpecsételték a sorsukat. Országok földrészre kiterjedő uniója csupán politikai elkülönülés nélkül képzelhető el. A majdani egységes emberiség ilyen szempontból teljesen globalizált lesz. A szubkultúrák ettől nem fognak kimúlni, hisz határainkon belül a magyar értéket már most is főleg zsidók és cigányok őrzik [2].

[1] Madách: Az ember tragédiája, 14. szín

[2] A „cigányzene” valójában magyarnóta...

Az Európai Unió elődje tulajdonképpen az Osztrák–Magyar Monarchia volt. A sok-nemzetiségű és sokvallású közegben egyféle pénzzel lehetett fizetni, és bárki bármerre utazhatott. Ha ez a kisebb fajta birodalom semleges övezetté válik, elméletileg az első világháborút is el lehetett volna kerülni. Akkoriban a magyar lakosság részaránya alig 50% volt. A népesség másik felét kitevő nemzetiségek asszimilációja lassú folyamatnak ígérkezett, a vezetők éppen ezért elvetették a terjeszkedő külpolitikát. A Monarchia területi gyarapodása ugyanis felborította volna a demográfiai egyensúlyt. Kossuthék negatív nemzetiségi politikája is így válik érthetővé. Toleráns csak egy túlsúlyban lévő nemzet lehet...

A perspektivikus globalizáció kedvező a zsidók számára, hiszen megoldaná az identitásproblémákat. Állampolgárság: EU, nemzetiség: izraelita, vallás: magánügy. Az USA-ba emigráltak valahogy így élnek... Persze, Izraelbe is ki lehet települni, ám nem mindenki tud szívet cserélni. Az „őshazában” igen nagy a fluktuáció, a legtöbb kivándorló továbbáll Franciaországba vagy Kaliforniába. Dél-Amerikában akár az „Ígéret földjét” is kijelölhetjük, nyakatekert teológia van hozzá... Amisok vagy hutteriták módjára prezentálható az ideális közösség, de hát már a Komintern is megbukott. Az evangélikus alapokon álló palesztinai német (!) telepesek szintén feladták. Az igaz, hogy a 19. század végén modernizálták a szentföldet: mezőgazdasági művelésbe vonták az ugart, létrehozták az első hoteleket, turisztikai szolgáltatásokat, gyógyszertárakat, gyártottak szappant és cementet, és a máig híres, „Jaffa” márkanéven forgalmazott narancsot is ők hozták forgalomba... Hitbéli céljaik azonban nem váltak valóra.

Zsidónak lenni sors?

Az ilyesfajta „utópiák” óhatatlanul gettósodáshoz vezetnek, arra pedig semmi szükség... Magyarországon minden nemzetiség államalkotó alakulat, s a honfoglalástól kezdve az is volt. A tatár-, török- és felszabadulások megtizedelték a népet, olyannyira, hogy svábokat is be kellett telepíteni, mégpedig szép számmal. A felvidéki és délvidéki szlávok mindig is otthon voltak, a székelyek és csángók pedig otthon akarnak maradni.

Táncsics Mihály „az izraelitáknak vagy más vallású hazánkfiainak” jogegyenlőséget követelt [1], beleértve a vegyes házasságok „tetszés szerinti” megkötését is [2], „a józan észre való tekintettel” ! 1789-ben Clermont-Tonnerre gróf hasonlóképpen nyilatkozott a francia nemzetgyűlésben: „Mindent meg kell tagadni a zsidóktól mint nemzettől; mindent meg kell adni nekik mint egyéneknek.”

Látható, hogy a felvilágosult elmék a befogadás mellett vannak. A dolog azonban kétirányú: kell hozzá a másik fél asszimilációs hajlama is... Ezt leginkább a vallás előírásai nehezítik meg. Nyilvánvaló, hogy a zsidók – országuk elvesztése után – azokhoz csapódtak, akik megtúrták őket, a hasonlóság okán. Az Abbászida s később az Oszmán birodalom muszlimjai a „közös származás” miatt (Izmael is Ábrahám fia volt) történelmi elődeiknek tekintették őket. Buda visszafoglalásakor a törökök mellett zsidó védők is feltűntek a bástyákon, s ezzel nem lopták be magukat a magyarok szívébe.

A Bizánci Birodalomtól a Harmadik Birodalomig (1600 év !) mindenhol üldözésnek voltak kitéve, s a pogromok alapját keresztény előítéletek képezték. Erre az egyházi antiszemitizmusra nincs mentség... Kultúránk tudniillik a zsidó iratok antológiájára épült, magyarán: a Bibliára. Mohamed is elsősorban abból merített. Az iszlám most azért tud támadni, mert mi időközben szekularizálódtunk. A reformátusok már a válás legalizálásáért lobbiznak...

A fasizmus először Itáliában ütötte fel a fejét, de a magyarok mellett még a toleráns lengyelek (!) is fontolgatták, hogy német mintára zsidótörvényeket vezetnek be... Hitler szövetségeseiként vissza akarták szerezni a cári Oroszország által elcsatolt területeiket, sőt le szerettek volna jutni a Fekete-tengerig. Ha téynyerről van szó, akkor senki sem szívbjos... Izrael sem az !

[1] *Politikai hitvallásom*, 5. és 6. pont

[2] *Új alkotmányjavaslat*, 43. §.

Politikai államként védi határait, s ki is terjeszti azokat. Kijutott a Vörös-tengerre, elfoglalta a Golan-fennsíkot és nem mond le Ciszjordániáról. Az a terület úgy ékelődik bele, mint Németországba a Szudéta-vidék. Atomfegyverek birtokában nagyhatalomként viselkedik, holott nagyhatalmi érdekek nélkül nem jöhetett volna létre. (Csehszlovákia is valahogy így született, de az már nem létezik.) Az egy főre jutó katonai kiadások ebben az országban a legmagasabbak. Talán emiatt van végveszélyben... Ha az angol mandátumhoz hasonlóan az amerikai is lejár, már csak végleges szétszórás következhet be. Izrael állam megalapításáért keresztény szekták is lobbiztak az USA-ban, hitbéli meggyőződésből. „Az utolsó napok szentjei” ettől a formális lépéstől várták a világ végét.

Az ország erősen rétegezett; létezik jobb és bal oldal, vannak marxisták, ultraortodoxok és vallási reformerek. Még palesztin szimpatizánsok és messiási zsidók is akadnak, akik Jézust tartják a megváltónak. A döntő többség azonban elvilágiasodott. A Moszad főnöke viszont betartja a Törvényt, ezért katolikus helyettest választott. Az fog gyilkolni helyette szombaton.

Beszéljük meg...

Nemrégben a MAZSIHISZ új elnöke teológiai konszenzuson alapuló ökumenikus konferenciára hívott fel, egybegyűjtési céllal. Még a samrónikat is emberszámba vette... Muszlimokról nem volt szó, mert hát a mai helyzetben, ugye... Zsidó-keresztény párbeszéd is lehetséges... Kérte, hogy a neológ zsidók tegyék ki az asztalra hitvallásukat. Én összeállíthatnám a dokumentumot, csak hogy van egy kis bökkenő. Körülmetéltek ugyan, de csupán azért, mert kiskoromban fitymaszűkütem volt. Az unitáriusok Kátéját nyugodtan korrigálhattam, habár válaszra nem méltattak, igaz, még csak húsz év telt el...

Szóval, az ilyen nemes kezdeményezésekkel az a baj, hogy lehetetlen egyetértésre jutni. A felek ugyan megjelennek, mert ország-világ (és a saját híveik) előtt demonstrálni kívánják nyitottságukat. Ami abban merül ki, hogy meghallgatják a másik felet, a közlekedés igénye nélkül. Saját pozícióikat tudniillik épp az elkülönülés biztosítja. Bárki lehet kakas, de csak a saját szemétdombján.

Érdemi zsidó-keresztény párbeszédre addig volt lehetőség, amíg Bulányi György élt. Ám részvétele „csupán” teológiai előrelépést jelentett volna, mivel ő nélkülözte az egyházi felhatalmazást. Izraelita hitelveket pedig utoljára Maimonidész fogalmazott meg a középkorban, *Tizenhárom elvéhez* hozzá is szoltam [1].

Az elnök tévés megnyilatkozásában szerencsére nem esett szó Hitlerről. Nem is kell démonizálni, azzal érdemtelenül felnagyítanánk. Sok hozzá hasonló lelkületű ember van, szerencsére hatalom nélkül. Néhány történész párhuzamot von Napóleon és a Harmadik Birodalom között, s ezzel Bonapartét minősítik. Szerintem Adolfot és Joszif Visszárionovicsot is leginkább a bajszuk alapján lehet megkülönböztetni.

A legújabb kori tévéhíradók nézői is bajban vannak. Nemigen tudják eldönteni, hogy a palesztin terrortámadások gyomorforgatóbbak-e vagy az azokra adott izraeli válaszcsepások... Az etióp zsidók sterilizálásáról meg a fajelmélet jut az eszükbe... Az elnök úr elhatárolódott attól az ultraortodox személytől, aki megkéselte a homoszexuális felvonulókat. Merthogy az is terrorista cselekedet. Mózes szerint nem az! Az illető csak alkalmazta a Törvényt. Szegény nem tudta, hogy egy ateista izraeli állampolgárnak „joga van” büszkének lenni a meleg mivoltára. Sietek kijelenteni, hogy ez ügyben toleráns vagyok. Ez a szó azonban nem helyeslést jelent... Azt jelzi, hogy valakik *eltűnnek* valamit. Nem tiltják, de nem is támogatják.

Mi, európai kultúremberek, sok mindenbe belefáradtunk... Az arab-izraeli konfliktusba is, aminek a végére lehet, hogy az Iszlám állam fogja kitenni a pontot. Ebben a nem kívánt esetben a zsidóság számára megint csak a „hordozható szülőföld” marad... Az Írások alapján formálódó júdaizmus. A nem túl távoli jövőben talán a kínaiak özönlik el a már több birodalomnak is otthont adó Mediterrániumot. Nekik aztán édes mindegy lesz, hogy valaki Ábrahám vagy Ibrahim fia.

[1] Az anyagot lásd *Tótfalusi István: Kalauz a Bibliához* c. könyve legvégén (mek.oszk.hu/12600/12635)

Rossz az istenkép

Zsidókeresztény kultúrkörünk hívói úgy gondolják [1], hogy az üdvtörténet Ábrahámval kezdődött és a Messiás eljövetelel fog véget érni. Ezek szerint a Jóisten néhány ezer évet „nullszériaként” kezelt, mit sem törődve a Sumér, az Akkád és a Babiloni Birodalom lakóival. A nevezetes pátriárka ugyanis az édeni Folyamközt hagyta maga mögött, tisztázatlan okokból. Nem messze onnan, az Arab-félsziget túloldalán, Egyiptomban, hasonlóan régi civilizáció virágzott. Ősapánk tulajdonképpen oda tartott, mert máshová száraz lábbal nemigen mehetett. A „legközelebbi” folyam kelet felé az Indus volt, északon pedig a Volga. Emitt hegyek állják útját, amott meg hideg van... Egy szegény törzs nem cseréli fel a járt utat járatanért.

A kereskedők által sűrűn használt terület viszont sohasem volt néptelen: amoriták, elámiak, hettiták, asszírok, médek, perzsák, szkíták, örmények, türkök, pártusok jöttek-mentek rajta. Ám ezek a nomádok se a semmiből jöttek, hanem Közép-Ázsia sztyeppéiről. A világ teremtésének idejét tehát a kanonizáltnál jóval kijebb kell tolni... Arra nem is merek gondolni, hogy Indiában és Kínában szintén élhettek emberek. Egyesek szerint a homo sapiens az amerikai kontinenst északról dél felé haladva népesítette be, egy globális népvándorlás befejezéseként. Valószínű, ám elképzelhető, hogy ott is megvoltak az őslakosok. Példának okáért: hová lettek az anaszázik? Mert nemcsak a dinoszauruszok pusztulhattak ki, hanem egész civilizációk.

Régészeti leletek alapján a homo sapiens a Nagy Hasadék Völgy közép-kelet-afrikai részéből indult el világhódító útjára. Szerintem az csak az egyik őshaza, mert édenkert Kasmirban vagy az indiai Pandzsábban is lehetett. Valószínűleg sok Ádám és Éva élhetett egy időben a földgolyón. A virágok se egymás után nyílnak, hanem foltonként terítik be a rétet. A Biblia első 11 fejezete fantazmagória, melyet korabeli teológusok gyúrtak össze, a rendelkezésükre álló anyagból, megfejelve azt a saját elképzeléseikkel... Az így létrejött szöveget kezelhetjük szentként, igazként azonban semmiképpen sem.

Mózes előtt egy fikarcnyi utalás sincs a Könyvekben írásra, olvasásra, levélre vagy szerződésre. A „*Hajtsátok uralmatok alá a földet...*” kezdetű biztatást [2] a hívők mégis úgy tekintik, mint Isten diktátumát. Ez a szózat valójában az ember sátni lelkületéről rántja le a leplet! A teoretikusok olyan „akcióprogramot” adtak az Örökkévaló szájába, amire a homo sapiens örömmel rezonál. Jahve, az Úr vagy Allah ilyen, de ezek a nemzeti istenek nem azonosak azzal, Aki Van.

Az ember igazából a világot imádja, amit a többi ember és az általuk létrehozott intézmények tesznek kézzel foghatóvá. A természeti háttér csak díszlet, ám ez a kulisszák éppen a valóságot fedi el. A hústestet piedesztálra emelő homo sapiens *anyagba zuhan* [3], vagyis elveszíti kapcsolatát a szellemiséggel. Valódi énjét úgy találhatja meg, ha kollektív közvetítő közeg igénybe vétele helyett a saját útját járja. A megvilágosodás tudniillik kizárólag egyéni és személyre szabott módon mehet végbe.

Társalogni persze, csak egy végső okkal lehet. Szerencsére „a megmentés a zsidók közül ered” [4]. Ők jöttek rá elsőként arra, hogy a Jóisten szellemi létező. E letisztult monoteizmus előtt már Ehnaton és Zarathustra is jó irányba tapogatózott. A fáraó nem kereste a rossz okát, de tudta, hogy az Abszolútum homogén lelkületű. A baktériai bölcs sem helyezte egy szintre a Rosszat a Jóval, dualizmus akkor lett belőle, amikor a perzsák (jóval halála után) államvallássá tették tanait. E kor istene [5] olyan világteremtő, aki más építőköveivel vircsaftol. Demiurgosz. Ezt a Tékozló fiút Jézus leplezte le, midőn kijelentette, hogy sohasem volt az Égben [6].

[1] Kelet vallásairól lásd *Új írások – régi témákban* c. könyvem 34 – 41. oldalait. (mek.oszk.hu/08700/08766)

[2] Ter 1,28

[3] Barcza Barna kifejezése. Fő műve: mek.oszk.hu/09600/09619

[4] Jn 4,22b

[5] 2Kor 4,4; Jn 8,38–47; 1Ján 3,8

[6] Lk 10,18

Hárman, egy ellen

A fáma szerint Ábrahám törzse monoteista, sőt monogám kis nép volt, éppen ezért esett rájuk a választás. Mindkét feltételezés mosolyognivaló, hiszen a Tóra tele van megtorlásokkal alátámasztott erkölcsi intelmekkel. Mózesnek valósággal rá kellett kényszerítenie népét az egyistenhitre. Bálványimádásról és gyermekáldozatokról még a Királyok könyvében is olvashatunk. Bűncselekmények hiányában nem kellett volna meghozni azokat a törvényeket, melyekben Hamurápi hatása is kimutatható.

Az Ábrámnak adott ígéret később – érdekes módon – felülíródik: „Az Úr, a mi Istenünk, a Hóreb hegyén szövetséget kötött velünk... *Nem atyáinkkal* kötötte az Úr ezt a szövetséget, *hanem velünk...*” [1]. Ez a 600 évvel későbbi megállapodás valójában csak Mózesrel kötött [2]. Az Úr kizárólag vele beszél, és eközben vallásfilozófiáról szó sem esik. A júdaizmusból egyszerűen hiányzik a kinyilatkoztatás ! Ezt az űrt majd a jézusi logionok töltik ki.

Az új teokratikus rendszerek mindig kisajátítják a múltat. A kereszténység és az iszlám is ezt tette. Szent Pál megteremtette azt a nem létező üdvtörténeti kontinuitást, amelybe Mohamed egyszerűen becsatlakozott. Űgyesen csinálta, mert Izmael ugyan csak balkézről volt Ábrahám fia, de végső soron ő az elsőszülött. Mindkét vallásalapító gyökereket kreált, ám ez csak „parasztvakítás”. Hogy az ilyesmi mennyire bejön, azt a farizeusok érvelése mutatja meg: „Mi tudjuk, hogy Mózesnek Isten szólott, de erről (Jézusról) nem tudjuk, honnan való” [3]. Tehát a hivatalos mértékadók inkább hisznek a kb. 1200 éves „események” többszörösen korrigált változatának, mint a saját szemüknek.

Mózes, Pál és Mohamed... Felmerül a kérdés: hogyan lett a harmadikként befutó iszlám ennyire sikeres? Űgy, hogy már a kereszténység sem gondolkodó emberekre épített, hanem „hívekre”. Az ilyenek azt szeretik, ha üdvözülésük érdekében nem kell tenni semmit, az automatikus megváltás elmélete pedig erről szól ! A muszlimok még jobb helyzetben vannak, mert éppen azt csinálhatják, amire vágyódnak. Az „igaz hit” karddal való terjesztése közben a Paradicsom kapui állítólag tárva-nyitva állnak.

A vallási kérdéseket végül is a demográfiai mutatók döntenek el, ezért a Próféta ilyen téren is a legengedékenyebb. A júdaizmus és a kereszténység eléggé szemérmes szexuális téren, a Koránban viszont ez áll: „Asszonyaitok a ti termőföldjeitek. Menjetek termőföldjeitekre tetszésetek szerint”. A férfiak számára egész elviselhető az élet, ha van néhány gazdaságilag tőlük függő, jogfosztott és tanulatlan női rabszolgájuk, akiket dologi értéként kezelhetnek.

Jézus az egyetlen, aki a másik nemet is egyenjogú félként kezelte. Szerinte minden asszony „élő lélekké” válhat, ha szert tesz a következetes gondolkodás képességére [4]. Ű éppen azért marginalizálódott, mert „erőfeszítéseket” követelt hallgatóitól... Nos, ez az, amit utálnak az emberek. Pedig a gondolkodás terhe *könnyű*, a logika uralma *szelíd* és a boldogító belátás ígája *egyhe*... Próbáljuk ki, szombatunként ! Azt a napot csak elmélkedéssel szentelhetjük meg.

Hontalanul, de hazafelé

Az értelmes zsidó felismeri, hogy az ígéret földje agytekervényei között terül el. Ha megműveli, akkor nyert ügye van. Akkor újjá fog születni, s ez a döntő. „Odaát” ugyanis se a zsidó, se a keresztény mivolt nem jó ajánlólevél. Az Örökkévaló a kövekből is tud magának fiakat teremteni. Űgy tűnik, hogy zsidókból és keresztényekből nem tud. Hiába laknak a Szentföldön, mert szent föld ott van, ahol szent dolgok történnek. Zsidó-keresztény párbeszéd csak akkor lesz, ha a kocsmaasztal mellett és a hitvesi ágyban is megértjük egymást. A közös hitvalláshoz pedig elég két pont. Higgyünk Istenben és tartsuk meg a szombatot. Ha szabad kérnem...

[1] MTörv 5,2-3

[2] Bővebben: *A szűk kapu*, 18 – 20. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[3] Jn 9,29

[4] Tm 115.

A szó elrepül...

Bevezetés

A vallások bázisát szent szövegek képezik. Ezek először szájhagyomány formájában terjednek, később rögzítik is őket... A tekercsekbe, könyvekbe és más adathordozókba mentett Írásokra a hitéletet irányító szervezeteknek van szükségük. Közvetítői funkciójukat igazolják belőlük, mert eme hálás szerep gazdagság, nagyság és hatalom forrása. Ez az intézményesített szélhámosság sajna nem tarthat az idők végezetéig. E kor istene [1] ugyanis védhetetlen pozícióba állította őket. A geocentrikus és emberközpontú gondolkodás automatikusan globális materializmust szül. A „teremtés koronája” mammonhajhászásra van beprogramozva [2]. Akármit is mond, tetteivel a világot imádja. Ebben a teljes szekularizációt célzó rendszerben pedig nincs helye idealizmusnak. Minden társadalom a technokrácia felé halad, erre már Madách Imre is ráértett. Az egyházak előbb-utóbb elveszítik híveiket. Már ma is csupán erkölcsi korholgatásaikat hallgatják meg.

A vallások nem azért jöttek létre hajdanán, hogy a homo sapienst elvezessék Istenhez. Az inka és azték uralkodók, a fáraók, a mezopotámiai városállamok királyai maguk voltak az istenek. Még a római császárok is istenként tetszelegtek. Ezek a despoták a lelkek feletti uralmat akarták megszerezni. Mert aki az ember lelkét birtokolja, az mindenét viheti. A gyarmatosítók sem az igaz hitet kívánták terjeszteni.

Kaotikus világunk ördögi rendszere minden korban hasonlóan működik. Az önjelölt vezérek – így vagy úgy, de – létrehozzák saját birodalmukat, amit tetszésük szerint igazgatnak. A kizsákmányoláshoz ideológiát is gyártanak, hogy jötevőként vagy felszabadítóként tűnjenek fel [3]. Személyi kultuszukat talpnyaló funkcionáriusok fényezik, önkényes cselekedeteiket pedig vallási szervezetek igazolják.

A pórnép azért hajt fejet, mert egyedei hasonlóképpen viselkednének, ha tehetnék. Ennek az az oka, hogy az ember, mint olyan, egyáltalán nem istenképű. Illetve, éppen-séggel sátáni teremtményre hajaz ! A világ fiaként önző, önfejű és hazug módon éldegél... A közvetlen istenkapcsolat igénye igen mélyen szunnyad benne, kiaknázható lehetőségei elé pedig determinált mivolta gördít akadályokat.

A vallás mindig is összefonódott a gazdasági, politikai és jogi erővonalakkal. A szovjetek azért akarták kiirtani, mert határaikon belül az volt az egyetlen ideológiai versenytársuk. Nekik nem volt szükségük az egyház ama szolgálataira, amelyek a történelem folyamán minden hatalomnak rendelkezésére álltak. Az új társadalmi rend nemzetközivé válása esetén a sátáni evolúció rövidre is záródhatott volna.

A Jóistennek nem kellene közvetítők, neki nincs szüksége „kiválasztott népekre” ahhoz, hogy véghez vigye, amit akar. Evilág urának azonban jól jönnek a szekularizációs katalizátorok. Ezek közvetett istenkapcsolatot hazudnak, a saját jól felfogott érdekükben. Az Örökkévaló intézményes megközelítése egyszerre lehetetlen és logikátlan. Az „üdvözlési ráta” semmit se jelent az egyén számára: nem fogja vigasztalni, ha a többség bejut a mennyek országába, de ő nem [4].

[1] 2Kor 4,4; Jn 8,38–47; 1Ján 3,8

[2] Ter 1,28

[3] Lk 22,25

[4] Lk 13,23–30; Mt 7,13–4

Alapvető hiba, hogy túlértékeljük az embert, mint olyat... Legmagasabbra a materializmus emeli, ugyanakkor ez a szemlélet hagyja leginkább magára. A végső cél nélküli élet óhatatlanul sodródásba torkollik. Egy idő után nemcsak a szórakozás veszti értelmét, hanem a munka is. Az ember legbelül érzi, hogy a létfeltételek megteremtése nem az ő dolga. Miért is lenne boldog attól, ami alanyi jogon járna neki?

Itt lépnek be a képbe a vallásalapítók. Ők megnyugtatnak bennünket, hogy semmi sem értelmetlen, mindennek oka van. Nagy dolgok részesei vagyunk, és a végén kiderül majd: igazunk volt... Az üdvtörténet persze hosszú folyamat, a kinyilatkoztatás sohasem zárul le. Mi, szerencsére, beleszülettünk a jóba, nem is kell mást tennünk, mint betartani a parancsolatokat.

Kié a magányos cédrus?

Igen, arra gondolok, amit Csontváry Kosztka megfestett... Az a fa ott áll a Szentföldön, és engem érdekel a tulajdonjoga. Gyökereivel tudniillik nagyon mélyre hatol... Kezdetben talán szíreké vagy arámoké volt, tőlük a hettiták ragadhatták el, aztán egyiptomi kézbe került, majd a perzsáké lett, görögök is uralták a rómaiak előtt, oszmán seregek jártak alatta, mongol hordákat viselt el, meg főníciaiakat s filiszteusokat. Jelenleg a zsidók és az arabok vitatkoznak rajta. Lelki szemeimmel pedig azt látom, hogy sárgák olvasgatják alatta Konfuciusz műveit. Nyakatekert teológiájuk szerint azt a lankás részt az Isten is a kínaiaknak adta, nem véletlenül hívták úgy: Le Van-Te.

Persze, az Ígéret földjét Jahve Ábrahámnak szánta. Ezért ki kéne irtani az ott lakó kánaáni népeket. Ábrahám, Izsák és Jákob törzse azonban kevés embert számlál. Nincs más lehetőségük, mint beolvadni közéjük. Át kell venni a vallásukat, hozzájuk kell adni a lányokat. Vazallusként harcolni velük ellenségeikkel szemben. Egymással is civakodni, ha fogytán a víz és a legelő. Legjobb lenne visszatérni a Folyamközbe, de azt nem lehet. Akkor hát „előre kell menekülni”, Egyiptomba.

Ott viszont erős és jól szervezett állam van, ősidők óta. A fáraó hatalma és utódlási rendszere megkérdőjelezhetetlen. Mózes is tudja, hogy két dudás nem fér meg egy csárdában. Ha király akar lenni, nemzetet kell teremtenie. Gösenben ott vannak a héberek, heterogén összetételű, sokféle vallású nép. Szabadulnának már az elnyomás alól, csak-hogy nincs vezérük. Hát, majd ő az élükre áll. Tanult eleget az udvarban, mersze pedig van hozzá. Bízna is benne, mert agyonverte a munkafelügyelőt. Az igaz, hogy egyiptomi [1], de majd elvesz feleségül egy nomád nőt.

Megveti a lábát valahol a Sínai-félsziget és Anatólia között, a karavánutak kereszteződéseiben. Néhány esztendő alatt országa hatalmi tényezővé válik... Megerősödve már elindulhat észak és dél felé, s a Földközi-tenger partvonalát követve átkarolja az egész Mediterrániumot. Ehhez persze homogenizált nép szükséges, amely minden szempontból egységes. Egy isten, egy törvény, egy vezér [2].

Kár, hogy Memphisben nem tanították az éhenkórász pásztornépek szokásait. Állítólag körül is metéltetik magukat... Lényeg, hogy a héberek már jó hatszáz évvel ezelőtt idejöttek, lehet rájuk hivatkozni. Naná, hogy Ábrám, illetve Ábrahám ivadéakai vagyunk! Az Úr már akkor nekik ígérte azt a területet, ami majd megfelelőnek mutatkozik. Amíg odaérnek, beléjük veri a Törvényt és az egyistenhitet. Hulljon a férgese, az új generáció már tiszta lappal indul.

A választott nép történelme és kultúrája vándorlás közben alakult ki, s a kezdetektől fogva dokumentálódik. Valószínűleg maga Mózes volt a krónikás, ami nem jelenti azt, hogy a végleges változat tőle származik. Egy vallásalapítónak meg kell válaszolnia a végső kérdéseket is, ezért kezdődnek a Könyvek mezopotámiai ihletésű teremtéstörténetekkel... Ezek elég szépen összezsengenek a nomádok szájhagyományával. Káin és Ábel tanmeséje arról tudósít, hogy a földművelés háttérbe fogja szorítani az állattenyésztést, ami a letelepedett életmód velejárója lesz.

[1] Kiv 3,19a

[2] Nagy Konstantin ugyanilyen okokból tette államvallássá az általa „egyszerűsített” kereszténységet.

A többbit talán egy magányos cédrus alatt akarta megírni a prófétaság intézményét is létrehozó nemzetvezető [1], de arra már nem volt érkezése. Túlságosan sok embert ölt meg az összekovácsolási folyamat során... Irmagjával együtt bűnhődnie kellett; azt sem tudjuk, hol van a sírja... Ő valószínűleg a Lenin- és a tervezés szintjén maradt Hitler-mauzóleumhoz hasonló emlékművet szeretett volna. Az is furcsa, hogy az Írások csupán egy fiát említik... Demográfiai növekedést célzó családjogi törvényei a sokgyerekeseknek kedveztek, az egykezés egyébként sem volt divat... Sarjai valószínűleg belekeveredtek a sorozatos lázadásokba, neki pedig példát kellett statuálnia. Számos diktátorról tudunk, aki hatalmát féltve saját leszármazottait sem kímélte.

Tudatlanul

A Biblia első 11 fejezete nem tartozik szorosan a júdaizmusához. A „történeteket” természetesen a kereszténységhez sem lehet kapcsolni. Hipotézisekről van szó, amelyek bármikor jobbakra cserélhetők. A pátriárkák történetei pedig a megalapozást szolgálják, ám ezek a gyökök igen gyengék. Túl mélyre nyúlnak ahhoz, hogy jogfolytonosak legyenek. Mózesnek 600–700 éves úrt kellett kitöltenie. Ezzel az erővel azt is mondhatnánk, hogy már a hunok is a Ferencvárosnak szurkoltak. A keresztényeknek végképp nincs közük ezekhez az atyákhoz. Mohamednek is csak annyi, hogy egy „becsűszó szereléssel” megszerezte az üdvtörténeti labdát.

A Tóra Kr. e. 400 körül nyerte el végleges formáját, azaz a szerkesztők kb. 800 évet felölelő anyagokba nyúlkáltak bele. Ezek a korrekciók a mindenkori hatalom érdekeit is szolgálták. Teokratikus társadalmi rendszerekben gazdaság, politika, jog, oktatás és karhatalom egy kézben összpontosul, vagyis a tét óriási. A tisztán látáshoz érdemes elolvasni Stefan Heym *Dávid király krónikája* c. könyvét [2], valamint Tótfalusi István: *Kalauz a Bibliához* című enciklopédiáját [3].

A zsidó iratok antológiája igazából nem folyamatos, csupán annak tűnik. Az egymás után sorakozó történetek között időbeli rések tátonganak. A júdaizmus természetesen a folyamatosság látszatának fenntartásában érdekelt, ahogy az „üdvtörténeti kontinuitást” valló kereszténység is. Ennek a vallásnak a korifeusai hatalmas hibát követtek el akkor, amikor az V. században úgy döntöttek, hogy az ószövetség könyveit is kanonizálják.

A hívőknek kizárólag Jézus közlendőire kéne összpontosítaniuk. Szétszórtságuknak két oka van. Az egyik a páli levelek utáni tájékozódás, a másik pedig az Emberfi logionjainak meg nem értése. Ez utóbbiban a „címzetes apostol” (micsoda abszurd státus!) is bűnös. Az Atya emberi fiának ugyanis egyéni terminológiája van, ami könnyen félreérthető. Aki nem beszél „jézusul”, azt hiheti, hogy nyilvános működését saját maga ágyazza ószövetségi keretek közé. Ez azonban egyáltalán nincs így! A Fiú akkor hozza fel példaként az Írásokat, ha segítségükkel szemléltetni tudja újszövetségi mondanivalóját. A vizsualítások tehát csak hasonlatok.

Mohamed az ó- és újszövetségből is jócskán merített, ám úgy igyekszik „überelni” azokat, hogy nem nagyon mélyed el bennük [4]. A kereszténység a törvényt és a prófétaikat „előkészítő jellegű” dologként kezeli, s nincs is más választása, miután rátenyerelt Izrael történelmére. A zsidóság viszont a júdaizmusból kinőtt vadhajtaszként aposztrofálja a reátelepedett új vallást. Komoly teológiai alapjai egyiküknek sincsenek, ugyanis nem tudják értelmezni a kinyilatkoztatást.

Mózes elsősorban államférfi volt, ő a törvényekre helyezte a hangsúlyt. Az ő szabadtói mivolta kimerült a népi szuverenitás megteremtésében. Nélküle nem lenne semmi, júdaizmus se. Régen azt mondták a zsidókra, hogy „mózesvallású”, s ez teljes mértékben fedi a valóságot. A kereszténységnek szintén van egy kulcsfigurája, aki után pálinizmusnak kéne nevezni. A szó eredeti jelentése tudniillik „Krisztust követő”, ez a magatartás azonban nem jellemző a híveire.

[1] MTörv 18,9–20

[2] Európa Könyvkiadó, Budapest, 1977.

[3] mek.oszk.hu/12600/12635

[4] Az iszlám hagyomány sok jézusi logiont megőrzött. (mek.oszk.hu/08000/08019, 116 – 127. old.)

Felhatalmazás nélkül

Jézus előre megmondta, hogy a Hagymányokból kinőtt hajtás vissza fog kunkorodni a gyökerekhez [1]. Önállótlán és értetlen tanítványai olyan személyek befolyása alá kerülnek, akik nem tekinthetők kompetensnek. Ez már kevéssel a Mester távozása után is beigazolódott. A folyamat azonban Szent Pál működésével vált teljessé.

A tarzusi Saul igazi zsidó volt: egy elhivatott és hitbuzgó farizeus, ambiciózus írástudó, aki mindenáron „Isten előtt akart járni”. Mint ilyen, az emberektől kapható dicsőségre szomjazott [2]. Természetesen bírói istenképe volt, amelyhez a hagyományos zsidó világkép kapcsolódott. *Tudása nem haladta meg az írástudókét*, mert formális tekintélyek nézeteit bifláza be. A keresztényeket is *gondolkodás nélkül* üldözte, tudniillik meg volt győződve arról, hogy ezzel szolgálatot tesz az Úrnak [3]. Ebből viszont az következik, hogy egy *vallási fanatikus* „tisztelhetünk” benne. Mint ilyen, öntudatlanul is a Sátán malmára hajtotta a vizet.

Ez a lelkület sajnos a későbbiekben is megmaradt benne. Én azt szoktam mondani tréfásan, hogy Saul eleinte tüzzel–vassal üldözte a keresztényeket, de később rájött arra, hogy sokkal többet tud ártani nekik, ha Szent Pállá változik. Aki kételkedne ebben, az olvassa el a Róm 13,1–7 alatti főrmedvényét... Az abban foglaltak még egy teokratikus társadalmi rendszerben sem lennének követendőek, pláne egy diktatúrában.

Saul *hivatásos mértékadónak* (ma úgy mondanánk: papnak) készült, és be is érte a formális tekintéllyel. A Gamálielnél tanult farizeuspalántának jó volt „a beszélőkéje”, s minden bizonnyal jó volt a sajtófőnöke is, hisz töméntelen mennyiségű írás maradt utána. Pál (Mózeshez hasonlóan) kiváló vezetői és szervezői képességekkel rendelkezett. Rátermetten irányító és bíraskodó volt, sőt, még törvényeket is hozott Isten nevében. Egyszóval: igazi „építő” volt [4], aki simán elvetette Jézus örökségét.

W. Nestle már 1947-ben leírta: „A kereszténység egy Pál által alapított vallás, mely Krisztus evangéliumát a Krisztusról szóló evangéliummal helyettesítette”. S valóban: Pál, e vallás létrehozója, semmiképpen sem nevezhető Jézus követőjének, de még tanítványának se. Ő olyan személyiség, aki Mózeshez és Mohamedhez hasonlóan nemcsak megalapította az új hitet, de annak első számú prófétájává is vált. A kereszténységben, minden látszat ellenére, Pál a központi figura, és nem az Emberfi... Leveleiben a több száz jézusi logionból vajmi kevés olvasható ! Az „apostol” kísérletet sem tesz azok értelmezésére... Miért is boncolgatná Jézus tanítását, ha a magáét is fejtegetheti ?

Mózes és Mohamed kereken kimondja, hogy Isten után ő a legfőbb mértékadó, Pál ezt nem deklarálja, ámde állandóan sugallja. Pál tulajdonképpen *Isten fiává nevezte ki magát*, s ezzel Jézus státusát bitorolja. Azzal ugyanis, hogy Jézus istenné lépett elő, az Emberfi helye megüresedett. Pál e zseniális húzással becsempészte magát abba székbe, amelyről a Zebedeus-fiak álmodoztak [5]. Pál, ebből a fivérek által áhított alkirályi székből ezt hirdeti: „Jézus az Úr, s én vagyok az ő rabszolgája !”. Mózes [6] és Mohamed gyakorlatilag ugyanilyen értelmű kijelentést tett...

A valóságban nem Simon Péter volt az első pápa, hanem Pál, aki ezen a téren is felülbírálta Jézust [7]. Ő lett a legfőbb közvetítő az emberek és az Úr között. *Nos, ez az, ami minden „igazságos” [8] vágyálma !* Ezért lépett felhatalmazás nélkül az élő istenkapcsolattal rendelkező Emberfi helyébe. Az Atya persze egyszer sem tanúskodott mellette: a szövegből egyértelműen kiderül, hogy a troázi ifjú nem halt meg... [9]. Pál – Jézussal ellentétben – soha nem is hivatkozik az Atyával való bensőséges kapcsolatára. Őt (az általa nem is definiált) Szentlélek utasítgatja...

[1] Tm 11.

[2] Jn 5,41–4

[3] Jn 16,2b

[4] Tm 66., Mt 21,42; Mk 12,10; Lk 20,17

[5] Mk 10,35–7

[6] Mtörv 18,15

[7] Mt 16,17–9

[8] Mt 13,17 Ebben a lelkületük gátolta meg őket (Jn 5,41–4).

[9] ApCsel 20,9–10

Lelkületét tekintve Pál *valamennyi keresztény pap előképe*. Ezért tudott olyan nagy népszerűségnek örvendeni a pálinizmus. A vak vezetők rendre őt választották példaképül, mert Jézust (a látót) nem merték, hiszen ő isten ! A Pál nyomdokaiban lépkedő papok így nem tudnak tanítványszerző mesterekké válni, csupán gyülekezetet szervező *építőkké*. Ahogy mintaképük is erkölcsi-etikai síkon mozog, úgy ők is csak ama „kehely” külsejét tisztogatják [1]. Mivel semmijük sincs, nem is tudnak adni semmit...

Pálnak „sikerült” visszaterelni a népet ama széles útra, (a mózesi) erkölcsi-etikai síkra. Az immanens lehetőség (Jézus örömhíréről van szó) ismét transzcendens remény-nyé redukálódott. A közvetlen istenkapcsolat helyére megint az ima került, s újra kialakult a hivatásos mértékadói (papi) réteg.

Pál még Luthert és Kálvint is megtévesztette: mindkét hitújító szükségyszerűnek tartotta a világi felsőbbség létét... A különböző „ideális államformák” azóta is „szent kísérletek” táptalajai. De már Mózes is egy isteni törvények által irányított nemzetet kovácsolt össze, és a más felismerésre térni nem akaró Bemerítő János is szociális reformer volt. Próféta elődei szintén társadalmi kérdéseket feszegettek, a kollektív üdv érdekében.

Mózes – a származása miatt –, Egyiptomban sohasem lehetett volna király, de a héberek (= jöttment, keverék nép) élén igen ! Pál, Mózeshez hasonlóan, *meglovagolta a kínálkozó alkalmat*, és a zsidó szektából új vallást és új népet kovácsolt. Megteremtette a júdaizmus jogutódját, s ezzel *egész Izráelt maga alá gyűrte*. Bizonyára azt hitte, hogy ezzel Istennek tesz szolgálatot, de azért saját ambícióinak is sikerült megfelelnie... Ebből a szempontból nézve ama bizonyos „pálfordulás” nem is volt olyan nagy !

E megfellebbezhetetlen tekintélyű apostol levelei döntő módon estek latba az ószövetségi könyvek kanonizálásánál. Tartalmuk ugyanis azt a nem létező üdvtörténeti kontinuitást erősítette, amit mindenki szívesen hallott... Eme „jogfolytonosság” okán ismerte meg a világ a júdaizmust, ami különben csak egy törpeállam egzotikus vallása lenne.

Búza és konkoly

Az újszövetségi könyvek a zsidó iratok antológiájához hasonlóan többféle műfajban íródtak. Az élen Jézus szellemi hagyatéka áll, az ún. *Tamás-evangélium*. Ez egy megfajtásra váró logiongyűjtemény, amit a szerző kiléte minősít. Ezt követik a kanonizált evangéliumok, majd a kiostáltak maradványai: a *Zsidókeresztény hagyomány*. 2002-től magyarul is rendelkezésre állanak az *Iszlám hagyományban* megőrzött jézusi mondások, 2010-től pedig az apostoli levelekből kihüvelyezett jézusi logionok gyűjteménye is. Ezek az anyagok mind evangéliumnak minősülnek, mivel Jézus által kinyilatkoztatott igazságokat tartalmaznak.

Az Apostolok cselekedetei elvileg a tanítványok pályakezdését rögzítené, gyakorlatilag azonban Szt. Pál működését dokumentálja. Ez a „címzetes apostol” Jézusra hivatkozik, de nem öutána megy. Leveleiben saját szakállára teologizál, és irányvonalát sajnos a többiek is átveszik... A Jelenések könyvét tévesen apokaliptikus irodalomként kezelik, pedig „eszkatologikus” mű, mert témáját tekintve a végső dolgokkal foglalkozik. Az igazi apokalipszis (= feltárlás) nem misztikus jóslat, hanem értelmes kinyilatkoztatás. Ezt egyáltalán nem mondhatjuk el a János apostol nevével fémjelzett víziókról... „Jelenései” Ezékiel látomásaihoz hasonlítanak, tehát semmiképpen sem mérhető evangéliumi mércével. Könyve – műfaját s tartalmát tekintve is –, „egyszerű” prófétálás, melyben Dániel könyvének szimbólumai ismerhetők fel.

Demonstrálva lett

A mózesvallású, pálinista és mohamedán írásoktól eltérően az evangéliumok csupán két dologgal foglalkoznak: Jézus mondásaival és az azokat aláhúzó tetteivel. Ezek helyenként szimbolikus cselekedetekkel is kiegészülnek. Mindhárom megnyilvánulás a lényegre utal. Az Emberfi nyilvános működése ugyanis egy kinyilatkoztatási folyamat volt. Ezt lezárandó mondta tollba Tamásnak szellemi hagyatékát, mely csak 1946-ban került elő.

[1] Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39; Isz 80/50,2; 109/53,1–3; 114/61; Tit 1,15a

Jézus logionjai mindig a tanítványok [1] kedvéért hangzanak el, nekik néha több féleképp is elmondja ugyanazt [2]. A változó összetételű sokasággal ezt nem tudja megtenni, ők példabeszédek formájában vihetik haza a mondanivalót. Örök érvényű [3] közlendőit az utókor is kihüvelyezheti. Ehhez persze meg kell ismerni a terminológiáját és a képvilágát [4]. Szellemi hagyatékának megfejtése után bárki el tud igazodni a kánoni evangéliumokban [5].

Ezek az iratok nem véletlenül készültek... A tanítványok ugyanis nem váltak messiterré. Tanúi szerepkört azonban be tudtak tölteni. Fel lettek szólítva az ilyesfajta tanuskodásra, de szép számmal akadtak fogadatlan prókátorok is. Azt nem tudjuk, hogy hány evangélium veszett el, és azt sem, hányat likvidáltak a kanonizálás során. Mindenesetre, ami megmaradt, az szellemében tökéletesen összecseng, sokszor betű szerint is.

A szelektálás már a szekularizáció jegyében zajlott, ezért lettek agyonhallgatva az iszlám hagyományban megőrzött mondások... Az államvallássá lett kereszténység vezetői hatalmi perspektívákban gondolkodtak, azaz néptömegekben. Az apolitikus, kikényszerítő jogot nem ismerő, erőszakot nem alkalmazó Jézus ehhez nem volt jó cégér... Az egyház növekedését mindenki a demográfiai térhódításban látta.

A szövetségkötéssel megerősített kollektív kiválasztottság téveszméje nem veszett el, csak átalakult. A messiásvárás eufóriáját pedig a „második eljövétel” váltotta fel, amely világméretű eseménynek ígérkezett! Addig is bárki élvezhette a megváltotti státust, aki megkeresztelkedett. Az Emberfi ezekben a témákban egészen mást mondott. Ő a keresőket választja ki, a hozzá hasonlókkal köt szövetséget, nekik egyéni és személyre szabott módon nyilatkoztatja ki magát, s ez az „eljövétel” a lélekben megy végbe. Szerinte a törvénytartás nem feltétele az istenkapcsolatnak, hanem következménye.

Felmerül a kérdés, hogy ez az örömhír mennyiben tekinthető hitelesnek. Úgy tűnik, hogy az, mert az került papírra, amit nyilvános működése alatt mondott. Szellemi hagyatéka minden bizonnyal tartalmazza a kanonizálás során háttérbe szorított evangéliumok anyagát is. Ilyen iratok feltehetően nagy számban készültek, komoly átfedésekkel. Jelenlenségük épp abban áll, hogy *ugyanarról* tudósítanak. Ha sok, egymástól független forrás erősít meg valamit, akkor az igaz. Ilyen következtetés persze már akkor is levonható, ha „csak” négy evangéliumra támaszkodhatunk.

Befejezés

A szent Írásokat olvasni kell, azért vannak... Belőlük sok minden kiderül. A Biblia önmagát kritizálja, névtelen szerzők és szerkesztők segítségével. Igazán nem kell irodalomtörténésznek lenni ahhoz, hogy ellentmondásokra leljünk. Az egykori názáreti építőmester úgy kezdte, hogy elmélkedett a Dolgokon [6]. Elhíresült észrevétele nem az egyetlen furcsaság [7]. Az eset éppen arra mutat rá, hogy az emberek nem olvasnak. A felsőbbrendűség tudata persze senkit sem inspirál kutakodásra... Zsidónak azonban nem lehet születni, erre már Bemerítő János is rámutatott [8]. Sem körülmetéléskor, sem keresztelekéskor nem kerül ész a kobakunkba... Kiválasztottá a szellemi újjászületés tesz, ami gondolkodás útján érhető el [9].

[1] A későbbieket is ideértve! (Tm 22., Mt 11,28; Lk 12,32; Jn 10,16; 17,20)

[2] A Mester sosem árulja el „a megfejtést”, a Mt 13,36–43 is csak egy újabb változat. A 13,1–52 között azt taglalja, amit a Tm 7., 8., 19. és 56. esszenciaként tartalmaz.

[3] Mt 24,35

[4] Jézus-szótár *Új írások – régi témákban* c. könyvem 75–81. oldalain. (mek.oszk.hu/08700/08766)

[5] Ezek logionjai *A szűk kapu* 175–317. oldalain férhetők hozzá. (mek.oszk.hu/08000/08061)

[6] Tm 26.

[7] Mt 22,41–6; Mk 12,35–7; Lk 20,41–4

[8] Mt 3,9; Lk 3,8

[9] Tm 3., 21., 36., 52., 102., 106.

Örök szövetség

Bevezető

Trilógiám [1] közreadása után sok kritika ért. Legtöbbször azt nehezményezték, hogy zsidó szemüvegen át nézek, a kereszténységről alig ejtve szót. És úgy egyáltalán: hol marad a hitbéli megközelítés? Jó, szedjük ízekre a kereszténységet... Persze, nem a történelmit, hanem az igazit. A számon kért hittel azonban nem szolgálhatok. A papok és a hívek hiedelmei engem teljesen hidegen hagynak; én istenkereső ember vagyok. Családunkban ez öröklődő jellemvonás, édesapám is „párton kívüli bolsevik” volt.

Az az ember...

Juszt is a zsidókkal kezdem, és nem is egészen alaptalanul. A júdaizmusban azért nem tudok hinni, mert összeegyeztethetetlen az istenképemmel. Egy jó Isten nem teheti meg azt, hogy az általa teremtetett nemzetek közül egyet előnyben részesít a többivel szemben. Az pedig csak mese, hogy a pozitív diszkriminációnak erkölcsi okai voltak. Aki már beleolvasott az Ószövetségbe, tudja, miről beszélek. Minden kultúra véres száju kannibalizmussal kezd, és fehérgalléros genocídiumokkal végzi. Ezt nevezzük fejlődésnek. Az ilyesfajta „haladás” azonban mítosz, hiszen csak a körülmények, s az azoktól függő eszközök változnak. Valójában változás sincs, mert bizonyos lelkületek állandóak... A vallás is egy ilyen lelkület.

A kollektív szövetségekötés is túl kényelmes lenne, nem hiszem, hogy pusztán a bele születés garantálja a hatályosságot. Az is gyanús, ha az ősidőkbe visszavetített paktumot később módosítják [2]. A Törvénynek sincs sok keresnivalója a kinyilatkoztatás helyén. Rendszabályok nem pótolhatnak egy önközlést... Az Abszolútum milyensége sem függhet az ember magatartásától. Az igazi próféták meg nem vásári csodákkal tartják kordában a tömegeket... A messiást természetesen én is várom, de nem a legendás politikai megváltót, hanem az igazi Szabadítót.

A keresztények azt mondják; már eljött, csak nem vettük észre. Én se ismerem fel bennük az illetőt. Tanítványai azt vallották, hogy ő az, de nem értették, mit akar. Látták rajta, hogy király [3], mert szuverén módon, magabiztosan [4] viselkedett. Utánozták is volna szívesen, ám hiányzott tarsolyukból a tudás hatalma. Hallották az örök élet ígéit, s szívesen aprópénzre is váltották volna őket. Ez volt a baj.

„Az az ember”, akinek a nevét ortodox zsidó ki sem ejti, halmozottan hátrányos helyzetűnek számított. Édesanyja templomi szűz volt, s ennek a kényszerű foglalkozásnak se a hithez, se az érintetlenséghez nincs köze... Korosodó kéjenc kaparintotta meg, akinek még várandósan is kellett. Mirjam persze igazi férfit szeretett volna, egy római légionáriussal találkoztatott [5]. Elsőszülöttjét már a pólyában is csúfolták: Mária fiának nevezték, azaz zabigvereknek.

[1] *Ravatal előtt állva, Két pont az Élet, A szó elrepül...* In: *Az elvetett kő* (mek.oszk.hu/15000/15052)

[2] MTörv 5,2–3

[3] Tm 23., Mt 6,22–3; Lk 11,35–6; Jn 14,3b; 17,24; Isz 153/160

[4] Tm 49.

[5] Pikó Gábor Mózes: *Minden Jézusról*, Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó, Budapest, 2002.

Az is lehet, hogy mindebből egy szó sem igaz. Elképzelhető, hogy a teljesen kiszolgáltatott leány megőrizte ártatlanságát. (Erről egy mélyen hívő sváb asszony azt mondta: csak az nem vétkezett, akit senki sem kívánt meg.) József talán párját ritkító, önzetlen filantróp volt... Elvégre, anonim keresztények is vannak, bár én még egyet sem láttam. Az utólagos teológiai spekulációknak semmiféle dokumentáció nem szab határt, merthogy ilyen jellegű adatok nincsenek. Ha voltak is, az istencsináló krisztológusok eltüntették őket. A jónépnek pedig teljesen mindegy, hogy miben (nem) hisz.

Történelmi nyomokat se találunk, mert a Jézus-eseményt szégyenként felfogó zsidó krónikások agyonhallgatták az egészet. Kétezer év múltán már sokakat érdekelnének a nem létező tények. Még állítólagos halotti leplét is előrángatták. Bizonyára nem tetszik neki, hogy mondanivalói helyett az ágyneműjét vizsgálgtatják... Indiai tartózkodásán meg csak mosolyogni lehet.

Amit tudunk

Legtöbbet a logionjai árulnak el, és ezekben önmagáról is szót ejt. Igazi anyjaként az Örökkévalót nevezi meg [1], mert a földi csupán biológiai élettel ajándékozta meg. Testvéreinek a követőit tartja, és ezek között nincsenek ott vér szerinti rokonai ! [2]. Szűz Mária vallásos odaadottsága ábránd [3], hiszen dühöngő örülteként akarta a Fiát hazatoloncolni [4]. „Magától értetődően” szent szüleit a krisztológusok repítették fel a menynekbe, „következetes” teologizálással.

Bemerítő János azért lett rokon és harcostárs, mert meg kellett teremteni az üdv-történeti kontinuitást. A teofánia zsidó szimbólumokkal megtűzdelt képe tulajdonképpen az ószövetséget köti össze az újszövetséggel [5]. Az „íme az Isten barmát...” a valóságban valahogy így hangozhatott: *nézzétek ezt az isten barmát, állítólag ő fogja megváltani a világot...* [6].

A világ megmentése nem állt szándékában [7], követőit viszont ugyanolyan királlyá tudja tenni, mint amilyen ő volt. Ehhez van egy „jó” kiindulási pont, és ez nem más, mint a *kivetettség* [8]. A hátrányos külső, a nemi sajátosságok hiánya, a jogfosztottság, a szegénység, a lelki gyötrődés, a bűnökben való vergődés a társadalom perifériájára sodorja az embert. A kínlódo egyén fogékonnyá válik az élet nagy kérdései iránt: látni, azaz érteni akar. Az Emberfi is ilyen kereső lélek volt, és *boldognak* mondja a hozzá hasonló lekezelt, kiközösített páriákat. Bizony, értük jött; ezeket a látni akaró „vakokat” szeretné gazdaggá, nyugodttá, erőssé és szabaddá tenni [9].

Ez itt a lényeg, a dogmává emelt krisztológiai fejtegetések érdektelenek. Ha egyszer kijelenti, hogy ő kizárólag „országbeli” rokonságot tart számon, ha a csak-vízzel-keresztelni-tudó Jánosra csupán egyetlen (!) degradáló logiont szán [10], ha kimondja, hogy édesanyja semmit sem profitál az ő megszüléséből [11], akkor legfeljebb festett egekre pingálhatunk nem létező szenteket.

[1] Tm 102., 106.

[2] Tm 80., 100.

[3] Bővebben lásd: *Új írások – régi témákban*, 6 – 7. old. (mek.oszk.hu/08700/08766)

[4] Mk 3,21

[5] Mt 3,16–7; Mk 1,10–11; Lk 3,21–2; Jn 1,32–4

[6] Bővebben lásd: *Válogatott tanulmányok*, 33 – 44. old. (mek.oszk.hu/08000/08019)

[7] Jn 17,9 Tm 55., 81 Isz 29/90; 139/41

[8] Tm 22., 48., 53., 69.

[9] Lk 4,18–21; Isz 57/129

[10] Tm 45.

[11] Tm 80., Lk 11,27–8

Az egyház sajnos éppen ilyen mázelmányokra épül. Nemcsak a júdaizmus ingatag ideológiai alapjait tette magáévá, hanem Pál teológiai spekulációit is. A keresztények egy üdvtörténeti folyamat részesének érzik magukat, holott a mezopotámiai ihletésű terem-téstörténetek és a Jelenések könyve közötti iratok egyáltalán nem kapcsolódnak szerven-sen egymáshoz. A Beméritő János nevével fémjelzett teofánia két különböző világot akar összekötni.

A Szentlélek pünkösdi leszállása nem csoda, hanem egy biblikus képekkel megraj-zolt *közlemény*. Olyan, mint Saul egyik napról a másikra való megtérése... István sem láthatta megnyílni azt az eget, amibe Pál nem ragadtathatott fel, és ahová Szűz Máriát se vihették az angyalok. A szóban forgó „szárnyasok” Jézus szerint olyan túlvilági szemé-lyek, akik a gondolkodót segíthetik a Dolgok megértésében [1]. Ezt a fajta tudást azon-ban nem lehet tölcserrel beletölteni az ember fejébe. Ezért meg kell szenvedni, egy csön-des helyen, zavartalan körülmények között [2].

Ismerni kell az ellenséget

A hamvába holt kereszténység voltaképpen Jézus pusztai meditálásával kezdődik. Máté és Lukács evangéliuma igazából a 3,1-el indul, „Tamás” pedig rögtön a lényegbe vág. A teljes megvilágosodásig tartó folyamat persze elképzelhetetlen az egykori názáreti ács szombati elmélkedései nélkül [3]. Tudását autodidaktaként szerezte, lankadatlan szor-galommal [4]. Beméritő Jánost már „királyként” kereste fel, különben nem pártolt volna át hozzá a két legígéretesebb tanítvány.

Az Emberfi sohasem keresztelt „jelképes” módon, ő mindig tűzzel, vagyis szent szel-lemmel (= igazi mammonnal feldúsított értelemmel) végezte nemes tetteit [5]. Épp ezért valószínűtlen, hogy alámeríttette volna magát a Jordánban. Aki legyőzte a világot (azaz már nem hatnak reá a csábításai), abban nincs semmije a Sátánnak, tehát fölösleges vízzel is lemosnia magát.

Senki se juthat be Isten királyságába megkísértés nélkül. Ez azért van így, mert a tanúságtevő, felvilágosító, bűnbocsátó Nyilvános Működés a vádló munkáinak lebontását célozza [6]. Barcza Barna szerint a keresztények nem konfrontálódnak a Sátánnal, ugyanis egész életükben piti bűneikkel vannak elfoglalva. Jézus *újjaszületése után* vált büntelenné, s követői szintén ekkor hagyják abba a vétkezést [7]. A Küldetés elvál-lalása nélkül nincs megtisztulás. Igét hirdetni, jót cselekedni, magot vetni, tanítványo-kat szerezni kizárólag az tud, aki teljesen átlátja a valóságot [8].

Helyes világkép hiányában csak „hinni” lehet. Hinni valami kollektív és megfogha-tatlan dologban. Sodródni egy kikövezett, széles úton, mely a veszedelembe visz... Azzal, hogy a keresztények kanonizálták a zsidó iratokat, ilyen szempontból is rosszul jártak. A júdaizmusnak tudniillik nemcsak az isten- és emberképe rossz, hanem a sátánképe is. Madách, Milton és Goethe az őszövétség nyomán rajzolta fel a gonosz arcát. Jézus azonban lerántotta a leplet róla, bebizonyítván, hogy sohasem volt az égben, mindig is itt tartózkodott közöttünk, a saját birodalmában [9].

Ha azt valljuk, hogy az ördög nem is olyan fekete, akkor az elmúlt néhány ezer év vérengzéseit kénytelenek vagyunk „előkészítő jellegű” Isten országaként aposztrofálni... Ezzel viszont nemcsak Mózes rendszeres népirtásait helyeseljük, de az újkori diktátorokat

[1] Tm 89., Mt 18,10; Lk 12,8–10; Jn 1,51

[2] Mk 1,12–3; Tm 26.

[3] Tm 26., Mt 13,52

[4] Tm 49.

[5] Tm 9., 15., 83.

[6] 1Ján 3,8b; Tm 72., 112.; Isz 183/62; Mt 26,61; Mk 13,2; 14,58; 15,29; Jn 2,19; ApCsel 6,14

[7] 1Ján 3,9; 5,18; Jn 8,45–7; Mt 26,28: Csak a mártír vétki töröltetnek el! (vö. Jn 10,1–18)

[8] Tm 1.

[9] Lk 10,17–20

is rehabilitáljuk. Izrael állam bel- és külpolitikája szintén jogosnak tűnik, noha az USA után ott van a legnagyobb különbség szegény s gazdag között. Bemerítő Jánost most is lefejeznék, ha az Írásokra hivatkozva szociális reformokat sürgetne.

Szóval, a kereszténység igen nagy hibát követett el azzal, hogy bekebelezte a júdaizmust. Ószövetséges szakértőt negyven éves kor alatt nem is találunk, akkora anyagmennységről van szó. A jobb sorsra érdemes fiatalembereknek inkább Jézussal kellene foglalkozni. Szerencsére Tótfalusi István helyre tette a dolgokat, magát a Bibliát szólítva tanúként [1].

Az Atyától távol

Az új hit viszonylag hamar elterjedt. Ennek az volt az oka, hogy Jézus második eljövetelét egy egészen közeli időpontra várták. A nagy esemény „természetesen” a világ végét is magában foglalja, vagyis gyorsan be kellett szerezni az üdvözüléshez szükséges igazolásokat. Magyarán: az őskeresztények tudása körülbelül Jehova Tanúinak szintjén állt... A szóban forgó teológiai probléma [2] megoldását máshol már taglaltam [3].

Vajon miért ilyen rossz a rendelkezésre álló emberanyag? A közhiedelem szerint a homo sapiens az Abszolútum szüleménye, s mint ilyen, nyilvánvalóan istenképű, de legalábbis Isten-igénnyel bíró lény. Mi történt hát a teremtés koronájával? A vallások megadják a választ: már a kezdet kezdetén bűnbe esett, s azóta is vissza-visszatérő dolog az erkölcsi romlás [4].

Jézus sehol sem állítja, hogy az ember a Jóisten teremtménye. Idéz ugyan Mózes-től, de azok egy önjelölt próféta szavai. A Fiú tudta, hogy ellenfelei az ördögtől származnak, hiába Ábrahám ivadécai. A hovatartozás ugyanis a *lelkület* függvénye. Az ember programvezérlésű automata, aki gépiesen cselekszik. A beléje plántált mozgatórugók és a körülmények hatására eléggé kiszámítható módon viselkedik. Ebből a bűnspirálból csak a valóság megismerése szabadíthatja ki [5].

A homo sapienst a hústeste determinálja, ezért elsősorban egy másnemű ember irányában van affinitása. Porhüvelye szómából és pszichéből áll, s egy lehetőség-halmaz-állapotú Pneumából [6]. Ez a nagybetűs Lélek kerülhet közvetlen kapcsolatba az Istennel. Magától értetődik, hogy azonosulási igény hiányában a nagy Lehetőség nem realizálódik. A legnagyobb baj tehát az országbeli igénytelenség [7], vagyis a királyság iránti közömbösség. Ez a közöny a Tékozló fiúból került át teremtményeibe. Ő ugyanis önféjű módon nem akart belépni a Mennyországba, ehelyett annak „mintájára” létre hozta saját, kaotikusnak tűnő birodalmát.

Evilág rosszasága közhely, ám ez csak az ember nézőpontjából igaz. Az a demiurgosz, aki létre hozta, igen jól érzi magát benne... Ő eligazodik a káoszban, hisz ismeri a Gépezet működését. A világ fiai többé-kevésbé ráéreznek az ördögi mechanizmusokra, így akár sikeresek is tudnak lenni. A sokat emlegetett kontraszelekció egyfajta természetes kiválogatódás... Az embergyilkos [8] persze mindenkit átver, mert a homo sapiens életének nincs értelme.

E tény feletti bánatát a vallásos ember egy „közvetett istenkapcsolattal” orvosolja. Ezt a fábót vaskarikát az egyház kergeti, mégpedig a saját érdekében. Amikor Jézus önmagán demonstrálta Atya és Fiú lehetséges egymásban levését, a farizeusok valósággal

[1] Kalauz a Bibliához, mek.oszk.hu/12600/12635

[2] Mt 16,28

[3] Lásd: A szűk kapu, 69 – 70. és 93 – 94. old. (mek.oszk.hu/08000/08061)
Az ember igazi tragédiája, 73 – 74. old. (mek.oszk.hu/10100/10148)

[4] 1Kor 5,1 Az őskeresztények világot elámító példás élete csak mese.

[5] Jn 8,31–47

[6] Tm 28., 47., 60., 71., 88., 107., 113.

[7] Lk 16,26 A „nagy szakadék” az érdektelenség, ami mindkét irányból lehetetlenné teszi a közeledést.

[8] Jn 8,44b

megrettentek. Nem csoda, mert ha *bárki* közvetlen istenkapcsolatra juthat, akkor elvész közvetítői hatalmuk, s az azzal járó erkölcsi és anyagi haszon [1]. A válóleveles gyakorlat elítélése ugyanúgy üzleti veszteséget hozott nekik, mint a templom megtisztítása.

A hívők örömmel beérik az „istenkapcsolat” közvetett módjával, hisz azt könnyen, gyorsan és látványosan le lehet tudni. Alig várják a hétköznapiakat, hogy ismét a világot imádhassák. A mammonhajhászásnak ez a módja „gyakorlati panteizmusnak” minősül... Szó sincs tehát arról, hogy „az ember” esendő, gyarló, állhatatlan ! Ez a „zsebkiadású káoszharcos” [2] bizony önző, gonosz és hazug életvitelt folytat. Stefan Zweig *emberállat*-nak titulálja.

A sötétség hatalma

Jézus tudta, hogy mi lakik az emberben. Nem is bízta magát rájuk, mert mindnyájukat ismerte [3]. Aki tudja, hogy mi az ember, az valamennyit ismeri... A Tanító többször is beszélt arról, hogy „emberek” kezébe kerül [4], és azok el fognak banni vele. Nem azt mondta, hogy *rossz emberek* teszik rá a kezüket, hanem csak így egyszerűen: emberek. Úgy látszik, hogy az ember – mint olyan – eleve magában foglalja a „rossz” jelzőt. Így már nem csoda, ha Jézus nem fogad el dicsőséget emberektől [5]. Simon Péter esze is emberi módra forog... A Tanító nyíltan megmondta; honnan való ez a lelkület ! [6]. Ezek után nyilvánvalóvá válik, hogy olyan dolgok is vannak, amelyek emberek viszonylatában *lehetetlenek* [7].

Az Emberfi, nyilvános működésének megkezdése előtt, többször is megpróbált szót érteni a júdaizmus értelmiségével [8]. A hivatásos mértékadók azonban nem hallgattak egy laikusra. Logikus fejtegetései ellenére se akarták elhinni, hogy igaza van. Ezért az utcáról kellett tanítványokat toboroznia [9]. Ezeket a nyilvánvalóan alkalmatlan egyéneket „apostoloknak” nevezte, némi iróniával. Értetlenségük úgymond előre borítékolható volt... Az utolsó vacsorán is rangvitákat folytattak, holott Isten királysága nem ország, hanem egy tudat- vagy lelkiállapot. Meghívásukkor is politikai messiást láttak tanítójukban és mennybemenetele előtt is Izráel „helyreállítását” várták tőle [10]. Tíz nappal később állítólag teljesen megvilágosodtak...

A szadduceus Jakab és a farizeus Pál simán átvette a vezetést. Ők jobban tudták, mit akart a Mester, mint a tanulatlan halászok. Az Emberfi előre megmondta [11], hogy távozása után hiú és hagyománytisztelő egyének ragadják majd magukhoz a hatalmat. A tanítványok a nem-gondolkodás világából érkeztek, ezért újra a csordaszellem uralkodott el közöttük.

Mentségükre szóljon, hogy Tanítójuknak korlátozottak voltak az eszközei. Mondani-valóit sokszor ószövetségi történetekbe kellett ágyaznia. Zsidó képekkel és szimbólumokkal is operált, ám ezek a *szemléltetést* szolgálták. Nehéz lehetett rájönni arra, hogy adott esetben pusztán *hasonlatról* van szó... Egy olyan elvont dolgot, mint például az újjászületés vagy a gondolkodási folyamat legfelülről való indítása, szinte lehetetlen félreértések nélkül körülírni. Pedig csak az mehet fel a mennybe, aki a mennyből száll alá...

[1] Jn 12,19

[2] Pierre Casetti-Frei definíciója. Kant szerint az emberi faj a veleszületett tulajdonságai miatt rossz.

[3] Jn 2,24–5

[4] Mt 17,22–3

[5] Jn 5,41

[6] Mt 16,23

[7] Mt 19,26

[8] Mt 23,37–9

[9] Tm 64., Mt 22,1–10; Lk 14,15–24

[10] Jn 1,41; ApCsel 1,6

[11] Tm 11. Az „igaz” Jakab már Péter Jeruzsálemből való távozása előtt a zsidókeresztény közösség vezetője lett. Ugyanis Péter, Jakab (Zebedeus fia) és János apostol nem törekedett ama dicsőség (Jézus szerepének átvétele) után, így a szaddik Jakabot választották meg püspöknek.

Az emberi butaságnak katasztrofális következményei lettek [1]. Vallási téren ma is teljes a sötétség, aminek az a legfőbb oka, hogy a hívők nem olvassák az újszövetséget. Ez persze azért van így, mert nem érintettek a témában. Érdeklődés hiányában kérdések sem fogalmazódnak meg. Kinyilatkoztatásokban viszont kizárólag olyanokat lehet részesíteni, akik *a találás szándékával* keresnek [2].

Személyes érintettség

Az Emberfi egy felszólítással kezdte meg nyilvános működését: „Betelt az idő, közel jött az Isten királysága, térjetek más felismerésre és higgyetek az örömhírnek !” [3]. Ez a kiáltvány négy sokkoló állítást tartalmaz. A köréje gyűlt emberek feltehetően így reagáltak a hallottakra:

1. Az idő nem telhetett be, mert akkor az egész világ megváltozik-átalakul.
2. A királyság nem jöhet testközelbe, hiszen az üdvtörténet kollektív dolog.
3. Mire lehetne lecserélni a geocentrikus és emberközpontú szemléletet ?
4. Milyen örömhírben kéne hinni ?

Nos, az Emberfi a következőket közölte velük, a maga rejtett módján:

1. Nincs mire várni. (A júdaizmus az üdvtörténeti várakozásról híres.)
2. A királyság mindenkiben benne van [4], éppen ezt demonstrálok [5].
3. A homo sapiensnek rossz a világképe.
4. Van egy nagy lehetőség, amivel élni lehet.

Ez a négy állítás egyetlen mondatban is összefoglalható... Fordítsuk hát „magyarra” a rejtélyes logiont !

Örömhírem van: *ha* hajlandók vagytok gondolkodni, *akkor* közvetlen istenkapcsolatra tehettek szert !

A hozzánk jött Szabadító szavai, tettei és jelképes cselekedetei értelmezhetetlenek, ha közben nem térünk más felismerésre. Ennek hiányában még eredményes szentírási szövegelemzés sem végezhető, mert az Emberfi terminológiája és képvilága homályban marad. Az általa tolmácsolt kinyilatkoztatások vételéhez tehát *szívet kell cserélni*. Ez azt jelenti, hogy teljes szemléletváltásra van szükség. Nem holmi erkölcsi megújhodásról van szó, hanem gondolkodási rendszerünk átalakításáról. Világnézeti alapállásunk nem maradhat a régi [6].

Jézus a mester és tanítvány viszonylatában oktatott, ez kiderül az apokrif evangéliumokból. Még a karióti Júdás is feljogosítva érezte magát, hogy beszámoljon a négy-szemközti beszélgetésekről [7]. Ezen túlmenően a Tizenkettőnek a Tanító logionjaiból is okulnia kellett. Végül ezeket adták közre, először szóban, később írásban. Az Emberfi erre sem alapozhatott, ezért diktálta le Tamásnak szellemi hagyatékát [8].

[1] Lk 13,34–5; 22,53; 23,34

[2] Tm 70., Lk 6,21

[3] Mk 1,15 (Mt 4,17) Tm 2.

[4] Tm 2., Lk 17,21; 1Ján 5,19

[5] Tm 27.

[6] vö. Isz 29/90 57/129 62/145 139/41 142/193 143/162 157/117 stb.

[7] A Júdás-evangélium sajnos elemezhetetlen állapotban került elő.

[8] mek.oszk.hu/14600/14682

A lényegről előszóban is világosan beszélt: „Bizony azt mondom nektek, ha meg nem fordultok, és olyanok nem lesztek, mint a gyermekek, még csak be sem mentek a mennyek királyságába. Aki tehát annyira lealázza magát mint ez a gyermek, az lesz a legnagyobb a mennyek királyságában. S aki az én nevemben magához fogad egy ilyen gyermeket, engem fogad magához.” [1]

ha meg nem fordultok = az újjászületéshez 180 fokos fordulatot kell tenni !

gyermek = az újjászületés szimbóluma (mert állandóan kérdez !)

még csak be se mentek = egész biztosan kívül maradtok, semmiképp se juthattok be

a mennyek királysága = egy lelki- vagy tudatállapot

lealázza magát = őszinte érdeklődéssel és valódi tudásvágytól vezetve keres [2]

az én nevemben = státusomban, Fiúként

magához fogad egy ilyen gyermeket = érdeklődővé válik a végső kérdéseket illetően

engem fogad magához = olyan lesz, mint én [3]

1. Újjá lehet és kell születni ! (vö. Jn 3,7).
2. Hol és hogyan lehet újjászületni ? (vö. Tm 2., 71.).
3. Miből kell újjászületni ? (vö. Jn 3,5).
4. Aki nem születik újjá, az nem látja meg Isten királyságát (vö. Jn 3,3).
5. Mitől kell elfordulni ? (vö. Tm 26., 27., 55., 81.).
6. A gyermek minden iránt érdeklődő lény.
7. Egy gyermek szakadatlanul új ismereteket szerez (vö. Tm 89., Mt 18,10)
8. Csak az állhatatosan keresők találhatnak ! (vö. Tm 1., 93.).
9. A gyermek bárkitől hajlandó tanulni.
10. A farizeusi lelkületű személyt a hiúsága meggátolja ebben.
11. Az ilyen ember menthetetlen [4].
12. Nekünk kitől és mit kell (el)tanulni ? (vö. Tm 58., Mt 11,28–30).
13. Mikor mondhatjuk, hogy valaki újjászületett ?
14. Mi az újjászületés jele ? (vö. Tm 49., 107., Isz 123/204).

Az Emberfi nem megtérésről (= periodikus és ezért eredménytelen bűnbánattartásról) beszél, hanem olyasmiről, ami lehetővé teszi az igazi [5], *végleges* megtisztulást [6]. Ez az értelem által vezérelt lelki fordulat szüli meg az ember Pneumáját. A Hegyi beszéd se erkölcsi intelmek gyűjteménye. Az ott elhangzottak a reménybeli Fiú-aspiránsoknak szólnak [7]. A Nyilvános Működés történeteit csak ezek a „kiskorúak” (= a már újjászületett, de még teljesen meg nem világosodott személyek) foghatják fel [8].

A kereső az érteni akarás szándékával kutat, mert személyesen érintett a Dologban. Ő egész biztosan Célba ér, hiszen éhezi és szomjazza az igazságot [9].

[1] Mt 18,1–5 (Tm 3., 21., 36., 109.)

[2] vö. Tm 70., Lk 4,18–9; 6,21

[3] Tm 109., Mt 18,5; Mk 9,37; Lk 9,46–8; 10,16; Jn 6,53–8; 1Ján 3,24

[4] Mt 23,1–33

[5] vö. Tm 90., Mt 23,25; Lk 11,39; Isz 80/50,2; 109/53,1–3; 114/61; Tit 1,15a

[6] Isz 57/129

[7] Mt 5,1–2

[8] vö. Mt 11,25–30; Lk 10,21–4 (A Tm 20. a Tizenkettő „kiskorúságát” is szemlélteti.)

[9] Tm 70.

A sarokkő

Jézus személy szerinti tanúságtevést várt el tanítványaitól. Egyéni küldetésekből kellett volna remekelniük. Szétszóródva a világban, kovászként megkelesztve azt ! Mesterükhöz hasonló ismeretek birtokában nálánál is nagyobb dolgokat cselekedve [1]. A keresztelei parancs természetesen szent Szellemben való alámerítést jelent, tehát *oktatást*. Igen ám, de mindaz, ami tudható, a Fiún keresztül hívható le. Rá kell hallgatni, mert ő az egyedüli mértékadó. Nem a pápa, nem az állítólagos szentek, s nem a tisztelendő bácsi.

Isten országa helyett azonban az egyház jött [2], ami Pál „építő” [3] tevékenységének egyenes következménye... Azóta mindenki látható, körülhatárolható, mérhető és védhető módon akarja gyarapítani azt a királyságot, ami mivoltánál fogva láthatatlan [4], mert egy lelki- vagy tudatállapot. Azt az „országot”, ami nem innen való [5], nem lehet úgy felépíteni, mint a szocializmust. Főleg nem *mások számára*.

Az egyház nem törődik az egyénnel, mert tömegekben gondolkodik, kollektív megoldásokban bíz. Szabványsóderrel próbálja kiszűrni a keresők szemét, mert nincsenek válasza. Az igazi kereszténység (= Krisztust követés, hozzá hasonlóvá válás) személyre szabott valami... [6]. Ez a vallás nem más, mint az egyén viszonya a Dolgokhoz.

Az igaz hit arról ismerhető fel, hogy minden eleme az egyénben realizálódik. Ezen a téren nem lehetséges munkamegosztás vagy specializálódás, mert ez azt jelentené, hogy a kereső egyes területeken tájékozatlan marad... Tekintve, hogy saját királlyá válásáról van szó, mindenhez értenie kell. Neki kell elmenni vadászni, neki kell meglőni, s aztán hazavinni és megfőzni.

A kollektív szövetség illúzió, de az egyéni realizálható. Jézus jóvoltából bárki megkötheti, akárhol és akármikor... Nem kell hozzá se templom, se oltár... Az ő egyháza *személyenkénti eklézsia*, mely a logika kősziklájára épül.

[1] Jn 14,12–4

[2] Roger Garaudy

[3] Tm 66., Mt 21,42; Mk 12,10; Lk 20,17; Jn 15,1–8

[4] Tm 114., Lk 17,20–1

[5] Jn 18,36

[6] Tm 89., Mk 1,13; Lk 12,8–9

Jákob álma

Jézus gyakran idézett az Írásokból, azért, hogy megvilágítsa saját, *merőben új* [1] mondanóit. Vagyis ezek a hivatkozások kizárólag a *szemléltetést* szolgálták. A törvény és a próféták szerinti tájékozódás ugyanis véget ért Jánossal [2]. Az Emberfinék se Mózeshez [3], se a prófétákhoz [4] nem volt köze. Hallgatósága ugyanakkor a kultúrkör szent történeteiben nőtt fel, és a júdaizmus nyelvét beszélte. Jézusnak ezért sokszor zsidó szimbólumokkal és képekkel kellett megértetnie magát [5]. A szóban forgó szövegeket tehát *hasonlatokként* használta. Az utókor eme utalások alapján (tévesen !) igazolva látta az üdvtörténet kontinuitását. Nem volt nehéz ilyen következtetésre jutnia, hiszen amúgy is ebben a folytatólágosságban akart hinni. Egyik-másik idézet az eleve elrendelés gyanúját is felvetheti, persze csak akkor, ha nem értjük meg a tulajdonképpeni mondanivalót.

„Jákob lajtorjája” igen jól ismert kép [6], és igazán nem nehéz meglátni benne a *közvetlen istenkapcsolat* szimbólumát. Milyen klassz is lenne egy ilyen égis alá lépni... Minden keresőnek ez az álma ! Szerencsére létezik ilyen, Jézus szerint pedig használhatjuk is. Ő már végigjárta a fokokat, mégpedig fentről lefelé. A mennybe tudniillik csak úgy lehet feljutni, ha a mennyből szállunk alá [7]. Ez úgy értendő, hogy a gondolatmeneteinket fentről kell indítani ! Magyarán: minden teológiai probléma megoldása az Abszolútum tulajdonságaiban rejlik.

Az Ég akkor fog megnyílni [8], illetve a Föld akkor fog felgöngyölödni [9], a kutató elme előtt, ha az Örökkévalót „járja körül”. Végso kérdéseink megválaszolásában Isten angyalai segítenek bennünket [10], akik mindenkor látják az Atya orcáját [11], vagyis az ő közvetítésükkel tényleg felfoghatjuk a Dolgokat.

A következő oldalakon egy képzeletbeli létra fokain fogunk haladni, természetesen a jó irányban. Ezt az utat többször is meg kell majd tennie az Olvasónak, ám minden alkalommal új ismeretek birtokába jut.

[1] Mk 16,17d (= egész másképp fognak beszélni a Dolgokról)

[2] Mt 11,13

[3] Mt 23,1–39

[4] Tm 51.

[5] pl. Lk 24,26 – 7

[6] 1Móz 28,10–13a

[7] Jn 3,13

[8] Jn 1,51

[9] Tm 112., Izaiás 34,4

[10] Tm 89.

[11] Mt 18,10b Ez közvetlen istenkapcsolatot jelent !

Isten

Van, és tulajdonképpen csak ő van, mert minden belőle származik. Ez a pozitív előjelű Princípium az alfa és az ómega. Az Abszolútum Lélek vagy Szellem, és ez a „halmaz-állapot” a Valósággal egyenlő. Isten csak-jó, „de” és „ha” nélkül, öbeléje nem lehet dualizmust vinni. A Teremtő örök, erős, lényegét illetően változatlan, tökéletes és boldog. Ereje a jóságában van, és teremtésben nyilvánul meg. Mindig lelkiismeretével-lényegével összhangban viselkedik, ezért tökéletes, s ugyanezért boldog is. Ő a Jóság mellett kötelezte el magát, ám teremtményeinek szabad akaratot biztosít, az ezzel járó lehetőségekkel együtt. Végso okként egy, teremtésével, világával és teremtményeivel viszont homogén egységet képez, így numerikusan nem jellemezhető. Mivel az örök jelenben él, „időtlennek” is nevezhetjük. „Végtelensége” az állandó jellegű pozitív változásokban rejlik.

Teremtés

Ez Isten lényege. Ezért a teremtés egy jó, és soha meg-nem-szűnő folyamat. Az Örök-kévaló nem varázspálcával, és nem is a semmiből teremt, hanem saját alkotóelemeiből. Teremtésének produktumai jók és szépek, élettartamuk pedig örök. A teremtés tulajdonképpen az élő Szellem kiáradása, ezért Isten teremtményei mind élnek.

Isten mennyei világa

Öröktől fogva létezik, jó és szép, s közvetlen istenkapcsolat hatja át. Ez egy szellemi vagy lelki világ, melyben minden él, nincsenek holt, pusztán használati tárgyak. Ezért a Mennysország nem osztható fel „lakókra” és „környezetre”. Isten Világa folyamatosan tágul, belseje pedig átjárható.

Teremtmények

A mennyei Atyának csak mennyei Fiai lehetnek, ezért Isten teremtményei szellemi létezők. Mint ilyenek, örök életűek és szépek, istenképűségüket azonban csak jó döntésük után nyerik el. Ettől kezdve tökéletesek s boldogok, mert jóra használják fel a kapott gazdagságukat és erejüket. A lényegi-lelki egység miatt közvetlen istenkapcsolatuk van. Az egyre táguló Mennysországban élnek, s Atyjukhoz hasonlóan (tovább-) teremtéssel foglalkoznak. Nemileg nem jellemezhetők, számuk folyamatosan növekszik.

Angyalok

Istennek azok a mennyei Fiai (vö. Mt 22,30), akik a keresők felett őrködnek. Ők közvetítik számukra *személyre szabott módon* a kinyilatkoztatás tartalmait. A végső kérdéseken való gondolkodással lehet előcsalogatni őket.

Sátán

Ő az Atya „soros” Tékozló fia, aki saját elképzelései szerint akar élni erejével és gazdagságával. Ereje a teremteni tudás, gazdagsága pedig az Isten által rendelkezésére bocsátott építőanyag. Mivel rossz döntése folytán nem lépett be a Mennysországba, nem istenképű, tehát Lelketlen. A lelki-lényegi egység hiányában önző, és a mennyei Fiakhoz viszonyítva képzetlen. Istent majmolva saját kis világában él, melyet önfejű módon hozott létre, és hazugságokkal kormányoz. Birodalmában negatív előjelű Princípium, vagyis teljhatalmú úr. Hatalmát szürke eminenciásként gyakorolja, mivelhogy szellemi létező. Azért gonosz, mert ördögi eszközöket alkalmaz akaratának érvényesítésére. Teremtményeit degradálja s hierarchiába rendezi, szabad akaratuktól és lehetőségeiktől lényegében megfosztja őket. Teremtése szakaszos, világa periódusokban vegetál. Az általa létrehozott dolgok rosszak és csúnyák, amellet tiszavirág-életűek. Az alacsony szabadsági fok miatt a környezet lelketlennek és holtnak látszik. A rendelkezésére bocsátott építőanyag véges, ezért az ún. természet körforgásszerűen működik, melyben maga az emberi nem is rotálódik.

Ördögök

A sátáni örömhír szerint élt emberek lelki maradványai, akik Uruknek alávetett szellemi létezőkként élnek tovább. Az emberek pszichéjében laknak, akár többen is. Céljuk az, hogy rossz irányba befolyásolják az ember lelkét. Ennek érdekében különféle módokon sanyargatják őket.

Pokol

Egy szörnyű lelkiállapot, amelybe a Sátán és a gonosz lelkek kerülnek, mikor szembenéznek viselt dolgaikkal.

Tisztítótűz

Ez az angyalok segítségével megrakott máglya csak a keresőkben lángol, s a lelkiületbeli gyomok elégetésére szolgál.

Anyagvilág

Ez a soros Gonosz mindenkori birodalma, mely az Isten „telkén” áll, s az ő „anyagából” épül fel. Alkotóelemei örök szemcsék, ezért valóság, de nem az igazi. Legfőbb ismérve, hogy hiányzik belőle a közvetlen istenkapcsolat, mely csak *rejtett* és *üldözött* lehetőségeként van jelen.

Anyag

A szellem perturbációja, mely csak látszólag létezik. Az örök építőkövek diszharmonikus elrendezettsége által előállt kép, mely a valóság fonákja.

Kozmosz („Harmónia”)

Kizárólag a világ fiai számára elviselhető kaotikus hely. Ők is csak sírva és fogcsikorgatva tudnak élni benne. Lakóhelynek nem alkalmas, mert csúnya, tökéletlen, vásári és zajos. Igazi fejlődés nélküli, negatív tartalmú változások sorozatából áll. Csupán az igazságtalanság, az ostobaság és a hazugság „örök” benne. Az élet minden területén a sátáni örömhír kelletti magát.

Világ

Ez három összetevőből áll: az emberekből, az általuk létrehozott intézményekből és a természeti háttérből, amely díszletként szolgál. Mindegyikből hiányzik a Pneuma, ezért külön-külön is lelketlenek, azaz irgalmatlanok. Ember és világ szimbiózisban él, mert kölcsönösen feltételezik egymást. Az életlehetőségekért minden létezőnek keményen meg kell küzdenie, a többiek rovására.

A Föld nevű bolygó

Egy a sok, lényegileg hozzá hasonló „világ” közül. Már több civilizáció is válthatta egymást rajta.

Társadalom

Teokratikus, diktatórikus vagy demokratikus berendezkedésű rendszer, amely kizsákmányolja az egyént. Az egyházi és a világi hatalom között nincs lényegi különbség, mert a Gazda közös. Evilág Urának mindig ugyanazok a burkolt céljai. Az ilyen vagy olyan államapparátus a Sátán végrehajtó szerveként működik. A funkcionáriusok jobbára öntudatlanul szolgálják azt a Gépezetet, melyet ördögi automatizmusok irányítanak.

Egyház

A homo sapiensben megjelenő Isten-igény levezetésére szolgáló intézmény. Minden olyasmit kollektivizál, ami megmenthetné az egyént. A széles útra való tereeléssel már csírájában elfojtja a megvilágosodás lehetőségét. Elzárja a kinyilatkoztatás vételétől a keresőket, akik potenciális veszélyt jelentenek a számára. Gátolja Isten Fiainak/Leányainak megszületését, végső esetben pedig likvidálja őket.

Ember

A Tékozló fiú determinált teremtménye. Üresen (Pneuma nélkül) jön a világra, s üresen is távozik (Tm 27.). Minden tekintetben függ a hármass tagozódású világtól, mivel annak a „fia” (Jn 7,7). Degradált mivolta ellenére tengeri kagylóhoz hasonlatos, mert Gyöngyöt is érlelhet a belsejében. Ha eszének segítségével (Tm 40.) létrehozza a Pneumáját (Tm 71.), akkor az emberhalász Jézus kapcsolatba tud lépni vele. Angyalokat és prófétákat küld hozzá, hogy segítsék őt a Dolgok felfogásában (Tm 89.).

Kereső

Jézushoz hasonló autodidakta gondolkodó, aki az élet nagy kérdéseire keresi a választ. Az ilyen ember lankadatlanul kutat, egészen a találásig (Tm 1.). Ez a *benne* végbemenő eredményes folyamat a tulajdonképpeni üdvtörténet, mely kizárólag egyéni és személyre szabott lehet, akárcsak a kiválasztottság, a szövetségkötés, a kinyilatkoztatás és a megmenekülés.

Tökéletes ember

Olyan személy, akinek már nemcsak teste és lelke, de Pneumája is van. Ő már – újjaszületése folytán – nem a világból való (Jn 17,14b–16).

A gazdag ifjú

Jézus már a – nem is olyan fiatal [1] – személy közeledésén is mérgelődik. Tehetősége látszódnak a ruházatán [2], különben honnan vették volna a jelenlévők, hogy pénzes ember... Az Emberfi tudása más kérdés ! [3]. A hízelkedő megszólítás sincs inyére [4]. Egyetlen útmutató logiont se szán rá; a Törvényt olvassa a fejére [5]. Nem kívánt kérdések esetén mindig ezt teszi. Ráadásul itt olyasvalakiről van szó, aki a vagyonában bizik, lelkületileg arra hangolódott rá [6].

E negatív figura csupán az egyházfiak számára testesíti meg a jámborság, az élet-szentség, sőt a büntelenség eszményét. Valójában a torka véres, mert a Pneuma hiánya miatt képtelen megfelelni annak a feltételnek [7], ami csak az „értő érzékszerv” [8] birtokában teljesíthető. Ez a magatartás [9] kizárólag a teljesen megvilágosodott, mindent átlátó [10] Fiak számára lehetséges. Ők már „Istennél vannak” [11], azaz sikeresen kialakították közvetlen istenkapcsolatukat a lelkükben [12].

A Héberok evangéliumában [13] olvashatók után teljesen világos, hogy a jó Mester nem „megszerette” őt [14], hanem megmosolyogta ! Az ifjúnak tudniillik (a Zebedeus-fiakhoz hasonlóan) fogalma se volt arról, hogy mit kér [15]. Az örök élet ugyanis a végső Cél eléréséhez van kötve, amihez [16] az ifjúnak nincs lelkületbéli affinitása.

[1] Lk 18,18

[2] Tm 35., Isz 47/36,2

[3] Tm 17., Isz 38b; Jn 3,27; 3,31–2; 3,34–5; 4,25–6; 16,30

Jézus „mindentudása” úgy értendő, hogy minden ismeretet megkapott, ami a homo sapiens számára felfogható. Istenhez viszonyítva a mennyiségi korlát egyértelmű, ám egy Fiúnak csak arra van szüksége, ami a nyilvános működéshez kell. A mondások amúgy is az Atyától származnak (Jn 8,26), ahogy a logionokba rejtett kinyilatkoztatások is (Tm 78., 84., Jn 16,12–5). Így már érthető Jézus szavainak minden korban megfejthető (Mk 4,21–5), keresztretjétnyszerű pontossága. Ez tehát nem emberi, hanem isteni zsenialitás ! Ezért örök érvényű zsinórmérték a Szellemi Hagyaték (mek.oszk.hu/14600/14682).

[4] Mk 10,17–8; Lk 18,18–9

[5] Mt 19,18–9

[6] Lk 12,16–21; Tm 63. szívében gondolta = reménységét abba vetette (Mt 6,19–21)

[7] Minden vagyonunktól meg kell válni (Lk 14,33), és nemcsak az anyagiaktól ! Még saját lelkünk is meggyűlölendő... (Lk 14,26).

[8] Tm 71. Ezt kellett volna megszerezniük a „soron kívül” elhunytaknak (Lk 13,1–5), sőt a Tizenkettőnek is (vö. Tm 59.).

[9] Mt 16,24; Mk 8,34; Lk 9,23: Ezt a hozzáállást naponként kell a magunkévá tenni !

[10] Tm 1., 4., 112.

[11] Mt 19,26; Mk 10,27; Lk 18,27 Nem Isten mindenhatóságáról van szó, hanem arról, hogy egy gazdag ember is eljuthat az Igazsághoz, természetesen „akkor” és „ha”. (vö. Tm 111.). Ez a logion „A gazdag ifjú” szellemi hagyaték-beli párhuzama.

[12] Tm 107.

[13] Zsk 21. In: *Ami szemet szúr*, 49. old. (mek.oszk.hu/22800/22805)

[14] Mk 10,21

[15] Mt 20,20–3; Mk 10,35–40

[16] Mt 19,21 (Csia Lajos fordítása)

A világ csak test

(Tm 4., 28., 55., 81., 88., 113., 115., Mt 10,28; Lk 12,4-5; Jn 6,63a)

A sátáni teremtés koronája (tényleges tárgya) a férfi, s mint ilyen, komplex módon megragadott lény. Egy nő a tágabb értelemben vett nemiség közegében is jól érezheti magát, életéhez nem feltétlen szükséges vallásfilozófiai struktúra. Ahhoz, hogy Jézushoz hasonló „élő lélekké” legyen, előbb keresővé kell válnia [1]. Olyan gondolkodóvá, aki a férfiakra jellemzően, a lét nagy kérdésein töpreng. Ez a lehetőség a nők számára is fennáll, ha asszonyi szerepüket képesek feláldozni az immanens üdvözülés oltárán [2]. Elvileg nőnemű királyok is a világ színpadára léphetnek [3], de csak az igazi mammonnal kiegészült „gyermeki” [4] logika segítségével [5].

A férfinek teremtett lelkekkel határozott célja van az alkotónak: mentálisan is bele akarja őket integrálni a birodalmába [6]. Esetükben az érzéki függés csak a manipulálás egyik – bármikor előhúzható – eszköze. A férfi erotika veleje társadalmilag beágyazott: a gazdaságot, a politikát, a jogot, a tudományt is átszövi. Teokratikus rendszerben dogmatikus alapokon áll, melyek örök időkre biztosítják a hegemoniát. S éppen az idővel van a baj, a szekularizálódással járó „haladás” tudniillik felőrli a hittételeket. Evilág Ura védhetetlen pozícióba állította a vallási szervezeteket: a hétköznapi életvitel szinte észrevétlenül szünteti meg a papírfarmát. Az elvilágiasodás legfőbb színtere a nemi élet, ezért van kitüntetett helyzetben a szexualitás [7].

Az újszövetségi igehelyekből is az derül ki, hogy a földi javak birtoklása elválaszthatatlan az érzékiségtől. Mindkettő egymást erősítő „anyagba zuhantságot” eredményez, mivel az itteni boldogság ígéretével kecsegtet. E biztonságérzet azonban csupán átmeneti lehet, a biológiai lét mulandósága miatt. A tét tehát nem más, mint az örök élet [8]. Hús és vér nem örökölheti Isten királyságát, azon egyszerű oknál fogva, hogy merőben más „halmazállapotú” dologról van szó [9]. Bolygónkon nem egy isteni üdvtörténet zajlik, hanem egy sátáni kísérlet, ami csak számára szent !

[1] Tm Prológus, Tm 1., 2., 3., 4., 115.

[2] Zsk 61a, Tm 61.

[3] Mt 8,11; Lk 13,29

[4] Mt 18,1-7 (Tm 1., 93.) A gyerek arról nevezetes, hogy folyton kérdez !

[5] Lk 16,9-13; 18,8

[6] Jn 8,31-47

[7] Mt 5,27-30; Mk 9,43-50

[8] Tm 59., 63., 71., Lk 13,1-9

[9] 1Kor 15,50; Tm 28.

Előzzük meg a bajt !

Vallásos szempontból a természetben tapasztalható váltivarúság az Isten műve, aki ezt a jellemzőt az ember viszonylatában is összekötötte a szaporodással. Bulányi György ennél tovább megy: a monogám házasságot egyenesen az ősmintaszerű szentháromság lenyomatának tartja. Nősülés és férjhez menés előtt álló fiatalok ezt minden további nélkül el is fogadják, hisz az automatikusan végbe menő biológiai országépítés megkíméli őket a szellemi erőfeszítésektől [1]. A *fáradozás* azonban csak a Pál által létrehozott történelmi kereszténység keretein belül spórolható meg, a királyság elvesztése árán ! [2]

A házasság intézménye nem vezethető vissza arra az Abszolútumra, akit a homo sapiens semmilyen szempontból se képes jellemezni. Numerikus, ill. nemi megközelítéseit a júdaizmus és az iszlám tiltja, a címzetes apostol pedig, nyilván az Emberfi kijelentése nyomán [3], egy számszerűen nem meghatározott, homogén (tehát szexuálisan sem differenciált) boldog közösségről beszél, mely számunkra felfoghatatlan módon szaporodik, a növekedés-tágulás filozófiai értelmében.

Ha valami megkülönbözteti az embert az állattól, akkor az a szex és a fajfenntartás szétválasztásának az igénye. A családtervezés a gyakorlatban kizárólag fogamzásgátlással valósítható meg. Régen a nők nemi érése s a házasságkötés úgyszólván egybeesett, ma 15 év is feszül a kettő között. Ez túl hosszú idő az önmegtartóztatásra, nem is telik el védekezés (!) nélkül. A teherbe esés felforgatja egy nő életét, szó szerint *minden* megváltozik körülötte. Elidegeníthetetlen joga, hogy életének ezt a korlátok miatt meghatározó periódusát elképzelései szerint időzítse. Ehhez pszichoszexuális nevelés, sőt alapos elméleti oktatás szükséges, de minimum autodidakta tájékozódás.

A vallások nem tartják fontosnak a szexológiát, mert számukra közömbös az egyén erotikus kiegyensúlyozottsága. A lányok házasság előtti nemi életét a még kialakulatlan személyiségre hivatkozva helytelenítik, ami nonszensz, mert intellektuális vonatkozásban amúgy is megrekednek tizenhat éves szinten. Ördögi alkotójuk ugyanis csak a férfi segítőtársául szánta őket, magyarul: házi rabszolgának. Botrányos tény, hogy szinte gyerekként alkalmasak a szülésre, ezt Isten biztos másképpen intézte volna. Kellő ismeretek nélkül a koravén szerepbe kényszerült fiatalok keservesen csalódnak, mert a nagybetűs élet romantikusan érzéki részéből kimaradnak.

Ezek az erotikus ténykedések bűnnek minősülnek, mégpedig törbe ejtő, megköttető jellegük miatt [4]. Sajnos, a következetesség hiánya megbosszulja magát. Tudniillik, ha valami gátja a királlyá levésnek, akkor az nincs az idő határaihoz kötve. Magyarán: ami házasságkötés előtt tilos, az utána se válik megengedetté. A paráználkodók ezt fordítva élik meg: ha később szabad, akkor már előtte se lehet oly nagy vétek. Itt csak egy kiút van, a jézusi [5]. A teljes erotikus absztinencia „kilövi” az időtényezőt, és ezzel magát a házasságot is. Ha nem nézünk asszonyra, akkor garantáltan nem fogunk megnősülni... Aki nem hajlandó haragudni, az nem juthat el az ölésig...

E téren természetesen egyenjogúság van, az Emberfi a nőknek is a totális önmegtagadást javasolja [6]. Péter és Pál apostol zsidó módra leértékeli az asszonyt [7], ahogy minden más vallás is, tudat alatt felismerve az alkotó alárendelő és beskatulyázó szándékát. Paradox módon egy ateista ideológia emelte ugyanarra a piedesztálra a gyengébb nemet. A gyakorlatban ez sajna azt jelentette, hogy női szerepeik férfias tevékenységekkel is kibővültek. Ettől függetlenül a szocialista értelmiség szabadult meg – materialista alapokon – a világtörténelemben elsőként a szexizmus láncaitól.

[1] Tm 57., 78., 91., Isz 132/113; Mt 11,28–9

[2] *Szentlecke Pátról* (mek.oszk.hu/16500/16532)

[3] 1Kor 11,11–2; Lk 20,34–6 A különböző fordításokban Isten *hatalma*, illetve *uralma* olvasható. Utóbbi a jobb, mert abból kiviláglik, hogy egy, az Örökkévaló által ellenőrzött-áthatott mennyei „ország” viszonyairól van szó.

[4] Mt 5,27–30; Mk 9,43–50

[5] Mt 19,11–2

[6] Zsk 61a Az biztosan nem szül, aki nem él nemi életet.

[7] 1Kor 11,9; Tm 115.

Ne álljunk be a sorba !

A Sátán – a közhiedelemmel ellentétben – nem egy bukott angyal. Olyan Tékozló fiúról beszélünk, aki *nem akart* angyallá válni, ő magát akarja isteníttetni. Nem lépett be a Mennysországba, ehelyett saját birodalmat kreált. „Besorozott” alattvalóinak azt sugallja, hogy ez az élettér az igazi Világ, amit az Örökkévaló teremtett. Ezzel a lódításával vált a Hazugság atyjává [1]. Minden hazugság erre a legnagyobbra vezethető vissza, és cáfolatával az összes teodiceai kérdés egyszerűen megválaszolható !

Az önfejtő teremtmény parányi univerzuma zárt rendszerként kering a mindenségben, megfosztva az alanyi jogú közvetlen istenkapcsolattól. Emiatt minősül „külső sötétségnek”, ahol csak sírva és fogcsikorgatva lehet élni [2]. Ez a milió érzelmi töltését (lelkületét) tekintve szó szerint Ellenkező előjelű. Mondhatni: erkölcsi antianyag gyűrődött az isteni szikra köré. Tudniillik, csak egyfajta építőanyag van, az az Istenből származó [3], s ezért örök életű szellemi szövet, amit a Sátán a fonákjára fordított.

Ez a perturbáció kínlódta ki magából a mulandó testet, ami a szakadatlan s időbeli változás erejében áll fenn. Tehát egyfajta mű-anyagról van szó, a valóság meggörbítéséről. Minden – Isten által szuverénnek szánt – örök életű lélek (Pneuma) köré ilyen (atom)burok került [4]. Az állati vagy emberi (s ezen belül az ivari) mivolt csak néhány kromoszómától függ. Minden létezőnek van lelke, értelmi képességeiket pedig szabadsági fokuk határozza meg. Ez a degradáció persze teljesen önkényes, és ezért ördögi.

A hústest állapotát genetikai programok determinálják, véletlen változók közbeiktatásával. A szépség és csúnyaság szándékos jelenség, ahogy a nemi sajátosságok részbeni avagy teljes hiánya is. Ezeknek az anomáliáknak mobilizáló szerepük van: ezt a világot ugyanis a gonosz módon előidézett egyenlőtlenségek mozgatják. Ezért nem alanyi jog a mivoltnak megfelelő adottságok birtoklása. Egy sportszerű mérkőzésen (életterünk elvileg a próbatétel helye) legalább az elstartoláskor azonos feltételeket kéne biztosítani. A legtöbb ember sorsa azonban már a rajtvonalon eldőlt, külseje miatt.

Olyan, hogy „ember” nem létezik, csupán férfi vagy nő. Természetesen mindkettő a homo sapiens kategóriájába tartozik, ám hogy ki számít (igazi) férfinak vagy (igazi) nőnek, azt a másik nem dönti el, intuitív módon és villámgyorsan. A nemi jellegzetességeknek tudniillik megvannak a maguk esztétikai paraméterei. Ezeken a párt választó egyén fontossági sorrendben megy végig, és bizonyos dolgokban nem hajlandó kompromisszumot kötni. Az alkura kényszerülés a szexuális nyomor következménye, ami az érzéki és köz-törvényes bűnözés melegágya.

Az egyén számára a világot főként a többi ember jelenti, tehát a rendszeren belüli csúcspont szerepét kizárólag egy másnemű lény töltheti be. Különösen igaz ez az asszonyokra, akik biológiailag is integrálva vannak ebbe a milióbe. A könyörtelenül őrlő Gépezet tengelye a házasság, fogaskerekeit pedig a hazugság olaja keni. Érvényesülni csak az erővonalak mentén lehet, azaz vétkes eszközökkel. Sikerélménye annak lesz, aki vevő a sátáni örömhírre. Ehhez elegendő beilleszkedni a természet véres körforgásába [5].

Ismerjük meg önmagunkat !

Csak egy Valóság van, Istentől kívül nincs és nem is lehet semmi. Ő az Aki Van. Benne nem különül el a teremtő személye, a teremtési folyamat, a teremtés produktuma, s a mindezt körül ölelő szféra. Ez így együtt: maga az Örökkévaló. Tehát „rosszalkodni” is csak vele, vagyis a belőle származó, a csirájában őt tartalmazó anyaggal lehet [6].

[1] Jn 8,31–47

[2] Mt 8,12

[3] Jn 10,34–6 (Zsolt 82,6) A szent szerző nyilván filozófus volt.

[4] Tm 28.

[5] Pierre Casetti-Frei szerint az ember egy zsebkiadású káoszharcos.

[6] Így már érthető a Mt 10,29–31 ! Voltaképpen az Atya „hátán” (egyik dimenzióján) hasogatják a fát.

Jézus mondta: Olyan közel vagyok hozzátok, mint testetek ruhája (Zsk 20.) Tm 2., 3., Lk 17,20–1

Ezt a „soros” Tékozló fiúk meg is teszik, Istentől kapott telkükön, a tőle-belőle származó szellemi szövet fonákjára fordításával. E perturbáció következtében birodalmuk minden porszeme „antianyaggá” válik. Ez az oka annak, hogy külön bejáratú világukban semmi sem lesz tökéletes, az embert is beleértve. Isteni teremtes esetén az lenne...

Az Abszolútum mennyei fiait (angyalait) a szeretetből kapott *szabad akarat* szüli meg. Egyedi nevüket is ez adja, s ez biztosítja nekik az öntudatos én-tudatot. A szabad akarat korlátlan lehetőségek következmények nélküli kiaknázhatóságát jelenti. Az embert nem szeretetből teremtették, ezért nincs is szabad akarata ! Ebből kifolyólag igazi neve sincs, csak egy címke, amit már többen is viseltek. Én-tudata pusztán állati: meg tudja különböztetni magát a környezetétől. Az öntudatossághoz Jézushoz hasonlóan meg kéne ismernie magát [1], aki az önmagában való élettel [2] együtt szabad akarathoz jutott [3], és méltónak bizonyult az általa büszkén használt Emberfi névre [4].

Ő teljes megvilágosodása után kijelentette, hogy Isten Uralmában nem nőülnek s férjhez se mennek [5]. Ez ma is zavart okoz, holott ezzel a mi világunk abszurdítására mutat rá. Odafentről nézve a földi házasság furcsának tűnhet. Ez a tudósítás csak *egy* ama tények közül, amiket a Sátán által megvezetett ember nehezen ért meg. A felfoghatatlanságnak elsősorban nem észbeli, hanem lelkületi oka van. A hivatalos mértékadók képtelenek voltak befogadni az üdvözítő logionokat. Csia Lajos zseniális fordítása szerint *nem fértek meg bennük*. Teológiai értelemben tudniillik nincs középút [6], csak két oldal van, valamelyik mellett el kell köteleződni... Ez a voksolás életformaszerűen történik, az erkölcstelenül élők nem akarnak változtatni a viselkedésükön [7]. A parázna és házasságtörő nemzedék „anyagba zuhanva” vegetál, így képtelen felismerni Isten felhatalmazott nagykövetét, akinek már a neve is a státusát tükrözi.

Az Atya emberi Fia hiába mondta, hogy „én vagyok”, *a test szerint ítélok* nem hittek neki [8], pedig a test csupán egy megnyomorított lélek, ami ráadásul nemi szempontból is determinálva van. A test nem más, mint a szellemi szövet erőszakos módon megbolygatott része, ami vissza akar térni a normális állapotába [9].

Csodatevéskor pont ez történik, csak villámgyorsan. Az aktus ugyanis az Örökkévaló *abszolút* idejében s Erelével megy végbe, ami világunk *saját* idejében követhetetlen. A test az isteni anyag átmeneti állapota, egy atomi szintű rossz elrendeződés. Az, hogy éppen hús és vér képét mutatja, csupán az alkotórészek arányán múlik. Ha a nyomlemek lennének többségben, például a nehézfémek, akkor testünknek vas váza volna. Akkor nem a vér vastartalmát mérnék, hanem a vas vértartalmát. Nem az agy „járműve” a lényeg, hanem az agytekervények között megbúvó lélek !

Rajtunk fordul !

A Pál által alapított kereszténység tulajdonképpen véget ért a címzetes apostol halálával. Ő ugyanis belátható időn belülre ígérte „a világvégét”. Igehirdetésének ez központi része volt, ezen állt vagy bukott az egész... A teológiáját megőrző egyházak valójában Jehova Tanúinak értelmi szintjén álltak. Vallásalapító atyamesterüket nyilván bántotta, hogy ez az orbitális esemény nem az ő életében következett be. Ilyesmire manapság is kár várni, mert „a világvége” a kereső fejében jön el, teljes megvilágosodásának idején, vagyis ama utolsó napon, melynek dátuma az egyén állhatatosságának függvénye [10].

[1] Tm 1., 2., 3., 4.

[2] Jn 5,26

[3] Jn 10,17-8

[4] pl. Mt 9,6; 12,8; 16,13; 17,22-3; 20,18-9; 26,64

[5] Lk 20,34-6 (Mt 22,30; Mk 12,25)

[6] Tm 46., Mt 6,24; Lk 16,13; Isz 134/35; 139/41; 142/193; 143/162

[7] Jn 3,19-21; 8,34-6

[8] Jn 8,15 Bennük az isteni szubsztancia (a Pneuma) még statikus állapotban van.

[9] Róm 8,19-22

[10] Tm 1., 93., Mt 7,7; 24,36; Lk 11,9-13; Jn 6,39-40 Az Atya „csak” szent Szellemet tud adni !

A modern keresztény egyházak szintén vesztesre állnak. Gazdájuk eleve védhetetlen pozícióba rakta őket, mert intézményes keretek között nem lehet Erőre szert tenni [1]. Az el-nem-avuló erszényekben ez a „kinsz” van, ez az a „pénz”, mely szuverén módon osztogatható [2]. Ennek engedelmeskednek az ördögök, ezzel lehet felforgatni (helyreállítani) a Sátán házat [3]. Jézus, nyilvános működésével, lerombolta ezt az ősképeken álló építményt [4], aminek teremtoi trónján állítólag Isten ül. A meggyógyított emberek s a holtak feltámasztása egyértelműen megválaszolta a nagy teodiceai kérdést. Ezt a rossz világot nem teremthette az Örökkévaló, mert Fia tevékenysége meghasonlást okozna !

Az Emberfi tudáson alapuló hatalommal, magabiztosan beszélt és cselekedett [5]. Az ilyen jellegű „királyi” uralkodáshoz – megfellebbezhetetlen kinyilatkoztatáshoz – közvetlen istenkapcsolat szükséges. Ezt bármely érzékeny lelkületű egyén kialakíthatja, ha az irgalmas szamaritanushoz hasonlóan képes spontán módon szeretetet gyakorolni. Jézus ezek előtt fedi fel a titkait, vagyis ők fogják megérteni a logionjait [6]. Az *emberek fiai* azonban „vakok a szívükben”, vagyis a nyilvánvalót sem látják. A homo sapiens az erőszakot szenvedő természet része, így üresen (szunnyadó Pneumával) születik, és üresen (életre nemzett Pneuma nélkül) is exitál [7]. Mondhatni: porból lett és ismét porrá lesz, ha nem él a nagy lehetőséggel.

A Fiú arra számított, hogy a Tizenkettő közül legalább egyikük felfogja, hogy miről van szó. Mennybemenetele után ennek a személynek kellett volna átvennie tőle a stafétát, maga köré gyűjtve saját tanítványait. Olyan *keresőket*, akik feltétlenül találni akarnak. Királlyá ugyanis csak az válhat, aki éhezi és szomjazza az igazságot. A szabadulás és szabadítás láncolata miatt a világ valamelyik sarkában mindig kinyithatott volna egy „mennyei nagykövetség”... Jézus – az Atyával összhangban – azt akarta, hogy az Elsőszülött nyomába újabb és újabb Felhatalmazottak lépjenek [8].

Kéfast nem portásnak szánta; a mennyek országának *kulcsai* a logikusan levezetett ismeretek. Ezek biztosítják az oldás és kötés hatalmát, persze, nem az anyakönyvvezetői hivatalban. A szalonkereszténységgé vált vallás egyenesen lejárhatja Istent. Voltaképpen ez is a feladata, Gazdája ezt jelölte ki a számára, a hierarchia pedig indirekt módon el is végzi. A széles út a teljes megvilágosodás helyett teljes szekularizációhoz vezet. Kollektív módon csak a veszedelemben lehet jutni. Eljött az ideje annak, hogy a hivatalos katekizmus „szent és érthetetlen” szövegét lecseréljük a Krisztusi kiskátéra [9].

Tiszta vizet a pohárba !

Biblikus teológiát csak Jézus logionjaiból lehet összeállítani. Ehhez zsinórmértékünk is van, a Tamás-evangélium, az Emberfi szellemi hagyatéka [10]. Ismereteink mondásai és példabeszédei megfejtése során rohamosan bővülnek, erre utalt „rejtélyes” búcsúbeszédében [11]. A jánosi levelek szerzője szintén ennek a „krisztusi tudománynak” a fontosságát hangsúlyozza [12]. Az egyházfiak ilyesmivel nem akarnak foglalkozni, úgy vélik, hogy ez nem az ő dolguk... Ők egyetlen „tevékenységre” szerződtek le Pállal: a hívők hinni szeretnének. Az nem igényel sem időt, sem energiát.

[1] Tm 1., 2., 3., Mt 7,13–4; Lk 13,23–4 Csia Lajos fordítása.

[2] Mt 6,19–21; Lk 12,33–4; Tm 96., 110.

[3] Lk 10,17; Tm 34., Mt 9,32–4; 12,22–36 Evilág Ura a saját birodalmában lakik !

[4] Tm 72., 85., 1Ján 3,8b

[5] Tm 49., 82., Mt 7,28–9

[6] Tm 62., Mt 5,7; 6,3; 7,21; Isz 55a/55; Jn 6,40: látja a Fiút = érti, amit mond

[7] Tm 27., 71., Lk 13,3; 13,5 (Szövegösszefüggés: Lk 12,54 – 13,9)

[8] Mt 7,21; Jn 6,38

[9] mek.oszk.hu/14600/14656

[10] mek.oszk.hu/14600/14682

[11] Jn 16,12–5 (Jn 6,40)

[12] 2Ján 7,11 (1Ján 3,24)

Keresztény ember nincs, az illető vagy pap, vagy a hívek óriási táborába tartozik. Az ide sorolható egyénekre szokták mondani: veled is csak többen vagyunk. „Megülik a helyüket”, végighallgatják az evangéliumot tartalmazó szövegeket, a kihüvelyezhető mondanivalóval azonban nemigen tudnak mit kezdeni [1]. Ennek nagyon egyszerű oka van: személyükben *a világ fiaival* szembesülünk [2]. Ezek kizárólag olyan hitet fogadnak el, amelyik nem veszélyezteti a mókuserék hajtasát. Ők azok a szamarak, akik a malomkő körül caplatva nagy utat tesznek meg, mégsem jutnak előbbre [3].

A (külsőségeket) gyakorló keresztények Istentől elrugaszkodott dolgokat csinálnak, csupa olyasmit, ami a királlyá levés szempontjából haszontalan. Jézus tanítványai nem dolgoztak, nem gyűjtöttek evilági ismereteket, nem végeztek karitatív tevékenységet, nem foglalkoztak ökológiával, nem jártak templomba, nem böjtöltek, még csak nem is imádkoztak ! [4]. A Mester nem oktatott gyermekeket, nem keresztelt vízzel, nem gyóntatott, nem iktatott be papokat, nem adott fel utolsó kenetet. Végül, de egyáltalán nem utolsósorban: nem esketett s nem is buzdított házasságkötésre... Az ő országa ugyanis nem biológiailag gyarapodik [5], és nem is veszít a test pusztulásával [6].

Ha ezt a világot a Jóisten teremtette volna, akkor egyetlen létezőnek se lennének szükségletei. Vagy ha lennének is, nem neki magának kéne kielégítésükről gondoskodni. Az életadás és a létfeltételek biztosítása tudniillik egy és ugyanaz. Ez globális viszonylatban is igaz, tehát az ökológiai problémák ki sem alakulhatnának, ill. automatikusan oldódna meg. A világ fenntartása nem a teremtmények dolga. Ez a Föld vonatkozásában is így van, egy nagyon egyszerű oknál fogva. Evilág Ura sose adja ki a kezéből a kormányrudat. Ő nagyon vigyáz arra, hogy működjön a rendszer, megvannak a biztonsági szelepei. Az teljesen más kérdés, hogy időnként játszik a tűzzel, a maga szórakoztatására. A homo sapiens attól fél, hogy a válságból válságba eső ökoszisztéma, valami miatt, katasztrofális károkat szenved. A bioszféra átalakulása azonban csak a jelenlegi életformák számára jelentene pusztulást.

Az emberiségszintű gondban levés mögött az egyén halálfélelme lapul... Valójában saját létfeltételeit akarja megteremteni és bebiztosítani, úgy, ahogy ama bolond gazdag [7]. Ő saját jószántából adta oda a lelkét a Sátánnak, aki indirekt módon, a mammon csábításaival, egyszerűen *elkérte*. Meg kéne már érteni, hogy az üdvtörténeti csata nem Isten és az ember között dúl. Ezt Pál meg is fogalmazta, nyilvánvalóan Jézus mondása alapján: „A mi harcunk nem test és vér ellen folyik, hanem erők és hatalmak ellen, a sötétség birodalmának urai s a gonoszság lelkei ellen, melyek a mennyei magasságban (más dimenziókban) vannak” [8].

A Mt 25,41-ben hajlamosak vagyunk egy Isten által létrehozott pokolra gondolni, Csia Lajos fordítása azonban eligazít bennünket. Ő nem az Örökkévalóra utaló „készítetett” kifejezést használja, hanem azt írja: „készült”. A híveknek nem lehet világos, hogy ki, és kinek csinálta a szóban forgó pokoli helyet. Egy kereső viszont jól tudja, hogy az „örök tűz” a mi életterünkben lángol, (nemi) vágyaink férge ezen a világon nem pusztul el [9]. Az Emberfi, szokásához híven, elrejtí a lényegét, amit csak a másik füllel (Pneumával) rendelkezők hallhatnak meg [10]. Az egyetlen Valóság anyagivá perturbált részét, az Univerzumot, a Tékozló fiú készítette működési területként, a benne uralkodó (épp aktuális) pokoli rendszert pedig angyalai, vagyis a gonosz lelkek hozzák létre, úgy, hogy

[1] Jn 8,43-7; 7,17; Mt 13,10-5

[2] Tm 2. Igazából csak két kategória van: a gazdagodni vágyó (vö. Tm 70.) keresők és a szegénységben önként (vö. Tm 27.) megmaradni akaró „hivatásos hívek”.

[3] Zsk 40. Fülöp-evang. 111.

[4] Tm 5., 13., 105., Mt 6,25-34; 9,14-5; Mk 2,18-20; Lk 5,33-5; 11,1; 12,22-31

[5] Zs 48. Fülöp-evang. 106.

[6] Mt 8,22; 10,28

[7] Tm 63., Mt 6,19-21; Lk 12,16-21; 12,33-4; Isz 136/221; 155/50

[8] Efézus 6,12

[9] Mk 9,43-8

[10] Tm 32.

manipulálják az eredetileg is gonosznak csinált embereket [1], akik a Másoló „szántóvetőivé” lesznek [2], fenntartván azt a rossz világot, mely az ördögök lakhelye, a Sátán vezérlete alatt [3].

A hívók elsőpró többségét tévhitek tartják meg az egyház keretei között. Az ismeretekhez jutásnak ugyanis komoly feltételei vannak ! [4]. Csend, zavartalanság, idő- és energiaráfordítás nélkül nem forognak a tudás kulcsai. Állattenyésztés, földművelés, kertészkedés, otthoni sütés-főzés, gyereksírás mellett lehetetlen Cél-irányosan gondolkodni. Ilyen körülmények között csak a „vasárnapi kereszténység” marad. Megosztott lelkülettel viszont prolongálódik a kollektív és közvetett, tehát hazug és Erőtlen „istenkapcsolat”.

A hivatásos hívek azért nem tehetnek szert mustármagszerű (fejlődőképes) tudásra, mert erre nincs is igényük... Ők családon belül próbálkoznak az erkölcsi-etikai tökéletesedéssel, amíg bele nem fásulnak. Igyekeznek ugyan „mindent” megadni a gyerekeiknek, ám ez is csak addig megy, amíg azok kicsik. A serdülők (világi) igényeivel már nem boldogulnak, azokat érdemben nem is tudják befolyásolni. A nagy Célt pedig a szülők sem ismerik [5], így a mennyei táplálék nélkül kirepült fiókák után Szellemi értelemben üres marad a fészek. A júdaizmusban gyökerező, demográfiai növekedéssel teret nyerni akaró, nagycsaládos mivolt egyházi érték, nem jézusi eszmény.

A vallásos párok úgy vágnak bele a házaseletbe, mintha az automatikusan biztosítaná számukra az értelmes létet. Lehet, hogy az emberi társadalom hasznos tagjai lesznek, de utódnemzéseikkel azt a világot tartják fenn, amit az Atya gyűlöl [6]. Elsősorban az emberi szenvedés és a halál miatt. Ezekre semmiféle mentség nincs, s a Sátán nem is magyarázkodik [7]. A könyörtelen biológiai rotáció bármiféle társadalmi haladást meg hiúsít, az egyén pedig nyomtalanul tűnik el a süllyesztőben.

Akkor nem jó megházasodni...

Jézus a saját mondanivalóival állt elő, egyéb témákat úgy kellett reá kényszeríteni. Ilyen esetekben a konkrét kérdésre válaszolt, feleleteiből tehát nem szabad oda nem illő következtetéseket levonni. A válóleveles gyakorlat totális elutasításakor például nem szentesítette a házasságot [8]. Erről csak később, szűk tanítványi körben nyilatkozott ! Követőinek a mennyei királyságért, vagyis a közvetlen istenkapcsolat kialakításaért kell lemondani a testiségről. Ez az élet tudniillik – mint olyan – nemi. Szexualitás nélkül elvész a lényege. Ha a világ csak test, akkor a test maga a világ... Egy férfi (vagy egy erotomán nő) számára az élet értelme nem a (monogám) házasság, hanem a társadalmi korlátozás nélküli koitalás. Nemi tevékenység házasságlevél nélkül is folyik. Az Emberfi logionja persze nemcsak a heteró, de a homo kapcsolatokra is vonatkozik [9].

A szexuális függőséget igen nehéz legyőzni, a magdalai Máriából hét ördögöt kellett kiűzni. Keresztény hajadonok viszonylatában talán ez is kevés lenne, a lányok tudniillik mindenképpen férjhez akarnak menni. Úgy érzik, hogy számukra azzal kezdődik az élet. Így is van, de ezzel a „királynőség” lehetősége megszűnik. Ezt észben kéne tartani azoknak a papoknak, akik előszeretettel foglalkoznak párok összeboronálásával. Isten szolgálai nem házasságközvetítők, hanem Fiú-aspiránsok !

Jézus a saját követésére buzdított, egy járt utat ajánlott. Ez így logikus, így becsülletes. Ennek analógiájára egy pap csak két dolgot mondhatna a fiúknak: öltözz be, az a helyes, hiszen én is azért csinálom. Vagy: semmiképpen se válaszd ezt a hivatást, ha

[1] Mt 7,11 Az ember a teremtményére hajaz !

[2] Isz 157/117

[3] Isz 57/129

[4] Tm 38., Mt 5,20; 10,16; 23,9; 23,13; Lk 11,52; Isz 80/5,1; 108/197

[5] Tm 110., Mt 13,44 Bővebben: *Mint a nap!* 20 – 21. ill. 30 – 31. old. (mek.oszk.hu/22000/22058)

[6] Isz 29/90; 32/124; 57/129; 62/145

[7] Jn 8,44c

[8] Bővebben: *Kenyértörés*, 12 – 14. old. (mek.oszk.hu/18400/18476)

[9] Mt 19,12

nem akarsz póru járni. Persze, az a legjobb, ha hallgat, mert obligón kívül van. Fogalma sincs az életről, annál az egyszerű oknál fogva, hogy nem végez kenyérkereső munkát, és nem próbál nőt szerezni.

A hívó fiúknak ködösen romantikus elképzeléseik vannak a házasságról. Nem tudják, hogy már a pusztá kommunikáció is nehézségekbe ütközik. A legegyszerűbb kérdésekre is egy litánia a „válasz”, érdemi tartalom nélkül. A feleségek azért nem mondanak *igent* vagy *nemet*, mert állandóan beszélgetni akarnak... Ők azt szeretnék, ha a házasság élet folyamatos játék lenne, melyben a logika nem mindig kap szerepet. „Szerencsére” a keresztény házasságok nagy része infantilis, és ezen a szinten – boldog. A vallásos férfiak többsége papucs, ami szintén egyfajta harmóniát jelent.

A lányok leginkább attól tartanak, hogy jövődöbelijük az idő múlásával megújja őket. Ilyen jó eredményre kár számítani, mert az élettársi viszony már sokkal előbb megromlik, különböző, ám nyilvánvaló okok miatt. A minden szempontból ideális házasságok is csak egy ideig tartanak, azután kiüresednek. Csalódott asszonyok számára örömhír a jézusi logion [1], hiszen számukra riasztó távlat lenne, ha *odaát* is a férjük boldogítaná őket. Ismertem olyan nőt, aki akkor kezdett el Istenben hinni, mikor az urát magához szólította.

Az Örökkévaló hívása persze Élővé tesz [2], a biológiai halál ellenére [3]. Országbeli halált a sátáni program hallgatolagos, ám zsigeri elfogadása okoz [4]. Nemcsak az abortusz minősül gyilkosságnak, hanem a Pneuma nélküli testek szaporodása is [5]. A földi ember utódai eleve halálra ítéltként érkeznek a világra, ami valójában síralomház [6]. Nevezett intézmény után csak a halál következhet, s igazából már előtte sincs élet, mert vegetálni is csak sírva és fogcsikorgatva lehet.

A házasság nem jelenthet révbe érést, hisz az ember a holléte és a mivolta miatt boldogtalan. Egy velejéig rossz rendszernek egyik alkotórésze se lehet jó, a lényege pedig végképp nem. Evilág a családra épül, az a legkisebb, ám legfontosabb része. Jézus ezt a látszólagos harmóniát bolygatja meg azzal, hogy nem hajlandó szentesíteni [7]. Az emberek nagy többsége mégis úgy tekint rá, mint életmód-tanácsadóra vagy közéleti megváltóra. A Hegyi beszéd nem erkölcsi dörgedelem, s nem a társadalom bajainak orvoslására szolgál. A Fiú a *keresőket* szólítja meg, azokat, akik éheznek és szomjazzák az igazságot, mert érzik, hogy csak az szabadíthatja meg őket.

Kettő nem kellhet !

A szerelmet már sokan próbálták definiálni, most én is csatlakozom hozzájuk. Szerintem a szerelem szabadon választott hűség. Legalábbis a plátói, a beteljesületlen, magyarul: az egyoldalú. Az igazi szerelem meg a kölcsönös. Ahhoz azonban olyan sok minden kell, hogy a legtöbb embernek nem telik rá. Az a „testiekben gazdagok” osztályrésze, a felső tízezer játéka. A populáció 70%-a meg irigyen bámulja őket, amint szabadon szerelmeskednek, illetve szerelmesen szabadoskodnak. Petőfinek ez nem sikerült, mert érző lélek volt. Egy *élő lélek* meg ne is kísérletezzon vele ! A homo sapiens ugyanis a testi szépségbe szeret bele, az ejti rabul, de szó szerint. Ez azonban az alkotó előtti leborulásnak minősül.

[1] Mt 22,30; Mk 12,25; Lk 20,34; (1Kor 11,11)

[2] Mk 1,15; Jn 5,24; 11,25-6

[3] Mt 10,28a

[4] Ter 1,28; Jn 8,34-44a; Tm 63., Lk 12,16-21

[5] Zsk 48. Fülöp-evang. 106.

[6] Isz 57/129

[7] Tm 15., Mt 10,34; Lk 12,49; Jn 7,7

Odailló szavak

M Á T É

- 5,9 Boldogok, akik békét teremtenek *magukban*.
vö. Tm 1., 21., 47., 59., 60. Mt 18,19–20; Efézus 2,14–7a
Bővebben: *Pintér István: Szentlecke Pálról*, 37 – 38. old.
- 5,39 Ne szálljatok szembe a gonosszal *gonosz módon*.
vö. Isz 50/65
- 6,26 Ti sokkal értékesebbek vagytok, *ha Fiúvá váltok*.
- 6,30 ...mennnyivel inkább *fog* titeket...
- 7,7 Kérjete, s adnak majd nektek *szent Szellemet*.
vö. Tm 89., Lk 11,13; 16,11 igazi mammont
- 10,16 ...és *egyszerűek*, mint a galambok.
vö. Tm 38., 61., 76., Mt 5,8
Bővebben: *Pintér István: Mint a nap!* 28 – 29. old.
- 10,31 ...értékesebbek vagytok, *Fiúként*.
- 11,5 ...*látni-érteni akaró* vakok látnak, *lelki* szegények örömhírt hallanak...
vö. Tm 48., 53., 58., 69., 70., Mt 5,3; 5,4; 5,6; Lk 4,18
- 11,6 ...aki nem botránkozik meg énbennem, *mint te, János*.
vö. Tm 45., Mt 11,11; Lk 7,28; Jn 3,3
- 11,27 Atyám minden *tudást* átadott nekem...
vö. Jn 3,35
- 11,29 ...szívből szelíd, *egy-ügyű, homogén lelkületű* vagyok...
vö. Tm 29., 38., 60., 61., 76., Mt 5,8
- 13,11 ...*a lelkületük miatt*. vö. Tm 53., 69., 70., 95., Mt 5,6;
Lk 4,18–9; Jn 6,35–40; 6,44
- 13,17 ...*a lelkületük miatt*. Nem voltak keresők.
- 16,12 ...a farizeusok és szadduceusok *lelkületétől*.
- 16,20 ...mert erre mindenkinek *magának kell rájönnie!*

- 17,21 ...csak imádságra és *a világgal való* bőjtölésre.
vö. Tm 26., Isz 32/124; 62/145; 103/194,1; 151/48
- 18,19 ...bármilyen dolog felől is megegyeznek, és azt kérik...
Magát *a megegyezést*, vagyis a fúzió létrejöttét, azt az állapotot, amikor a test és a lélek teljes összhangban van.
(vö. Tm 29., 47., Efézus 2,14–8)
Bővebben: *Pintér István: Szentlecke Pálról*, 37 – 38. old.
- 19,9 ...a parázñaság esetét *sem* kivéve...
Bővebben: *Pintér István: Kenyértörés*, 12 – 14. old.
- 21,32 Mert eljött *az osztó* (Tm 73.) igazságosság útján János...
(A királyság igazságossága az irgalom, vö. Mt 6,33; 9,13)
- 22,29 ...sem az Isten *Uralmát–Világát*, *vagyis a Mennyországot*.
vö. Tm 14., 16., Mt 5,8; Jn 3,11–3; 5,37b; 6,46
- 23,3 *Ha* már mások feje után mentek, *legalább* ne viselkedjeteK
úgy, mint ők! (vö. Tm 1., 2., 3., 4.)
- 23,23 Az ítéletet, vagyis *a helyes következtetések* levonását.
vö. Tm 42., 43., 44., 92., Mt 7,16; 12,33; Lk 6,43–5

M Á R K

- 3,12 ...mert erre mindenkinek *magának* kell rájönnie!
- 4,20 ...százszoros termést hoznak *magukban*.
- 5,40 Erre kinevették *a hivatásos siratók és a zenészek*.
(Tudták, hogy őket csak akkor hívják, ha biztos az exitus.)
- 9,29 ...ez a fajta csak *Fiú*i imádsággal üzhető ki.
Azaz: a közvetlen istenkapcsolat erejével.
- 9,50 Tartsatok *magatokban* sőt és békességben éljeteK egymással.
A hústest és a lélek közös „házban” lakik, vö. Tm 47.
- 16,16 Aki hisz *bennem* és *a Lélekben* merítkezik meg...
A körülmetélkedés (és a vízkereszttség) semmire se jó, csak az értelmi megtisztulás maradandó.
vö. Tm 52., 90., Mt 23,25; Lk 11,39; Jn 3,3–8; 6,63
- 16,17 ...akik hisznek *bennem*, azok az *én státusomban*... *egész más-
képp* fognak beszélni a *Dolgokról*, nem fog hatni rájuk a mér-
gező teológia, amit a mértékadók akarnak beléjük marni.
vö. Mt 10,1; Mk 6,7; Lk 10,17–20

LUKÁCS

- 1,1–4 Az evangélium *minden Istent szerető embernek* szól, a Teofilosz név ugyanis ezt jelenti.
- 4,41 ...tudták, hogy ő a Krisztus, *de erre az embereknek maguktól kell rájönniük.*
- 9,9 ...és látni igyekezett őt, *hogyan megölhesse.*
- 9,21 ...ezt senkinek meg ne mondják, *hogyan ki-ki magától jöhessen rá erre !*
- 9,27 ...míg Isten királyságát meg nem látják *énbennem.*
- 10,6 ...s ha lakik ott békesség fia, *akinek a saját tudásán alapul a lelki nyugalma...*
vö. Mt 13,52; Tm 59., Jn 14,27
- 11,3 A naponként szükséges *mennyei kenyeret...*
vö. Jn 6,27–59 A keresők Pneuma-magokkal táplálkoznak !
- 11,33–6 ...hogyan akik bemennek a királyságba, lássák a világosságot.
vö. Tm 32., Mt 5,14–6; 6,22–3; Jn 3,19–21; 8,12; 11,9–10
Jézus „hangját” (Jn 10,1–5) – terminológiáját, képvilágát – az tudja értelmezni (Tm 78.), aki életútszerűen akarja őt követni (Jn 7,17). Ezek számára a napnál is világosabb lesz, hogy a Mester miről beszél... „Rejtélyes” logionjai pontosan ezt a célt szolgálják (Mk 4,21–5).
- 11,42 ...mellőzitek az ítéletet, a helyes következtetések levonását...
vö. Tm 42., 43., 44., 92., Mt 7,16; 12,33; Lk 6,43–5
- 12,7 ...értékesebbek vagytok, *Fiúi státusban.*
- 12,15 ...nem a feleslegesen sok biztosítja az életet, *hanem az egyetlen Pneuma.*
vö. Tm 1., 2., 27., 28., 55., 58., 67., 71., 86., 110., 113., Mt 16,26; Mk 8,36; Lk 9,25
- 13,21 ...végül az egész megkelt, *szinte magától.*
vö. Tm 19., 97., Mt 13,33; Mk 4,30
- 14,24 ...mert nincs hozzá kedvük.
- 15,7 ...mert nem igénylik azt.
- 15,10 Így fognak örülni az Isten angyalai egyetlen bűnös *logikai alapú* más felismerésre térésének.
Őrangyal-barátaink (vö. Mt 18,10–1) az igazi mammon közvetítői (Lk 16,9–13), a megértés segítői (Lk 12,8–9), a kinyilatkoztatás egyéni és személyre szabott égi tolmácsai [Tm 89.], a már meglévő tudásunkra építenek (Tm 40., Mt 13,12; Mk 4,25).

- 16,31 ...az se győzi meg őket, ha valaki feltámad a halottak közül, mert a lelkületi affinitás a döntő, vagyis a Dolgokhoz való hozzáállás. Ez ama „nagy szakadék” (26. vers), az érdeklenség, ami mindkét irányból meggátolja a közeledést.
vö. Jn 5,40–7
- 17,20–1 Az Istennek királysága nem szemmel láthatóan jön el, nem mondhatják majd azt: Lám itt, vagy amott van. Lássátok, az Isten királysága bennetek van, *kiaknázható lehetőségként*.
Csia Lajos zseniális fordítása ekvivalens a Szellemi Hagyaték 114. logionjával:
„Nem akkor jön el, amikor *várják*. Nem, amikor azt mondják: Íme erre, vagy íme ott ! De az Atya királysága *a földön terjed ki*, és az emberek nem látják azt.”
A Tm 2. ugyanezt mondja. A „bennetek és kívületek” megfelel „a földön terjed ki” fogalmazásnak, a „ha nem ismeritek meg magatokat” pedig a terméketlen várakozásra utal.
A „közöttetek van” fordítás rossz, az csak annyit jelent, hogy Jézus embergyűrű közepén áll (vö. Mt 12,28), illetve „testben jelentette ki magát” (Tm 27.)
vö. Tm 1., 2., 3., 19., 50., 71.
- 18,1 E bevezető verset csupán a példabeszéd mondanivalóját értelmezve lehet jól lefordítani. A mondat helyesen így hangzik:
A példázat *a közvetlen istenkapcsolat mielőbbi kialakításáról* szól, és az ehhez szükséges állhatatosságot hangsúlyozza.
- 18,2–8 A szöveg ezen felül azt is tartalmazza, hogy a lelkületi azonosság (Tm 107.) létrejötté nem az Atyán múlik, hanem rajtunk... A 8. vers pedig nem apokaliptikus módon értendő ! Az Emberfi mibennünk fog eljönni, azon a Pneumát termő, igazi mammonnal (Lk 16,11–2) feljavított és körülkapált (Lk 13,6–9) jó földön (Mt 13,8) ami a fúzió színtere. Az egyesülést nem a szokásos ima és böjt (Tm 5., 13., 105.) teremti meg, hanem az állhatatos és ezért fejlődőképes hozzáállás ! (vö. Tm 1., 19., 26., 57, 91., 93., 95., Lk 11,9–13) Az okos ember észreveszi, hogy – Jézus jóvoltából – már lehet aratni (Tm 20., Jn 4,35–8). Ezt a munkát nem a „jónép” között kell elvégezni. Teljes megvilágosodás (Mt 13,24–43) nélkül ugyanis hozzá sem kezdetünk a nyilvános működéshez.
A *hamis bíró* c. szentírási rész mondanivalója a Lk 11,9–13 alatt tömören is össze van foglalva.
- 19,9 Ma jött el a menekülés napja ennek a *háznak*, amennyiben ő is Ábrahám fia.
Zakeusnak nem a származása kérdéses, mivelhogy zsidósága magától értetődik... Tehát nem pozitív diszkriminációról van szó. A fővámosnak azt kell bizonyítania, amit az Emberfivel vitatkozó farizeusoknak ! (Jn 8,30–40). Ábrahám cselekedetét kell tennie, vagyis szövetséget kell kötnie Istennel. Ekkor fog megmenekülni a „háza” (Mt 7,24–7), azaz belső, lelki struktúrája.

- 22,22 Mert az Emberfi elmegy ugyan, amint az el van rendelve,
a Nagytanács által.
- 22,35–8 Ő pedig azt felelte rá: Elég! (*az értetlenségből*)
erszény = olyasvalami, amiben Pénz van (vö. Tm 96., 110.)
tarisznya = olyasvalami, amiben (mennyei) Kenyér van
saru = olyasvalami, amivel járni lehet az Úton
kard = olyasvalami, amivel az ember megvédheti az Életét
adja el köpenyét = ha inged-gatyád is rámelegy
- Akire már nem terjed ki a Jézus által közvetített atyai gond-
viselés, annak elő kell vennie a saját sütnivalóját!
vö. Mt 13,52; Lk 12,33

J Á N O S

- 2,1–3 A harmadik napon *egy nagyon szegényes* menyegzőt tartot-
tak Kánában.
Még egy kisparaszti lakodalomban se fordulhat elő, hogy el-
fogy a bor. Jézus részvétele társadalmi szolidaritásra utal.
- 2,12 ...ott tartózkodtak néhány napig *Jézus házában*.
A negyvenes (Jn 8,57) építőmesternek saját otthona volt.
- 2,23–5 ...tudta, hogy az emberben *egy sátáni program munkál*.
vö. Jn 8,31–47
- 3,22 ...ott időzött velük és „*tűzzel*” keresztelt.
vö. Tm 15., Mt 3,11–2; Mk 1,8
Jézus a Lélekbe való bemelegítést hirdette (Jn 3,5–8), mert
csak azt tartotta hasznosnak (Tm 52.). A „szellemben és igaz-
ságban” való imádás (Jn 4,23–4) az értelem (a hamis mam-
mon) mennyei ismeretekkel való feldúsítását jelenti (Mt 13,52;
Lk 16,9–12). Egy meggazdagodott Fiú (Tm 2., 82., 96., 110.)
már nem foglalkozik jelképes dolgokkal (Lk 3,3).
- 3,35 ...és minden *tudást* az ő kezébe adott.
vö. Mt 11,27; Lk 10,22
- 4,1–2 ...bár maga Jézus nem keresztelt *vízzel*, csak *Jánostól átállt*
tanítványai
- 4,10 Ha ismernéd az Isten ajándékát, *a Pneumát...*
Testünk templomáról van szó (Jn 2,21), ami a homo sapiens
viszonylatában tényleg Isten háza lehet (Mt 23,38). Ez a zárt-
kerti (paradicsomi) vidék agytekervényeink között terül el, ezt
a „földet” lehet örökölni (Mt 5,5) megművelés után (Tm 110.,
Mt 13,44).
vö. Tm 2., 3., 28., 71., Lk 17,20–1

- 7,3-5 ...állj ki a nyilvánosság elé, *aztán, majd ha a világ elismer, akkor majd mi is.*
- 7,6 ...a ti időtök mindenkor készen áll, *mert a világ fiai vagytok.*
- 11,48 ...mindenki benne hisz majd, *mi meg mehetünk a sóhivatalba* (vö. Jn 12,19).
- 11,51-52 Ez a két vers csak szerkesztői találgatás.
- 12,6 Utólagos, rossz indulatú kommentár.
- 12,19 A farizeusok meg egymás közt így beszéltek: Látjátok? Semmi hasznok már... *Őutána megy a világ. Elveszett a közvetítői hatalmunk, a vele járó előnyökkel együtt.*
- 14,25 „Ezeket beszéltem nektek, amíg veletek voltam.” A vers nem új bekezdés. Értelme: az egész nyilvános működés alatt erről volt szó. Mármint arról, amit most, a 14. fejezetben ismét elmondok. A 26. vers kívánczik új bekezdésbe.
- 14,30 Bennem azonban semmije sincsen, *mert minden kísértését legyőztem.*
vö. Tm 55., 81.
- 15,1 *Én vagyok (azaz a Fiúi mivolt, vagyis: a „megtestesült” közvetlen istenkapcsolat) az igazi, gyümölcstermésre képes szőlőtőke, nem a vallási szervezetek !*
vö. Tm 27., 39., Mt 15,13; Isz 109/53
- 15,22 ...nincs mentségük „a” vétkükre, *vagyis a nem-gondolkodásra, ami a szent Szellem káromlása !*
vö. Tm 43., Mt 12,31; Mk 3,28; Lk 12,10
- 16,33 ...én legyőztem a világot, *magamban.*
Tm 41., 59., 111., Isz 57/129; 62/145; 133/34,4-16
- 18,21 ...ők tudják, miket mondtam. *Te miért nem jöttél oda ?*
- 18,37 Én azért születtem (másodszor) és azért jöttem (léptem a világ színe elé), hogy bizonyosságot tegyek az Igazságról.
vö. Tm 54., 80., 100., 102., 106., Jn 3,3;
Isz 172a/190 – 172b/207

Rövidítések és elérhetőségek

Tm	Tamás–evangélium (Jézus példabeszédeinek kulcsával.)	mek.oszk.hu/14600/14682
Mt	Máté–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Mk	Márk–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Lk	Lukács–evangélium	mek.oszk.hu/08900/08907
Jn	János–evangélium (Lábjegyzetekkel és Jézus–szóttárral.)	mek.oszk.hu/08900/08907
	A négy evangélium logionjai (Megfejtési segédlettel.)	mek.oszk.hu/08000/08061 175 – 317. old.
Isz	Iszlám hagyomány logionjai (Tamási és kánoni párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 116 – 127. old.
ApL	Apostoli levelek logionjai (Tamási és iszlám párhuzamokkal.)	mek.oszk.hu/08000/08019 128 – 135. old.
Zsk	Zsidókeresztény hagyomány	Pikó Gábor Mózes: <i>Minden Jézusról</i> Paulus Hungarus/Kairosz Kiadó Budapest, 2002.
KaB	Kalauz a Bibliához (Ószövetség)	mek.oszk.hu/12600/12635 Tótfalusi István műve

A mű szabadon letölthető és korlátlanul megosztható.
A papír alapú vagy on-line periodikákban való közlés engedélyköteles.
e-mail cím: tokodorszag@gmail.com

A SZERZŐ MŰVEI
A MAGYAR ELEKTRONIKUS
KÖNYVTÁRBAN

Válogatott tanulmányok, 2003 – 2009.

A szűk kapu, 2010.

Új írások – régi témákban, 2010.

Bulányi, a tisztelendő, 2011.

Az ember igazi tragédiája, 2011.

Pszichén innen, és túl... 2012.

Utolsókból első, 2013.

A Tamás–evangélium, 2015.

Krisztusi kiskáté, 2015.

Az elvetett kő, 2016.

Merre menjünk ? 2016.

Szentlecke Pálról, 2017.

Kenyértörés, 2018.

A fizika költészete, 2018.

A vidám pokol, 2020.

Mint a nap ! 2021.

Ami szemet szúr, 2022.

Hol rontottuk el ? 2022.